

Giới thiệu Năm Năm Ngựa Ngáy

Convert: Vespertine (Wikidich)

Editor: Manh

Số chương: 94 chương

Thể loại: Hiện đại, tình cảm, 1x1, 3S, H (20+), HE.

Mọi người thường hay nói rằng êm đềm quá cũng dễ chán nản cũng vì thế mà khi Nhạc Dư ở bên cạnh Hoắc Tuân đã 5 năm thì cô bắt đầu "ngựa ngáy".

Lưu ý: "Ngựa ngáy" ở đây không phải là ngoại tình.

[Giải nghĩa]

Tựa truyện "五年之痒" bắt nguồn từ câu "7-year itch", là một cụm tiếng lóng để miêu tả hiện tượng sau đây:

Các nhà khoa học Anh đã đưa ra kết luận rằng tình yêu là một cái gì đó giống như chất gây nghiện. Tình yêu tạo sự say mê, dựa dẫm về tâm sinh lý và thậm chí còn có thể trở thành một hội chứng. Cũng bởi vì nó mang tính vật lý tự nhiên nên tình yêu không thể kéo dài mãi mãi, những thay đổi vật lý chế ngự cảm xúc của con người thường sẽ giảm đi trong vòng 5 đến 7 năm (Nguồn: Newszing, 2009).

Tựa truyện được đặt theo tên Việt của bộ phim cùng tên với cụm từ lóng. "The seven year itch", hay "Bảy năm ngựa ngáy".

Editor: Một trong số ít truyện H khá ổn mà mình may mắn tìm được, ít nhất, trong mảng truyện H vốn ngập tràn 3P, NP thì đây là truyện 1x1 hiếm hoi (Không tính xuyên nhanh) nổi trội hơn cả so với mặt bằng 1x1 nói chung.

Cốt truyện đương nhiên không thể được chau chuốt như ngôn tình bình thường vì đây là truyện H mà, nhưng ít nhất hành văn mạch lạc, logic, không nhảy cóc quá nhanh, muốn sạch có sạch, muốn sủng có sủng, muốn thị lực càng có.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hoắc Tuân

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Tiết trời tháng chín thay đổi thất thường, một giây trước còn nắng đẹp, một giây sau đã mưa to như trút nước.

Nhạc Dư cảm giác án, bước ra khỏi phòng học, cho dù cô cẩn thận tránh mặt đất ngập nước vì mưa nhưng một tầng hơi nước mỏng vẫn phủ lên gầy cùng bắp chân cô.

Gió thổi ào ào khiến mặt cô có chút đau.

Văn phòng cách phòng học không xa, chỉ mất khoảng năm phút, nhưng vì trời mưa, Nhạc Dư phải tốn gấp đôi thời gian mới có thể đẩy cửa văn phòng ra.

"Vừa rồi là tiết cuối cùng của cô nh?"

"Hả?" Nhạc Dư nhìn sang, là Vương Thận, giáo viên chủ nhiệm của lớp bên cạnh, cũng là người dạy toán cho lớp cô, "Đúng vậy, hôm nay tôi không còn tiết nào nữa."

"Cô có mang ô không?"

Nhạc Dư lắc đầu, "Tôi không mang, nhưng tôi định đợi đến tới tiết bốn rồi mới đi, chắc khi ấy cũng tạnh mưa rồi."

Khác với công việc chỉ làm giáo viên bộ môn lúc trước, hiện tại, tiền lương hàng tháng của Nhạc Dư là 500 tệ, cộng thêm danh phận "giáo viên chủ nhiệm". Thân là giáo viên chủ nhiệm, cô đương nhiên không thể tự ý rời khỏi vị trí công tác, ít nhất cũng phải đợi đến khi lớp tự học kết thúc thì mới có thể đi.

Vương Thận muốn nói rồi lại thôi, Dương Mai Mai ở trước bàn làm việc lại mở miệng chặn họng anh ta: "Đương nhiên là phải đợi tới tiết bốn rồi, ai mà biết đám nhóc kia có làm chuyện hư hỏng gì không cơ chứ."

Nhạc Dư cười cười, không tiếp tục nói chuyện, cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm: Ký giấy xin nghỉ cho một học sinh trong lớp.

Học sinh này tên Trình Hoan, là một nữ sinh vô cùng e lệ, thành tích ngữ văn không tồi, là cán sự mà cô tự tay lựa chọn. Trình Hoan nói trong nhà có chuyện, muốn xin nghỉ hai ngày, Nhạc Dư không dám trực tiếp phê duyệt. Cô phải xác nhận lại với phụ huynh rồi mới suy xét xem có nên ký hay không.

Nhạc Dư gọi vào số nhà của Trình Hoan ba lần đều không được, luôn trong trạng thái không có người nghe máy.

Dương Mai Mai nghe được động tĩnh, quay đầu hỏi cô: "Cô đang gọi cho phụ huynh à?" Giáo viên dùng điện thoại bàn của phòng làm việc để xử lý vấn đề, không phải gọi cho phụ huynh thì chính là gọi cho lãnh đạo cấp trên.

Nhạc Dư: "Ừ, nhưng chẳng có ai nghe máy hết."

"Là học sinh gây chuyện hay sao?"

"Có em muốn xin nghỉ hai ngày nhưng tôi không yên tâm nên muốn xác nhận một chút."

"Cũng đúng, nếu xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm bây giờ." Dương Mai Mai đẩy cặp kính treo trên sống mũi, "Thế này nhé, cô báo học sinh của cô liên lạc với phụ huynh xem, nếu liên lạc được thì hẵng tính tới chuyện xin nghỉ."

Nhạc Dư gật đầu: "Cũng chỉ có thể làm như vậy."

*

Bước qua khúc quanh, từ đằng xa, Nhạc Dư có thể thấy lớp 11-6 đang huyền ảo ngắt trời, đã mười phút trôi qua kể từ khi tiết bốn bắt đầu.

Có lẽ người nào đó tình mắt mặt báo, chỉ trong nháy mắt, những bóng người nhón nháo trong lớp lập tức ngồi về vị trí của mình.

Nhạc Dư nhường khóc môi, vẫn rất nề mặt cô đấy chứ.

Lúc này, cơn mưa nhỏ hơn một tiếng trước rất nhiều, trên nền gạch men khô có thể không có tí vết. Hồ cạn chứa đầy nước mưa bay là tả từ bên ngoài vào, sàn nhà vừa trơn vừa ướt.

Vì sợ trượt chân, Nhạc Dư đi rất chậm, trở thành cảnh đẹp ý vui trong mắt mấy nam sinh.

Đẹp tới mức hóa thành một bức tranh phong cảnh, bốn phía tĩnh lặng, chỉ mình cô là rõ nét.

Đương nhiên, cảnh chỉ đẹp khi nhìn từ xa. Khuôn mặt Nhạc Dư có phần lạnh lùng, khoảng cách có thể khiến cô trông dịu dàng, động lòng người hơn nhiều. Tuy nhiên, khi cô đến gần ai thì lại khiến người ta chùn bước, ít nhất, khuôn mặt nghiêm nghị của cô rất có năng lực dọa sợ học sinh.

Trong phòng học yên tĩnh, các học sinh chăm chỉ học tập, Nhạc Dư nhìn thấu nhưng không chọc thủng. Cô gọi Trình Hoan ra khỏi phòng học, giải thích sơ qua tình huống rồi đặt di động vào tay cô bé, "Nếu có người bắt máy thì đưa di động cho cô là được."

Trình Hoan lộ vẻ lo lắng, cô bé đỏ mặt, hơi hơi khom người: "Em cảm ơn cô."

Nhạc Dư không muốn khiến Trình Hoan căng thẳng, cô chấp tay sau lưng, vào phòng học, vô vị tuần tra quanh lớp một vòng. Đây là lần đầu tiên cô làm giáo viên chủ nhiệm, còn chưa thích ứng với vị trí này.

"... Cô ới?"

Thấy Trình Hoan gọi mình, Nhạc Dư như được giải thoát khỏi gánh nặng. Cô nhanh chóng bước ra ngoài, "Gọi được rồi hả?"

"Vâng ạ."

Nhạc Dư nhận di động, trò chuyện cùng người đàn ông ở đầu bên kia. Trong khoảng thời gian ấy, cô chau mày nhiều lần, cảm thấy phụ huynh của Trình Hoan chẳng hề quan tâm đến con gái mình chút nào.

Cho dù nghỉ nhiều ngày hơn cũng sẽ không làm trễ nãi việc học tập, làm gì có vị phụ huynh nào nói những lời thiếu trách nhiệm như thế?

Thế giới rộng lớn vô cùng, việc lạ gì cũng có, chỉ sợ sau này cô sẽ gặp phải càng nhiều chuyện kỳ quái hơn. Kết thúc cuộc trò chuyện, Nhạc Dư xoay người, thấy Trình Hoan còn đang đợi mình, cô nghiêm mặt nói: "Cô đồng ý để em nghỉ hai ngày, nhưng thứ sáu này em nhất định phải đến trường đúng giờ nhé. Em có thắc mắc gì nữa không?"

Trình Hoan: "Không ạ."

Nhạc Dư khẽ nâng cằm: "Ừ", vào tự học đi."

"Đừng rồi, cô ới...", trước khi vào phòng học, Trình Hoan đột nhiên quay đầu, "Mới vừa rồi cô có điện thoại đấy ạ, em còn chưa kịp nói với cô thì đầu bên kia đã cúp máy rồi."

"Không sao đâu, em vào trước đi."

Một nhịp ký cuộc gọi, nhìn thấy dây số quen thuộc, Nhạc Dư nhướng mày. Cô không gọi lại, chỉ cất kỹ di động, chậm rãi xuống tầng.

*

Đến giờ tan trường, mưa còn chưa ngưng. Từ chối ý tốt của Vương Thiện, Nhạc Dư đi nhờ ô của Dương Mai Mai đến cửa trường đón xe, kết quả, phải vẫy tay gần mười phút mới gọi được một chiếc taxi.

Dương Mai Mai sống ở ngay phía sau trường học, trước khi lên xe, Nhạc Dư dặn cô về nhà cẩn thận, sau đó vội vàng chui vào trong xe.

Vào ngày mưa, tính tình người lái xe taxi không được tốt lắm.

Khu chung cư không cho phép xe ở ngoài tiền vào. Nhạc Dư xuống xe, đập lên vũng nước đọng, chạy vào phòng bảo vệ dưới cơn mưa phùn rả rích, mượn được chiếc ô cuối cùng. Khi về đến nhà, áo somi của cô đã ướt hơn phần nửa.

Cửa nhà vừa đóng, Nhạc Dư bắt đầu cởi cái áo, đợi đến khi nửa thân trên chỉ còn một cái áo hai dây, cô vắt chiếc somi ướt đầm lên tay, khom lưng đôi giày, chợt, một đôi giày da bóng loáng được xếp ngay ngắn đập vào mắt cô.

Tốc độ thay giày của cô nhanh hơn hẳn.

Lê đôi dép bông vào phòng. Nhạc Dư nhìn thấy một ngọn núi nhỏ ở trên giường, sự mệt mỏi tích tụ cả ngày trời lập tức trào dâng trong lòng. Cô tùy ý ném chiếc somi vương vãi trên tay đi, cởi váy, chỉ mặc áo hai dây cùng quần lót mà bò vào ô chăn.

Cô không nhiều lời, chỉ gọi một tiếng.

"Hoắc Tuấn."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sung sướng (H)

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Mạnh

Cơ thể Hoắc Tuấn nóng hầm hập, khi cái lạnh dần lên phía sau lưng, mí mắt anh giật giật, mắt còn chưa mở đã xoay người ôm lấy cơ thể gần như trần trụi kia.

"Sao lạnh thế này?"

"Em mặc mưa." Nhạc Dư khịt mũi, cuộn chân lên, bàn chân luồn xuống dưới vạt áo ngủ mềm mại, cọ lên bụng Hoắc Tuấn. Nơi ẩm áp nhất cơ thể anh lập tức sủi ầm lòng bàn chân cô.

Dường như Hoắc Tuấn không phát hiện ra điều này, một tay anh túm chặt hai mắt cá chân mảnh khảnh của Nhạc Dư, tay kia sờ mái tóc dài, quả thực có chút ẩm ướt, "Em đi sấy tóc đi."

Nhạc Dư lắc đầu, hỏi, "Anh về từ lúc nào thế?"

"Lúc gọi cho em khi vừa xuống máy bay."

"Sau đó tới đây tìm em ngay sao?" Nhạc Dư vừa nói vừa cúi áo thuận theo tay anh, "Em cứ tưởng ngày mốt anh mới về, biết thế em qua bên kia luôn rồi."

"Bên kia" là nhà của Hoắc Tuấn, một căn hộ lớn hơn cái ô của cô gấp mấy lần. Nơi đó quá rộng, hai người ở còn được, nhưng nếu chỉ có một người thì cô về trống trải. Bởi vậy, chỉ cần Hoắc Tuấn đi công tác, Nhạc Dư sẽ tung tăng về đây ở mấy ngày. Khi Hoắc Tuấn trở về, cô lại tung tăng tới căn hộ lớn để ở cùng anh.

Biết rõ thói quen của cô, lần này trở về trước hai ngày, Hoắc Tuấn chẳng thèm về nhà mà chạy thẳng đến đây.

Anh "Ủ" một tiếng như đáp lời, hiển nhiên không muốn nói gì nữa. Anh kéo chân Nhạc Dư xuống, cơ thể hai người lập tức dính sát vào nhau. Gấp gáp xoa bóp cặp mông căng tròn, đẩy dạn của Nhạc Dư, anh cúi đầu cắn lên đầu vú mềm mại cách một lớp áo lót.

"Đừng cắn, còi áo ra giúp em đã."

Bàn về việc còi áo lót, Hoắc Tuấn còn lưu loát hơn cả cô, chỉ trong nháy mắt, hai bầu ngực đã thoát khỏi trời buộc.

Nhạc Dư thích Hoắc Tuấn hôn lên đầu vú của mình trước khi tiến vào, cũng hưởng thụ những cái liếm mát của anh. Ở bên nhau năm năm, bọn họ chẳng cần nhiều lời cũng biết đối phương muốn gì.

Cô vòng chân qua eo anh, nâng cao thân dưới, môi âm hộ có chút ẩm ướt đón hùa quy đầu của anh, lên xuống vài lần, cả hai đều ướt dính.

Chân nhạc Dư dạt rộng thêm một chút, nhẹ nhàng xoa tai Hoắc Huân, "Anh vào đi."

Tầng tầng lớp lớp thịt hoa đã ướt đẫm, Hoắc Tuấn tách môi hoa ra, đâm thẳng vào bên trong. Bàn tay anh xoa nắn âm vật, vừa đâm vừa xoa, dịch chảy nhiều hơn cả sương xuân, gột rửa cây gậy thịt cứng rắn.

"Chính chỗ đó đó", Nhạc Dư nâng cao bầu ngực, nắn vú hồng nhạt sưng như hạt đậu, cô không ngừng cọ xát da thịt nhẵn nhụi để giảm bớt sự ngứa ngáy, "Mạnh một chút."

Hoắc Tuấn nghe lời mà động, hưng hăng nhắm vào điểm mẫn cảm trong huyết hoa của cô. Anh mạnh mẽ làm tình, nước bắn tung tóe khiến nơi giao hợp trở nên lầy lội như gặp mưa lớn, từng sợi lông mu ướt át bị cuốn vào trong huyết hoa khiến Nhạc Dư vừa đau vừa sướng.

Ba tuần không làm tình, Nhạc Dư đã lên đỉnh hai lần nhưng Hoắc Tuấn vẫn còn muốn. Anh lật người Nhạc Dư, đặt gối dưới bụng cô, bẹn mông cô ra, cầm gậy thịt đang đeo bao vào huyết hoa.

Bên trong trơn chặt, càng làm càng sướng, chỉ có chút không thoải mái vì cách một lớp bao cao su.

Nhạc Dư bị đâm lao về phía trước, đầu vú bị đè, cô gạt tóc rối trên sống mũi về phía sau, vô thức áp eo xuống, nâng cặp mông vênh lên, tiếng trùng dái đánh lên bờ mông vang dội. Cô rầm rì muốn nói chuyện, nhưng chỉ thốt lên ba chữ thôi cũng gấp ghềnh đứt quãng, cổ họng khô khốc, chỉ có thể mặc anh cuốn mình vào vòng xoay tình dục.

"Có nhớ anh không?"

Khi hỏi chuyện, Hoắc Tuấn đột nhiên đâm sâu vào trong, Nhạc Dư rên rì thật lâu mới qua quyết đầu đầu nói nhớ. Anh cười sung sướng, động tác lại chẳng hề dịu dàng, thế công vừa nhanh vừa mạnh, kéo theo cả thịt huyết quyền rũ chôn sâu trong vách hang ra: "Anh cũng nhớ em lắm."

Hề cứ rành rồi là lại nhớ cô, chẳng biết người phụ nữ này đã hạ cổ gì cho anh nữa.

Lại ra vào trăm cái, huyết hoa chặt chẽ, cảm giác muốn bắn chọt kéo đến. Hoắc Tuấn rên rì, đột nhiên đè mông Nhạc Dư, mười ngón tay vùi sâu trong cánh mông mềm mại. Giữa lúc eo không ngừng đong đưa, anh bắn tinh dịch đặc sệt vào bên trong.

Khi tinh dịch tụ trĩu đỉnh bao, thần kinh Nhạc Dư loĩ lờng, lập tức lên đỉnh một lần nữa.

*

Sau khi tắm rửa, hai người ôm nhau nghỉ ngơi. Nhạc Dư nằm trong lòng Hoắc Tuấn, hỏi: "Lần này anh ở nhà được bao lâu?"

Hoắc Tuấn: "Hai ngày."

Vì bận rộn công việc, thời gian Nhạc Dư và Hoắc tuân ở bên nhau gần như có thể hình dung bằng từ "eo hẹp". Thường thường, cả hai còn chưa kịp ôm nóng người thì Hoắc Tuấn đã bay mất.

Hai ngày đã là một điều rất xa xỉ, mắt Nhạc Dư sáng lên: "Hai ngày cơ á?" Sau đó, ánh sáng lại tắt, "Ồi, nhưng em lại bận lên lớp mất rồi."

Giáo viên chủ nhiệm không tự do bằng giáo viên bộ môn.

Hoắc Tuấn an ủi cô: "Đáng nhẽ anh cũng phải tới công ty trong hai ngày này đấy." Ngụ ý là, cho dù có rảnh thì chưa chắc anh đã có thời gian, cô không cần phải tự trách bản thân mình.

Nhạc Dư đẩy mặt anh ra: "Thà anh đừng nói còn hơn." Ngoài miệng chê bai, người vẫn ôm dính lấy anh.

Cô ngáp một cái: "Em mệt rồi."

"Ngủ đi, mai anh sẽ gọi em dậy."

Nhạc Dư lẩm bẩm: "Còn chưa biết là ai gọi ai đâu."

Sau khi trở thành giáo viên chủ nhiệm, cô cần mẫn hơn hẳn, nhưng Hoắc Huân đi công tác nửa tháng đương nhiên không biết điều này.

Lúc nào anh cũng bận rộn như vậy.

Editor: Truyện H tưởng không khó mà khó không tương luân, đặc biệt là H Trung, từ ngữ vừa phải tinh tế vừa phải thực tế để thể hiện chất H, vốn từ còn phải đa dạng để thay đổi ngôn ngữ vì lặp từ khá nhiều (QAQ).

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngứa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lục Thương

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Kết quả, hôm sau Hoắc Tuấn thực sự là người gọi Nhạc Dư dậy.

Nhạc Dư nhắm mắt đánh răng, khi nói chuyện, bọt trắng văng lên tay: "Anh dậy từ lúc nào thế?"

Hoắc Tuấn ăn mặc chỉnh tề đang đeo đồng hồ, anh cúi đầu đáp: "5 giờ 40."

Nhạc Dư không còn lời nào để nói, xem ra, dù cô có cần mẫn đến mấy thì cũng chẳng sánh bằng đồng hồ sinh học của anh.

Chuyện này thực sự rất kỳ quái.

Trước kia, lúc không có Hoắc tuân ở cạnh, sau khi cô tỉnh sẽ chẳng thấy buồn ngủ lắm, nhưng chỉ cần thức giấc trong lòng anh, cô sẽ buồn ngủ tới mức không mở nổi mắt.

Đồ nước súc miệng, Nhạc Dư phân tâm mà nghĩ, nhất định là do sinh hoạt tình dục ảnh hưởng chứ tuyệt đối không phải là vì cô quá lười.

Dù sao cũng khác khi không "làm" rất nhiều.

Hôm qua mưa cả ngày, bầu không khí buổi sáng nhuốm mùi đất nhàn nhạt, ẩm thấp mà mát mẻ, khiến người ta tỉnh táo.

Hoắc Tuấn muốn đưa Nhạc Dư tới trường trước rồi qua công ty sau. Nhạc Dư cười hi hi, phàn nàn: "Thế thì phải đi đường vòng mất, phiền lắm."

Hoắc Tuấn buồn cười liếc cô: "Nếu em không cười tươi như thế thì anh còn sẵn lòng phối hợp mà nói một câu không phiền đấy."

Cô cười càng thêm hả hê, "Yêu đương vốn chính là chuyện phiền phức mà."

Hoắc Tuấn không phản bác.

Bọn họ ra cửa từ sớm, còn chưa tới giờ cao điểm, mười phút trôi qua chỉ trong nháy mắt. Thấy sắp đến trường phổ thông Bắc Hoài, Nhạc Dư ôm cổ Hoắc Tuấn cọt cọt lui --- Đón gián là vì hôm nay cô không trang điểm, chứ nếu có thì đã chẳng buồn làm nũng.

Cô nói: "Tối nay mình cùng ăn nhé."

Hoắc Tuấn gật đầu: "Chiều anh sẽ qua đón em."

Anh vừa nói xong, xe cũng dừng lại, Nhạc Dư dính anh một hồi rồi mới chỉnh trang vạt váy bị tốc ngược. Cô vỗ nhẹ lên mặt anh: "Đến nơi thì nhắn tin cho em."

Hoắc Tuấn nghiêm trang "Ừ" một tiếng, bàn tay xấu xa lại véo mông cô, "Em đi đi."

Nhạc Dư liếc người lái xe ở hàng trước, thấy người nọ ngồi vững như đá, sắc mặt như thường, mặt cô lại càng nóng hơn, chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi.

"Em đi nhé."

Dứt lời, Nhạc Dư cầm túi xuống xe, lúc vào trường học còn quay đầu lại. Thấy xe vẫn đứng đó, cô hé miệng cười, cảm thấy thời tiết hôm nay thực sự không tệ.

*

Vừa đến văn phòng, Nhạc Dư đã bị trưởng khối gọi ra ngoài.

Trưởng khối Cao Vân là một người phụ nữ trung niên đã ngoài bốn mươi, mắt tam giác, mũi tròn, môi dày, tổ hợp ngũ quan chẳng hề lộ vẻ đột ngột, nếu nhìn lâu thì còn cảm thấy là bà rất chất phác.

Khi Cao Vân cười rộ lên, bên má có lúm đồng tiền rất sâu, lúc này, Nhạc Dư đang ngây ngốc nhìn chăm chăm vào lúm đồng tiền của bà.

"Tình hình chính là như thế đấy. Cậu bé kia chuyển từ nhất trung sang, thành tích không kém, vào lớp em cũng sẽ không khiến em quá vất vả đâu."

Ở thành phố Bắc Hoài, nhất trung cùng trường Bắc Hoài giống như đối thủ cạnh tranh, chẳng ai nhường ai. Dù sao thủ khoa không đến từ Bắc Hoài thì cũng là nhất trung, không cần phải nói đến hiệu ứng cánh bướm[1] kế tiếp, người khác cũng biết lợi, hại trong đó.

[1] Hiệu ứng cánh bướm (Butterfly effect) vốn được sử dụng như một khái niệm khoa học đơn thuần, sau được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả.

Đang yên đang lành lại chuyển từ nhất trung sang, có khi là vì từng gây họa ấy chứ. Nhạc Dư chỉ dám oán thầm, liếc sơ qua lý lịch tóm tắt của học sinh chuyển trường, sau đó ngừng đầu cười nói: "Không thành vấn đề, lớp em ít người, cậu bé mà tới thì sĩ số sẽ ổn luôn."

Cao Vân cũng nghĩ như vậy, khi phân ban tự nhiên và xã hội, lớp 11-6 vốn ít học sinh hơn các lớp khác, cậu bé kia sẽ giúp cân bằng nhân số. Bà nhìn đồng hồ đeo tay, "Được rồi, lát nữa cậu bé tới trường thì chị sẽ dẫn qua gặp em"

Nhạc Dư bình tĩnh đồng ý, trong lòng tặc lưỡi, lai lịch cậu bé này không nhỏ đâu nha.

Chờ Cao Vân đi mất, cô lại nhìn tờ giấy A4 trên tay, vô thức đọc cái tên kia: "Lục Thương."

Lục Thương đến đứng vào tiết ngữ văn của Nhạc Dư, Cao Vân trực tiếp dẫn cậu đến cửa lớp 11-6, đánh tiếng với Nhạc Dư rồi khoát tay rời đi.

Người thật có phần khác với ảnh chụp, đây là suy nghĩ đầu tiên của Nhạc Dư khi nhìn thấy Lục Thương.

Trong ảnh thuộc sơ yếu lý lịch, Lục Thương nhũn nhẽo, mí mắt nửa nhắm nửa mở như chưa tỉnh ngủ, đôi môi mím chặt mang theo vẻ mặt kiên nhẫn vì thiếu ngủ, nhìn tổng thể thì không quá thu hút, còn có chút hung ác.

Nhưng người thật thì lại khác.

Lục Thương ở ngoài cao lớn, hơi gầy gò, mi thanh mục tú, dù khuôn mặt không có biểu cảm gì nhưng cũng không khiến người khác thấy sợ hãi hay phiền chán. Cậu có đôi mắt gần như biết cười, khi đuôi mắt rũ xuống thì nom vô tội cực kỳ.

Không biết bức ảnh kia chụp kiểu gì nữa.

Cao Vân đi rồi, Nhạc Dư yên lặng trong thoáng chốc, sau mới dẫn người vào phòng học: "Em tự giới thiệu trước đi."

Lục Thương liếc Nhạc Dư, chẳng nói chẳng rằng bước lên bục giảng, lấy phấn viết tên mình trên bảng đen. Bỏ viên phấn xuống, cậu thiếu niên cất giọng nói ngọt mà rõ ràng tương xứng với hình tượng: "Lục Thương."

Nhạc Dư còn đang đợi câu tiếp theo, cậu đã bước xuống bục giảng.

Lục Thương tự đi về phía hàng cuối lớp học, bởi vì nơi đó gần thùng rác nên không có học sinh nào ngồi, vừa khéo có một vị trí trống. Cậu lại chẳng chê, mặt không đổi sắc ngồi xuống, chẳng thèm đếm xỉa tới mấy chục cặp mắt đang nhìn mình.

Nhạc Dư không ngừng kêu khổ ở trong lòng, cô nhận phải một cú khoai lang bông tay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Ướt

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Tựa như bấm chuẩn thời gian, vào buổi chiều, Hoắc Tuấn gửi tin nhắn nói mình đã đến khi tiết học cuối cùng chỉ còn một phút.

Nhạc Dư lại không đọc được tin ngay lúc ấy. Tiết tự học cuối cùng bị Vương Thận chiếm dụng để dạy toán, dù muốn giao bài tập nhưng Nhạc Dư buộc phải đợi đến khi Vương Thận dạy quá giờ ra ngoài mới có thể vào phòng học, sắp xếp nhiệm vụ đọc thuộc lòng tác phẩm cổ văn vào ngày mai.

Xe ngừng ở một vị trí bí mật, phía sau cửa hông của trường Bắc Hoài, ra cửa rẽ trái, ở gốc cây thứ năm là "chỗ đậu chuyên dụng" của Hoắc Tuấn. Đợi đến khi Nhạc Dư vòng qua khu dạy học để đến cửa hông thì đã là nửa tiếng sau.

Vừa lên xe, Nhạc Dư đã nhếch môi leo lên người Hoắc Tuấn, cô là người đến muộn, về lý thì nên có đáng về xin lỗi.

Vách ngăn trong xe được nâng lên, Nhạc Dư ngửi ngửi yểu hâu của Hoắc Tuấn như một chú cún rồi khoa trương hô lên: "Trời ơi, em ngửi thấy mùi soái ca này!"

Hoắc Tuấn thân mật ôm vòng eo thon của cô, nhưng lại mặt rết lời lạnh: "Xem ra mùi soái ca này không đủ nồng, phải tới tận nửa tiếng sau em mới ngửi được."

Có thời gian để chế nhạo cô tức là không bức, mà bọn họ cũng sẽ không gần gũi nhau chỉ vì chút chuyện nhỏ này, chỉ cần quen là được.

"Còn không phải là vì em cần thận sao, nhờ người nhằm người thì làm thế nào bây giờ?"

Nghe vậy, Hoắc Tuấn nheo mắt, anh véo phần thịt mềm mại trên hông cô, kéo gần khoảng cách giữa cả hai, chớp mũi gần như cọ lên mặt Nhạc Dư: "Em thử ngửi nhằm xem?"

Nhạc Dư cắn bản không để tâm đến lời uy hiếp của anh, cô đột nhiên há miệng cắn lên môi anh rồi lại buông ra, môi dưới mềm mại có hai dấu răng rất rõ ràng. Cô vừa lòng nhìn chúng, ngoài miệng lại nghiêm túc: "Em nào dám."

Sau đó... Không thể vẫn hỏi.

Một bàn tay luôn xuông dưới váy cô, cách một lớp quần lót, lòng bàn tay khô ráo dán lên cửa huyết ấm áp. Bắp đùi Nhạc Dư run rẩy, hơi hơi quay đầu, cái hôn của Hoắc Tuấn rơi lệch trên gò má, có khuynh hướng đi xuống.

Cô nói: "Đừng."

Không phải đừng hôn, mà là đừng sờ.

"Anh biết." Hoắc Tuấn tựa lên vai Nhạc Dư, điều chỉnh hơi thở hỗn loạn, anh vẫn rất cố chừng mực. Lòng bàn tay xoa nắn nhụy huyết, trước khi rời đi còn chỉnh lại quần lót bị kéo lệch, "Có chút ướt đấy."

Nhạc Dư cứng đờ, không thèm nhìn bàn tay Hoắc Tuấn duỗi qua mà quen cửa quen nẻo rút khăn ướt từ khoang đựng đồ, ném cho anh: "Lau đi."

Trong lúc lau tay, Hoắc Tuấn vẫn không ngừng cười ha hả như sợ người khác không biết anh đang nghĩ cái gì.

"Anh cười đủ chưa." Nhạc Dư cảnh cáo.

Đặt khăn ướt sang một bên, Hoắc Tuấn lại cắn đôi môi sưng đỏ của cô, chắc chắc hai tiếng: "Tiếp tục giữ vững nhé."

Nhạc Dư nhìn nơi giữa hai chân Hoắc Tuấn: "Anh cũng vậy."

*

Nơi ăn cơm là một nhà hàng Hoài Dương nổi tiếng, Nhạc Dư đã từng tới đây hai lần cùng Hoắc Tuấn.

Cánh vật khá tốt, thức ăn cũng không tồi, còn rất dễ gặp phải người quen.

Hoắc Tuấn lớn hơn Nhạc Dư năm tuổi, cuộc sống sinh hoạt của anh đương nhiên khác của cô một trời một vực. Khi hai người ở bên nhau được một năm, Nhạc Dư từng được Hoắc Tuấn đưa đi gặp bạn bè, chẳng qua trải nghiệm không quá vui vẻ, khiến Nhạc Dư bài xích việc giao thiệp với đám người kia.

Người quen họ gặp được tên Nhiếp Sướng, là một thành viên trong "đám người" mà Nhạc Dư bài xích. Quan hệ giữa anh ta và Hoắc Tuấn không mặn không nhạt, thuộc kiểu bạn gặp nhau thì có thể nói vài câu nhưng không thường nói chuyện.

Anh ta có một đôi mắt hẹp dài, luôn mang dáng vẻ ngấm ngầm mưu tính khi nhìn người khác. Sau khi lễ phép cười với anh ta, Nhạc Dư chuyển tâm xem thực đơn, không ngừng đầu lên nữa.

Đã lâu rồi Nhiếp Sướng không gặp Hoắc Tuấn, thấy người phụ nữ ngồi ở phía đối diện anh rất quen mắt. Sau khi nói chuyện đôi câu thì mới nhớ đó là cô gái mình từng gặp mấy năm trước, trong lòng không khỏi kinh ngạc, không ngờ hai người này vẫn còn ở bên nhau, một chút tiếng gió cũng không có. Anh ta cố ý trò chuyện với Nhạc Dư để thăm dò bát quái, lại bị Hoắc Tuấn ngắt lời, "Tới đây một mình à?"

Anh ta chỉ có thể phản tâm trả lời: "Không, Cao Nhân Nhân cũng đến."

Cao Nhân Nhân là bạn gái của Nhiếp Sướng, mọi người đều biết gần đây họ đang hẹn hò.

Hoắc Tuấn nghe xong, bất chợt nói một câu: "Một mình cô ấy sao?"

Nhiếp Sướng đang định gạt đầu, chợt hiểu ý Hoắc Tuấn. Anh ta sờ sờ chớp mũi, "Không phải là vì lâu rồi không gặp cậu sao? Tôi về bàn bây giờ đây."

Chờ Nhiếp Sướng khuất bóng, Hoắc Tuấn nhấp một ngụm nước, "Mắt em sắp dán lên thực đơn rồi đấy."

Nhạc Dư hạ thực đơn xuống, ngượng ngừng cười nói: "Em cùng anh ta có thân đâu."

Hoắc Tuấn biết Nhạc Dư mất tự nhiên vì điều gì, bằng không Nhiếp Sướng đã chẳng kinh ngạc như vậy khi trông thấy cô. Thấy nhạc Dư không thích nhiều lời, anh bèn đổi đề tài: "Có thích món nào không?"

Nhạc Dư đọc tên vài món, việc này cứ thế trôi qua.

*

Sau khi ăn xong, hiếm khi nào nhân nhả hào hứng như thế này, Nhạc Dư đề nghị tản bộ về nhà, tiện thể thúc đẩy tiêu hóa. Hoắc Tuấn nghe xong, chân mày giật giật, cười nói: "Được."

Ai ngờ, mới đi mười phút, Nhạc Dư đã giương cò đầu hàng: "Thôi, chúng ta ngồi xe về đi."

Hoắc Tuấn đã sớm đoán được kết quả này. Nhạc Dư vốn rất lười, có thể ngồi thì sẽ không đứng, có thể nằm thì sẽ không ngồi. Với những ý muốn nhất thời như vừa rồi, nhất định là cô lại xem được thứ gì đó trong tiết mục tivi nên muốn thử nghiệm một lần. Câu trả lời của anh vẫn là: "Được."

Ngồi trên xe, Nhạc Dư cởi giày, gác chân lên đùi Hoắc Tuấn, đầu ngón chân nhích tới nhích lui, cảm thấy tay nghề mát xa của Hoắc Tuấn lại tốt lên.

Mát xa đến khi cô mơ màng muốn ngủ, không lập tức phát hiện bàn tay vốn xoa bóp trên đùi đang không an phận bò lên trên.

"Này!" Chân như có kiến bò, Nhạc Dư tựa lên cửa xe, nhắm mắt mà kêu một tiếng, "Lại bắt đầu làm loạn đấy!"

Hoắc Tuấn rút tay ra, vuốt phẳng nếp nhăn váy, lại nhặt giày đeo vào cho cô, nghiêm trang nói: "Về đến nhà rồi."

Anh nào có làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đâm xuyên (H)

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Quần áo rơi là tả một đường, cửa phòng tấmkhép hờ. Cùng tiếng nước òm ọp, hơi nước nóng như ẩn như hiện tràn ra rồi bốc lên cao.

Trước bồn rửa lớn, Hoắc Tuấn đứng, Nhạc Dư ngồi. Hai ngón tay của anh dấm mình trong huyết hoa, vách huyết mẩy máy bao chặt xương ngón tay như có vô số cái miệng nhỏ, chất nhầy phun trào, chảy xuống kẽ móng khi ngón tay được rút ra.

"Ừm..." Nhạc Dư nắm bờ vai Hoắc Tuấn, vô thức nâng cao bụng dưới, môi âm hộ ướt đẫm, mềm mại như cánh hoa. Chẳng bao lâu sau, khi ngón tay hoàn toàn bị bao phủ đang gây rách thịt, mũi chân Nhạc Dư căng lên, dịch thể tuôn ra như suối từ khe hở giữa ngón tay và mị thịt.

Nhân lúc nước chảy, Hoắc Tuấn xoa nắn hạch hoa đã phát trướng, tách đùi Nhạc Dư ra, quy đầu xoay vài vòng ngoài phần thịt mềm mại rồi thông thả tiến vào bên trong.

"Cái này sướng hay ngón tay sướng?"

Nhạc Dư cúi đầu nhìn, gầy thịt dừ tợn cực kỳ cản quấyđang xâm chiếm thành trì của cô. Không biết rằng hồng trên mặt xuất hiện vì xấu hổ hay vì bị hơi nước trong phòng hun nóng, cô neho mắt hỏi ngược: "Anh nói xem?"

"Cái này."

Hoắc Tuấn cười, thúc sâu một cú, khiến Nhạc Dư rên ri thật dài. Anh để tay Nhạc Dư giữ chặt phần đùi đang được nâng cao, Nhạc Dư ngoan ngoan làm theo. Đầu ngón tay cô trắng bệch vì dùng sức, còn dịch người về phía trước để gây thị thuận lợi giao hòa cùng huyết hoa mềm mại sung đó, nào biết dịch thể đã chảy xuống tận móng, khiến cô thiếu chút nữa trượt khỏi bồn rửa tay.

Sau một tiếng kinh hô, Hoắc Tuấn kéo cô vào lòng. Động tác dưới thân vừa nhanh vừa mạnh, cái hôn của anh lại dịu dàng. Tinh tế liếm cổ cô, anh nói, cô quá khít.

"Thả lỏng ra nào."

Nhạc Dư trừng mắt ôm anh, mị thịt lại siết chặt hơn. Thấy anh kêu một tiếng, cô cười, nghiêng đầu cắn lên cổ anh, bụng dưới phập phồng, huyết hoa co rút theo quy luật, tựa như biết hô hấp, khiến gầy thịt trong cơ thể bị vẩy chặt đến ngoan ngoãn.

Cô nói: "Hoắc Tuấn, anh tuyệt thật đấy"

Sau đó, Hoắc Tuấn chứng minh cho cô biết, anh còn có thể tuyệt hơn nữa.

Anh bế bổng Nhạc Dư lên, tiếng bành bạch không ngừng vang lên bên tai. Bầu vú lắc lư ở trước mắt, anh trông mà thèm, đột nhiên há miệng cắn mút thật mạnh, đầu vú sưng to như hạt đậu.

Tiếng bú mút chùn chụt khiến Nhạc Dư cảm thấy mình như đang cho con bú.

Nhưng Hoắc Tuấn lại chẳng phải con trai cô.

Dương vật của anh tựa như cọc gỗ, hung ác đâm vào bên trong, lần nào cũng thúc mạnh như muốn húc văng cô. Sợ mình té ngã, Nhạc Dư bám chặt lấy anh, um um a a kêu loạn, chỉ cảm thấy xương mu tê dại, dịch thể không ngừng chảy ra, tí tách rơi đầy đất, chẳng kém những giọt mồ hôi là bao.

Vì làm tình trong tư thế này, gầy thịt vào càng thêm sâu, thỉnh thoảng còn đâm tới tận cửa tử cung. Nhạc Dư luôn có áo gác như bị đâm xuyên, cả người căng cứng quẩn lấy Hoắc Tuấn, thoáng chốc tiết ra như trút nước. Cô mệt tới mức tay chân rã rời, nước mắt rơi như mưa, ngáp ngừng nói nhỏ: "Hoắc Tuấn... Chúng ta lên giường được không? Em mệt rồi."

Hoắc Tuấn có thói quen tập thể hình, có thể chịu được tư thế này, nhưng đối với người lười muốn chết như cô, nếu không phải hai người "Tiểu biệt thắng tân hôn", còn lâu cô mới chịu thử hành động có độ khó cao như vừa đi vừa làm tình.

Hoắc Tuấn đồng ý, nhưng gầy thịt vẫn chôn sâu trong cơ thể cô. Anh vững vàng bước ra khỏi phòng tắm rồi lập tức vào phòng ngủ. Sau khi thả người trong lòng xuống giường, không đợi giảm xóc, ham muốn tình dục nhất thời tung hoành, điên cuồng ra vào. Chỉ trong chốc lát, ga giường khô ráo đã nhuộm đầm nước.

Nhạc Dư bị thọc đến mơ màng, ôm chặt Hoắc Tuấn, mặc cho anh chiếm hữu, đón nhận mấy trăm lần ra vào mới nghehñhón tiếng kèn hiệu sau cùng.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Nhạc Dư cuộn tròn dưới thân Hoắc Tuấn, vừa định làm nũng thì thấy anh vừa hôn lên vú cô vừa nói: "Bảo bối à, chúng ta làm thêm lần nữa nhé?"

"..."

*

Phía công ty có chuyện đột phát, Hoắc Tuấn phải rời khỏi Bắc Hoài sớm hơn dự định.

Vì có tiết học, khi Nhạc Dư nhìn thấy một cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn chưa đọc, Hoắc Tuấn đã ở trên máy bay.

Còn tưởng là anh có thể ở thêm một buổi tối.

Nhìn mấy chữ đơn giản trên màn hình, trong lòng Nhạc Dư mát mát nhưng không biểu hiện ra ngoài. Cô chỉ đột nhiên cảm thấy rất khát, tuy nhiên, cho dù uống nhiều nước đến mấy thì vẫn chẳng có tác dụng gì.

Kỳ thực, tình huống đột phát tương tự đã từng xảy ra rất nhiều lần, vào thời điểm Hoắc Tuấn bận bịu nhất, bọn họ từng xa cách khoảng hai tháng trời. Tuy nhiên, dù từng trải cỡ nào, Nhạc Dư vẫn không thể hoàn toàn thờ ơ. Cô sẽ luôn thấy hơi khó chịu, nếu khoa trương hơn thì còn sử dụng hình thức yêu đương của Dương Mai Mai với bạn trai lên người mình.

Dương Mai Mai và bạn trai đã hẹn hò được nửa năm, nhờ gia đình giới thiệu mà quen biết. Không giống trò yêu xa của cô và Hoắc Tuấn, ngày nào hai người kia cũng có thể dính lấy nhau mà không ngại phiền.

Chẳng hạn như hiện tại, Nhạc Dư lại bắt đầu ảo tưởng, nếu ngày nào Hoắc Tuấn cũng ở cạnh cô thì sẽ là cảnh tượng gì ----

Cánh tay không khỏi nổi da gà.

Cô nghĩ, có đôi khi khoảng cách thực sự rất tốt.

Hoắc Tuấn không phải là món đồ của riêng cô, mà cô cũng có cuộc sống của chính mình, dính lấy nhau cả ngày dường như sẽ rất nhàm chán.

Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, trạng thái hiện tại của hai người rất tốt, không nhất thiết phải lo vớ lo vẩn.

Lại gần người hồi lâu, mãi đến khi cây bút cạnh khuỷu tay lăn xuống bàn, phát ra tiếng rơi vang dội, Nhạc Dư mới hoàn hồn, giật mình phát hiện hai ngày nay bản thân thường xuyên lo được lo mất.

Đội đến khi vào nhà vệ sinh, cuối cùng cô cũng tìm được đáp án.

Đi cà ghé thăm nhà.

Sau khi xử lý xong, ra khỏi phòng vệ sinh cách gian, cô nhẹ rặng giả vờ cười với gương, tự giễu: "Bảo sao mậy trở nên ngu ngốc như vậy."

Thà kiếm thêm ít tiền còn hơn dành cả ngày lo được lo mất, đến khi chia tay, bản thân sẽ không quá khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngóta Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trình Hoan

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Nhạc Dư là một người chú trọng dưỡng sinh. Khi cô có kinh, eo không đau, bụng không đốn, chỉ là dễ đa sầu đa cảm.

Chat video với Hoắc Tuấn cho tới lúc ngủ, nửa đêm khát nước, Nhạc Dư hoảng hốt cho rằng Hoắc Tuấn còn chưa đi.

Cô gõ chân đá sang bên cạnh: "Em muốn uống nước." Nhưng chẳng có ai trả lời, chân cũng chỉ đá vào khoảng không lạnh băng băng.

Lông mày cau lại, chớp mũi đột nhiên xót xa, Nhạc Dư xoa mũi, sau đó mở mắt nhìn trần nhà chăm chăm, rất lâu sau cũng không có động tĩnh.

Căn nhà trống vắng thật.

Cô suy xét xem ngày mai mình nên trực tiếp trở về cái ổ nhỏ sau khi tan trường hay quay lại đây, ngắm nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định chọn phương án sau.

Dù gì cũng phải hít sạch mùi hương còn sót lại của Hoắc Tuấn rồi mới đi.

Không thể không nói, có đôi khi, Nhạc Dư cảm thấy mình rất giống một con chó lang thang.

*

Dựa theo nguyên tắc, sau thứ sáu là hai ngày nghỉ. Nhạc Dư mừng ra mặt, khiến người khác không nhìn ra sự khác lạ của cô đêm qua.

Tiết học đầu tiên của lớp 11-6 chính là ngữ văn, Nhạc Dư vào phòng học sớm hai phút, hơn nửa lớp còn đang gục ngủ trên bàn.

Hai ngày nay, vị học sinh ngồi hàng đầu, ở ngoài cùng bên trái cũng nằm sắp.

Nhạc Dư vô thức nhìn quần áo của mình, áo somi mỏng manh cùng váy ngắn mềm mại, thích hợp với tiết trời ôn hòa như hiện tại.

Mà Trình Hoan lại mặc áo khoác đồng phục vừa dày vừa nặng.

Chỉ còn mấy ngày nữa là tới tháng mười, thời tiết không quá lạnh, tuy không phải không có người mặc áo khoác, Nhạc Dư lại thấy trán Trình Hoan mướt mát mồ hôi...

Cô bé rất nóng, nhưng lại không định cởi áo khoác.

Tiếng chuông vào học cắt đứt dòng suy nghĩ của Nhạc Dư. Phần lớn học sinh đang nằm ngủ ngẩng đầu lên, trong đó có cả Trình Hoan, vì không tiện quan sát kĩ càng nên cô thu hồi tầm mắt, mở giáo án ra.

Một tiết học dài 40 phút trôi qua khá nhanh vì phải dành một nửa thời gian để viết chính tả. Nhạc Dư hô tan học, trong phòng lập tức nhốn nháo. Cô ôm sách xuống bục giảng, khi đi ngang qua chỗ Trình Hoan thì thoáng dừng lại.

"Trình Hoan, em nhớ nộp bài của hai ngày nay lên nhé."

Dường như Trình Hoan không nghĩ Nhạc Dư sẽ nói chuyện với mình, cô bé hoảng sợ, bàn tay nắm chặt đặt trước ngực, lắp bắp trả lời: "Em... Em biết rồi ạ."

Nhạc Dư bị đánh về căng thẳng quá độ của cô bé chọc cười, mặt mày lập tức giãn ra: "Cô không phải hồng thủy mãnh thú, em không cần phải sợ cô như vậy."

Cô bé này ngoan ngoãn, hướng nội, Nhạc Dư nghĩ mình không nhất thiết phải bày ra dáng vẻ chủ nhiệm trước mặt cô bé, gần gũi một chút cũng tốt, dù sao cũng là cán sự ngữ văn của cô.

Trình Hoan cẩn thận liếc Nhạc Dư một cái, tựa như đang suy xét xem lời của cô có thật hay không, sau khi khẳng định thì mới yên lòng cười, mồm miệng lạnh lợi hơn nhiều: "Cảm ơn cô, em sẽ bổ sung bài tập sớm thôi ạ."

Nhạc Dư gật đầu, tâm trạng không tồi, ý cười còn vương trên khóe miệng. Cô tùy ý quét mắt qua phòng học, đang muốn rời đi thì đụng phải một ánh mắt khác.

Lục Thương.

Ánh mắt như cười như không, không quá rõ ràng.

Về ngoài của cậu quá hiền hòa, không có tính xâm lược, rất khó để nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu.

Thấy cậu thân nhiên không có ý rời mắt, sau khi đối diện hai giây, Nhạc Dư không tiếp tục nhìn cậu, đi thẳng ra khỏi phòng học.

*

Khi Trình Hoan nộp bài tập thì đã là sau tiết thứ ba, muộn hơn một tiết so với bình thường.

"Hôm nay không có bạn nào nộp thiếu bài tập ạ."

Nhạc Dư nhận bài, đặt ở góc bàn, khom lưng lấy ra một chồng tuần báo ngữ văn[1] từ dưới gầm, "Em phát cái này cho các bạn nhé, cuối tuần cô sẽ giảng về bài văn trong báo."

[1] Tuần báo ngữ văn được thành lập vào năm 1989, tài trợ bởi sở giáo dục tỉnh Hà Bắc, do công ty văn trách nhiệm hữu hạn văn hóa truyền thông Hàng Tri (trực thuộc đại học sư phạm Hà Bắc) chịu trách nhiệm, là tờ báo chủ đạo trong việc dạy phụ đạo môn ngữ văn ở cấp bậc tiểu học.

Chồng báo rất nặng, khi Trình Hoan nhận thì cả chồng thoáng trượt xuống, ống tay áo cũng bị vên lên. Cô bé vội vàng kéo tay áo xuống, cuống quýt ôm chồng báo vào lòng, giọng điệu hoảng hốt: "Vây... Vây em về trước đây ạ."

Nhạc Dư ngẩn người, từ từ thu tay, "Ừ, em về đi."

Lúc này, trong văn phòng không có ai, nhiệt độ điều hòa có phần thấp. Nhạc Dư tìm điều khiển rồi nâng nhiệt độ lên. Cô cúi đầu nhìn cánh tay của mình, lại nghĩ đến cảnh tượng cô vừa vô tình liếc thấy.

Vết bầm trái dài trên cánh tay của Trình Hoan, nhìn mà phát sợ.

Nhạc Dư tự cảm thấy mình không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng Trình Hoan là học sinh của cô, cô khó có thể không suy nghĩ nhiều.

Quan tâm hay mặc kệ, đây là một vấn đề.

Khi nghĩ không thông, Nhạc Dư sẽ hỏi ý kiến của Hoắc Tuấn. Đây là thói quen được hình thành sau nhiều năm ở bên nhau, không thể lập tức thay đổi.

Cô gửi tin nhắn cho Hoắc Tuấn: "Hôm nay em vô tình nhìn thấy tay của một học sinh nữ trong lớp, cả cánh tay toàn vết bầm, anh thấy em có nên hỏi thăm cô bé không?"

Nửa tiếng sau, Hoắc Tuấn mới trả lời: "Em hỏi người gần gũi với cô bé trước đi."

Sau khi đọc tin nhắn, Nhạc Dư chợt hiểu, cũng đúng, Trình Hoan sợ bị cô nhìn thấy như vậy, sao có thể chủ động nói cho cô biết.

Lòng bàn tay rung lên, một tin nhắn khác lại xuất hiện.

"Nhưng em đừng để ý quá nhiều, cô bé cũng chỉ là học sinh của em thôi."

Nhạc Dư méo mào lắm bần: "Lạnh lùng thật đấy."

Nhưng cô vẫn nghe lời anh mà đồng ý, lại hỏi: "Lần này anh về vào ngày nào?"

Hoắc Tuấn: "Nhanh nhất thì năm ngày nữa."

Nhạc Dư: "Tuy chỉ có năm ngày, nhưng em hy vọng anh có thể giữ vững sự tỉnh táo, đừng tùy tiện dụ dỗ con hồ ly tinh nào."

Hoắc Tuấn: "Anh chỉ dụ dỗ một chú hồ ly tinh duy nhất mà thôi."

Nhạc Dư cười thành tiếng, vừa muốn trả lời thì nghe thấy có người gọi mình.

"Cô ơi."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hoắc tổng

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Lục Thương tới văn phòng để nộp bài tập.

Cậu học sinh chuyển trường nhập học đúng vào ngày Trình Hoan xin nghỉ, nếu xem xét sự tình thì việc sót bài tập là có thể tha thứ.

Nhạc Dư giải thích giúp Trình Hoan, thấy cậu giao bài xong cũng không có ý đi, cô bèn hỏi: "Em đã quen với trường ta chưa?"

Khi hỏi câu này, cô chợt dạ, không dám nhìn vào mắt Lục Thương. Hai ngày trước, cô chỉ để ý tới Hoắc Tuấn, thực sự không có thời gian để quan tâm đến cậu học sinh chuyển trường này, không làm tròn chức trách của một giáo viên chủ nhiệm.

Mà Lục Thương chẳng hề nề mặt, cậu nói: "Chưa ạ."

Nhạc Dư nuốt câu "Quen là tốt rồi" được chuẩn bị sẵn trong miệng xuống, cô liếm môi, "Thế thì phải sớm thích ứng mới được. Bây giờ em đã học lớp 11 rồi, một khi không theo kịp bài vở thì sau này khó bù lại kiến thức lắm."

Lục Thương nghe xong, bỗng nhiên ông nói gà bà nói vịt hỏi: "Cô à, lúc nào cô cũng nói chuyện như vậy sao?"

"Hà?"

Cậu lại vô cảm quay đầu: "Không có gì." Sau đó lập tức xoay người rời đi.

Nhạc Dư ngơ ngác, là câu nào cô vừa nói có vấn đề à? Sau khi đắn đo mấy lần, xác định chính mình không nói gì sai, cô bắt đầu câu kinh --

Cái cậu Lục Thương này thật là, sao có thể ăn nói với giáo viên như vậy!

Càng nghĩ càng buồn bực, lấy việc trút bầu tâm sự làm mục đích, Nhạc Dư gõ phím ầm ầm, cáo trạng với Hoắc Tuấn, ai ngờ anh chỉ hỏi một câu: "Nam hay nữ thế?"

Nhạc Dư xem xong, hai mắt tối sầm, dứt khoát ngồi chằm bài chính tả.

Đừng là nói nhiều đến hao tâm tổn sức.

*

Khi Lục Thương nhìn thấy Nhạc Dư ở cổng chính của khu chung cư Vọng Sơn, cậu không khỏi thờ phào một hơi.

Biết ngay là không nhận nhầm người mà.

Lần đầu tiên Lục Thương gặp Nhạc Dư không phải là ở trường phổ thông Bắc Hoài mà là ở Vọng Sơn.

Lục Thương dọn đến đây từ nửa năm trước, vừa chuyển đến đã chạm mặt Nhạc Dư. Khi ấy, cô bước ra từ siêu thị đối diện khu chung cư, một tay xách túi đồ ăn vặt to đùng, tay kia cầm di động giết thời gian, hẳn là đang đợi ai đó.

Chỉ là, cậu còn chưa trông thấy người cô đợi thì đã vào trong khu.

Vọng Sơn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, sau khi chuyển nhà, Lục Thương từng gặp Nhạc Dư vài lần. Cậu phát hiện, dù là tản bộ, mua sắm hay ra đường, cô đều không có người đi cùng.

Suốt một thời gian dài, Lục Thương vẫn luôn cho rằng Nhạc Dư cũng sống một mình giống cậu.

Cho đến khi nhìn thấy Nhạc Dư cùng một người đàn ông thân mật vào khu chung cư, cậu mới hiểu, người ta đã có bạn trai rồi.

Sống một mình không có nghĩa là độc thân.

Đã một tiếng trời qua kể từ khi tan học, Lục Thương vừa mua thuốc lá, trông thấy Nhạc Dư đang xuống taxi, cậu vô thức lùi về siêu thị.

Người lạ mà cậu thỉnh thoảng chạm mặt trong nửa năm qua đột nhiên trở thành cô giáo chủ nhiệm.

Lục Thương nghĩ, bất tiện chết đi được.

Cậu tựa lên cửa siêu thị, nhìn Nhạc Dư vào khu chung cư, không khỏi nhớ đến giọng điệu đúng đắn quy củ của cô khi nói chuyện với cậu trong văn phòng.

Quả thực có chút giống trường bồi.

Cậu xùy một tiếng, trầm nghĩ, nghề giáo viên đúng là trước sau khác biệt.

Ngày đó, cậu từng nghe thấy Nhạc Dư nói với người đàn ông đang ôm mình là...

"Tối nay đến lượt em ở trên."

Giọng cô ngọt như mía lùi.

Về đến nhà, Nhạc Dư nấu một bát mì, vừa bung lên bàn, lời mời tham gia cuộc gọi video của Hoắc Tuấn đã xuất hiện đúng giờ.

Thấy cô ăn mì, Hoắc Tuấn nhủ mảy, "Em lại ăn mấy thứ không có dinh dưỡng đấy à."

Chắc hẳn Hoắc Tuấn đang cách một màn hình không thể xử lý được mình, Nhạc Dư chẳng hề sợ hãi: "Có thể ăn no là được rồi."

Hoắc Tuấn lạnh mặt, lảng lảng nhìn cô cho đến khi lòng bàn chân cô phát lạnh. Ngượng ngừng buông đũa, cô cười nịnh nọt: "Chỉ lần này thôi, mai em nhất định sẽ ăn từ tẻ."

"Lần nào em chẳng nói vậy."

Nhạc Dư bĩu môi phản bác: "Dù ăn uống dinh dưỡng đến mấy mà không có anh ở cạnh thì cũng có ích gì đâu."

Đã lâu Nhạc Dư không nói như vậy, thế nên, Hoắc Tuấn nghe mà sững sốt, thật lâu sau cũng chưa mở miệng.

Nhạc Dư không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt như vậy, cô cúi đầu, che mặt đối đãi: "Hôm nay em kể cho anh nghe về học sinh nữ có khả năng bị bắt nạt trong lớp em rồi đúng không? Em đã hỏi thăm bạn cùng phòng của cô bé rồi."

"Mấy học sinh kia đều nói, cuối tuần nào cô bé cũng xin ở lại trường, chỉ về nhà một tháng một lần. Mỗi lần quay lại trường, cô bé sẽ mặc áo dài tay, ngay cả lúc ngủ cũng không cởi."

Nhạc Dư ghé sát vào màn hình, như sợ bị người khác nghe được, "Em đoán những vết thương trên người cô bé là do người nhà gây nên."

Hoắc Tuấn mặt không đổi sắc: "Nếu cô bé thực sự bị bạo hành gia đình thì em định làm gì?"

"Em không biết." Nhạc Dư mắt cả hứng ăn, "Nhà ai cũng có nỗi niềm riêng, về lý mà nói, em không nên nhúng tay..."

Hoắc Tuấn tiếp lời cô: "Nhưng lòng em lại day dứt."

Nhạc Dư suy sụp, "Đúng vậy, nhưng lòng em lại day dứt. Hoắc Tuấn, em có nên thăm hỏi gia đình cô bé không?"

Hoắc Tuấn không quá tán thành: "Thay vì làm thế, anh nghĩ em nên tìm cô bé để nói chuyện."

Nhạc Dư nhăn nhó đẩy bát ra, yên lặng suy nghĩ, sau cô quyết định nghe lời Hoắc Tuấn: Tìm Trình Hoan để nói chuyện trước.

Thấy cô không ăn, Hoắc Tuấn nhìn đồng hồ: "Lát nữa sẽ có người đưa cơm đến, em nhớ để ý điện thoại nhé."

"... Em biết rồi." Tâm trạng của Nhạc Dư lập tức tốt hơn hẳn.

Cô cầm di động vào phòng khách, lại kể về thái độ của Lục Thương ngày hôm nay, nói tôn nghiêm của mình bị miệt thị, người làm giáo viên như cô rất đau lòng.

Hoắc Tuấn tiếp tục giữ vững phong cách không đứng đắn vào ban ngày: "Hồi cấp 3 chưa hiểu chuyện, anh cũng rất thích tỏ vẻ không coi ai ra gì để thu hút sự chú ý của người khác. Em tránh xa cậu ta ra."

"Lại ăn bậy dấm rồi đấy." Cách một màn hình, Nhạc Dư chọc chọc lên mặt anh, "Đó là học sinh của em mà, anh nghĩ linh tính cái gì vậy?"

Hoắc Tuấn không cho là đúng, "Học sinh thì sao? Tóm lại, em cách xa cậu ta ra một chút."

Nhạc Dư hừ hừ hai tiếng, cô không đáp mà bắt được trọng điểm trong lời của Hoắc Tuấn, "Anh mau khai thật cho em, cấp ba không hiểu chuyện là cái gì?"

Cô đá xoáy: "Không ngờ Hoắc tổng còn từng trải qua thời kỳ đó đấy. Hoắc tổng thử nói cho tôi nghe một chút xem cô gái xinh đẹp nào đã khiến anh ngang bướng thế?"

Được, ngay cả "Hoắc tổng" cũng đem ra, nếu anh không giải thích rõ thì cuộc trò chuyện qua video này sẽ kết thúc.

Hoắc Tuấn bình thản, mặt không đổi sắc đáp: "Mẹ của anh."

Nhạc Dư: "..."

Bạn đang đọc truyện Năm Năm Ngựa Ngáy được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Trốn học

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Vào thứ bảy, Nhạc Dư ngủ thẳng đến trưa mới mở mắt. Trông thấy tin nhắn của Hoắc Tuấn, cô vừa trả lời vừa cảm khái: Đây chính là chỗ tốt của nghề dạy học, cái gì cũng ít, chỉ có ngày nghỉ là nhiều.

Đợi mãi không thấy Hoắc Tuấn nhắn lại, cô nằm chơi điện thoại một lúc rồi mới lẻ mề xuống giường. Hôm nay, cô hẹn Phan Bối ra ngoài uống trà, vì vẫn còn nhiều thời gian nên chẳng hề vội vã.

Phan Bối vừa là bạn đại học vừa là bạn cùng phòng của Nhạc Dư. Thời còn đi học, quan hệ giữa hai người không tồi, sau khi tốt nghiệp vẫn giữ liên lạc, thường xuyên hẹn nhau đi chơi.

Tháng mười chưa đến, hiện đang là thời điểm mát mẻ trong năm. Khi Nhạc Dư nhàn nhã xuất hiện ở chỗ hẹn, Phan Bối đã có mặt tại đó, còn gọi sẵn cho cô một ly nước chanh leo.

Phan Bối là một cô gái xinh đẹp đáng thôn thả. Hôm nay cô mặc một chiếc váy bó màu đỏ, để lộ xương quai xanh tinh xảo cùng phong cảnh vô hạn trước ngực.

Nhạc Dư thả tui xuống, đôi mắt quét tới quét lui trước vùng đồi núi của cô nàng ba lần: "Lại to lên đấy à?"

Phan Bối nhướn mày ưỡn ngực: "Lên một cup." Tiếp đó, cô đề cập đến một phương thuốc dân gian, nói chỉ cần kiên trì nửa tháng là sẽ có hiệu quả.

Nhạc Dư tặc lưỡi: "Có tác dụng thật sao?"

Phan Bối nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, "Cậu còn có đàn ông xoa cho, tớ đương nhiên phải tự túc rồi."

Nhạc Dư không còn lời nào để nói.

Nhắc đến đàn ông, Phan Bối chợt hào hứng hơn hẳn. Cô chống tay lên bàn, xích lại gần Nhạc Dư, "Này, thế bao giờ cậu và Hoắc Tuấn mới kết hôn?"

Nhạc Dư gà vồ cười hai tiếng, hỏi ngược: "Sao cậu không hỏi lúc nào bọn tớ mới chia tay?"

"Đẹp đi, chia là chia thế nào?"

"Sao lại không thế?" Nhạc Dư khuấy đá trong ly, "Bọn tớ không dễ đi đến cuối cùng như vậy đâu. Bây giờ chỉ đang hẹn hò nên mới thứ có vẻ tốt đẹp, nhưng nếu dính tới kết hôn thì sẽ phải suy xét rất nhiều chuyện."

Gia đình, công việc, khoảng cách... Tất cả đều là vấn đề.

Phan Bối không thích thấy Nhạc Dư bí quan, tư tưởng của cô phóng khoáng, làm gì cũng chỉ để ý đến niềm vui trước mắt. Tuy cô hiểu rõ ý của Nhạc Dư, nhưng cô đồng thời tin tưởng năng lực của Hoắc Tuấn một cách mù quáng.

Bởi vì Hoắc Tuấn đã thành công cưa đổ Nhạc Dư khi còn học đại học, cũng bởi vì hai người có thể ở bên nhau 5 năm.

Phan Bối khẳng định: "Nếu Hoắc Tuấn muốn cưới cậu thì chẳng ai cản được đâu, đến lúc đấy, cậu chỉ cần gạt đầu là được."

Nhạc Dư cười cười, không tiếp tục đề tài này, dưới đáy lòng lại tự hỏi, nếu Hoắc Tuấn muốn cưới cô, vì sao đã năm năm rồi mà anh còn chưa đề xuất?

Thứ gọi là tâm tư thiếu nữ đã sớm bị cô vứt bỏ từ hai năm trước.

*

Ngày hôm sau, Nhạc Dư trở về chính ổ nhỏ của mình để ngủ một ngày, thiếu chút nữa đi làm trễ vào thứ hai.

Trình Hoan đứng đọc dẫn trên bục giảng, khi Nhạc Dư vừa xuất hiện ở cửa sau của phòng học, những tiếng đọc sách thưa thớt lập tức trở nên nghiêm chỉnh.

Nhưng cô lại không quá để ý đến việc này, bởi vì cô đang đứng ở một vị trí khá xấu hổ, ngay bên cạnh Lục Thương đang nằm ngủ, mà Lục Thương lại cố tình không có bạn ngồi cùng bàn.

Nhạc Dư không thể không tự đẩy bà vai cậu, nói: "Lục Thương, đừng ngủ nữa, dậy đọc sách đi."

Phải đẩy mấy lần Lục Thương mới tỉnh, cậu mở đôi mắt nhắm nhèm mà nhồm đậy, quay đầu nhìn Nhạc Dư. Đầu tiên là sững sốt, đoạn lau mặt tỉnh táo lại, "Cô à?"

Nhạc Dư vỗ thức đứng thẳng người, nghiêm mặt nói: "Bây đang giờ là giờ tự đọc buổi sáng."

Lục Thương không kiên nhẫn vô vàn tóc, lấy sách ngữ văn từ học bàn ra, lại đá ghế người ngồi bàn trước, hỏi: "Trang bao nhiêu?"

Bàn trước như đứng đồng lứa, như ngồi đồng than: "T... Trang 159."

Lật đến trang 159, Lục Thương lơ đãng nheo mắt, miệng không động, hẳn là đang tìm vị trí của bài đọc.

Thấy hôm nay cậu có vẻ nghe lời, Nhạc Dư âm thầm hài lòng -- Đây là lần đầu tiên cô làm những việc như thế này, tuy luôn cảm thấy kỳ quái, nhưng khi làm xong, cuối cùng cô cũng có cảm giác mình thực sự đã trở thành giáo viên chủ nhiệm.

Cảm giác này còn khá tuyệt.

Trường học có rất nhiều sự vụ vào thứ hai, khi Nhạc Dư tắt bật xong thì đã là buổi chiều. Nâng tay đỡ cổ, hoạt động gân cốt, cô chợt nhớ đến chuyện của Trình Hoan. Vừa chuẩn bị đi tìm người, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Trình Hoan xuất hiện ở văn phòng.

"Có chuyện gì thế?" Cô bé nom có vẻ vội vã, trán ướt đầm mồ hôi.

Chỉ thấy Trình Hoan nói: "Cô ơi, bạn học sinh mới chuyển đến trốn học rồi à."

"..."

Nhạc Dư nhất thời nghẹn lời, không biết phải đáp lại thế nào.

Vị học sinh đang mách lẻo ở trước mắt là loại người mà cô từng phản cảm nhất, nhưng thân phận của cô nay đã khác xưa. Là một chủ nhiệm lớp, cô phải quen với sự tồn tại của loại người này.

Trình Hoan không phát hiện vẻ mặt khác thường của Nhạc Dư, cô bé tiếp tục: "Sau đó cậu ấy trở về với khuôn mặt bầm dập, hiện đang ở trong phòng y tế à."

Kiểu nói chuyện dứt quãng này đúng là khiến người nghe phải thờ hồn hèn.

Học sinh bị thương không phải là chuyện nhỏ, Nhạc Dư không kịp hỏi đến cùng, lập tức ra khỏi văn phòng. Nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, cô nói mà không quay đầu: "Trình Hoan, em về lớp trước đi, việc học quan trọng hơn."

Trình Hoan lập tức chôn chân tại chỗ, khi cô bé hồi thần thì bóng cô chủ nhiệm đã biến mất khỏi hành lang.

Không ai biết di động Nhạc Dư bỏ quên trong túi đã sáng lên rất nhiều lần, đương nhiên cũng không có người nào nghe điện thoại.

Tám cuộc gọi nhờ đều đến từ Hoắc Tuấn.

Tác giả: Đây là lần đầu tiên Nhạc Dư làm chủ nhiệm nên mới cảm thấy gò bó, phải từ từ thích ứng.

Phương thuốc dân gian giúp tăng cup ngực là tôi nghe được từ bạn, cô ấy bảo đảm là sẽ có tác dụng, nhưng tôi lại quên không còn một mảnh, nên chỉ có thể viết sơ qua như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bảo bối

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Bà vai Lục Thương chột rung lên, cậu sầm mặt quay đầu, chỉ tiếc trán còn đang sưng húp, trông chẳng có chút uy hiếp nào. Thấy người gọi mình là Nhạc Dư, khí thế bay mất một nửa, đầu óc trống rỗng: "... Có ạ."

"Cô thấy em vốn chẳng coi cô giáo của mình ra gì cả."

Lục Thương không nói lời nào, Nhạc Dư khoanh tay, quan sát cậu từ đầu đến chân. Bỏ qua khuôn mặt chồng chất vết thương, một vết đỏ dài khoảng 10cm nổi bật trên cánh tay cậu, nơi xương cổ tay trầy da rớm máu.

Xem ra đối phương chỉ tập trung vào khuôn mặt này.

"Trốn học đánh nhau? Một mình một ngựa? Lục Thương, em chỉ vừa chuyển đến thôi mà đã biết kiếm chuyện cho cô rồi đấy."

Lục Thương vẫn giữ yên lặng, cậu cũng không biết mình bị làm sao, chỉ là không muốn Nhạc Dư cảm thấy mình ấu trĩ.

Đối với cậu, hành động theo cảm tính vốn chính là việc ấu trĩ, nhưng do dòng đời xô đẩy nên cậu mới không thể không làm thế.

"Không chịu mở miệng đúng không?" Nhạc Dư gợn quá hóa cười, kéo ghế qua rồi ngồi xuống, "Nếu em cứ như vậy thì cô chỉ có thể tìm phụ huynh của em để nói chuyện thôi."

Lúc này, Lục Thương mới nâng mắt: "Bố mẹ em đang ở nước ngoài ạ."

Nhạc Dư nghẹn họng, "Thế nên em mới không thấy sợ sao?"

Lục Thương lại ngậm miệng.

Trước đã nói qua, Lục Thương có một đôi mắt vô tội, khi cậu cúi đầu không nói chuyện, vẻ vô hại khắp toàn thân được khuếch đại gấp mấy chục lần.

Nhạc Dư mềm lòng.

Lục Thương chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm không có cha mẹ kèm cặp, nhỏ hơn cô bảy, tám tuổi, còn đang trong thời kỳ dậy thì, cô cần gì phải hăm dọa cậu? Vì thế, cô dịu giọng nói: "Nhà em ở đâu? Cô không yên tâm khi em về nhà trong tình trạng này."

Nghe Nhạc Dư nói thế, Lục Thương nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, đang dần dần đo độ thì chột nghe cô tức giận chế giễu: "Không đúng, đánh nhau xong mà vẫn còn nghênh ngang về trường, cô thấy em giỏi đấy chứ, chắc là vẫn có thể tự về nhà nhỉ."

Trong lòng Lục Thương buồn bực, cậu nghênh ngang ở chỗ nào? Nếu không nghĩ đến thói quen dạo quanh lớp một vòng trong tiết tự học của Nhạc Dư thì còn lâu cậu mới về trường.

Đó gọi là tôn kính giáo viên chủ nhiệm, nhưng cậu không dám nói như vậy.

Lục Thương rời rắm hồi lâu, cuối cùng vẫn chủ động khai báo địa chỉ nhà.

Nhạc Dư tự cho là phép khích tướng thành công, không ngờ chính bản thân lại ngã ngối tại chỗ khi nhận được đáp án: "Em sống ở khu chung cư Vọng Sơn sao?"

Lục Thương thần nhiên gật đầu, bổ sung: "Trong khu B ạ."

Lúc này lại đến lượt Nhạc Dư nhìn cậu với ánh mắt kỳ quái.

Căn hộ của Hoắc Tuấn ở khu C, hai khu chỉ cách nhau một vườn hoa. Sau khi nhận thức được điều này, cô đột nhiên cảm thấy Lục Thương càng ngày càng quen mắt, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhạc Dư đứng dậy, chỉ cao hơn Lục Thương đang ngồi trên giường bệnh một cái đầu, "Cô cũng đi qua khu Vọng Sơn, sau khi tan học cô trò ta cùng đi nhé."

"Cũng" đi qua?

Lục Thương không vạch trần, cậu vuốt ve lòng bàn tay, ngoan ngoãn gật đầu.

*

Sau khi đưa người đến khu B, Nhạc Dư hoàn thành nhiệm vụ.

"Em về nhà nghỉ ngơi đi, nếu mai không thể đến trường thì gọi điện xin nghỉ nhé." Mặt mũi bầm dập thế này, không biết ngày mai có bị nhiễm trùng không.

Lục Thương "Vâng" một tiếng, thuận miệng hỏi: "Nhà cô ở đâu thế ạ?"

Nhạc Dư tránh đáp lời: "Dừng hỏi nhiều nữa, lên nhà đi."

Lục Dư nhìn cô một cái, "... Vâng, em cảm ơn cô." Sau đó, cậu xoay người bấm mặt mũi, vào khu nhà mà không quay đầu.

Nhạc Dư đứng đó một lát rồi mới quẹo qua khu C.

Vòng qua vườn hoa, càng gần đích đến, cô càng cảm thấy mệt, hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra.

Về đến nhà, Nhạc Dư thay giày, đi chân trần vào phòng. Cô bò lên giường, không cần nhìn gương cũng biết trông bản thân mệt mỏi cỡ nào. Sợ Hoắc Tuấn nhìn ra khi gọi video, cô bèn gọi qua trước. Chuông chỉ reo hai tiếng, đối phương đã nhận cuộc gọi, nhưng lại không nói lời nào.

Nhạc Dư đã nhìn thấy mấy cuộc gọi nhờ kia, khi ấy cô quá bận, không có thời gian để xem đi động, hiện tại Hoắc Tuấn lạnh nhạt, cô chỉ có thể khiến anh tan chảy bằng sự nhiệt tình.

"Bảo bối, hôm nay em mệt chết đi được." Thấy Nhạc Dư kêu mệt, dù Hoắc Tuấn muốn giả vờ giả vịt thì cũng phải để dành.

Anh bắt đầu đi làm dịu cảm xúc, hỏi: "Hôm nay cô giáo Nhạc đã làm chuyện trọng đại gì thế?"

Biết ngay là giả bộ đáng thương sẽ có tác dụng mà.

Nhạc Dư cười hi hi, đầu tiên là nói về những chuyện lật vật trong trường, cuối cùng mới nhắc đến Lục Thương.

Quả nhiên, vừa nghe thấy hai chữ Lục Thương, Hoắc Tuấn lập tức không vui, "Sao lại là tên nhóc đó."

"Bảo bối, gần anh anh thích ăn dấm thật đấy." Vì trước đó đã nói quá nhiều, lúc này, Nhạc Dư cúi hết cả mặt lại.

Hoắc Tuấn đương nhiên nghe ra sự mệt mỏi trong giọng cô, cũng cảm thấy không thích hợp để tiếp tục gọi nước lạnh hoặc biểu hiện ham muốn chiếm giữ. Anh chuyển sang dỗ cô đi tắm, cô không muốn, anh lại dỗ cô đi ngủ, lúc này Nhạc Dư mới mê mang đồng ý. Mí mắt nặng trĩu, trước khi ngủ, cô vô thức lâm bảm "Bảo bối, anh sớm về đi nhé."

Hoắc Tuấn nghe mà mềm lòng, hạ giọng thật thấp, nói: "Được."

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Tuấn mở cửa sổ, tiện tay châm một điếu thuốc.

Tiết trời phía Nam ẩm ướt hơn phía Bắc, cửa sổ vừa mở ra, không khí ẩm ướt ở ngoài lập tức tràn vào căn phòng khô ráo, cực kỳ khó chịu.

Tay kẹp điếu thuốc, Hoắc Tuấn không hút mà lấy di động gọi cho trợ lý. Anh nói thẳng: "Đặt vé máy bay ngày mai cho tôi."

Trợ lý có phần khó xử, ấp a ấp úng, không dám lên tiếng.

Hoắc Tuấn dập thuốc, xoa bóp ấn đường, "Muộn nhất là sau ngày kia."

Lúc này trợ lý mới sáng khoái hơn, bắt đầu liệt kê những việc Hoắc Tuấn phải làm vào trong hai ngày tới. Sau khi nghe xong, Hoắc Tuấn đột nhiên nhớ đến một chuyện.

"Đã thuyết phục được chủ nhà bên Tây Thành[1] chưa?"

[1] Tây Thành (西城): Tây Thành là một quận nội thành của thủ đô Bắc Kinh, Trung Quốc.

Trợ lý nói chưa thành công.

Anh mất kiên nhẫn nhứ này, tắt nghien thuốc lại tái phát, "Vậy thì nhanh lên."

Hoắc Tuấn đã nhìn trúng căn hộ ở Tây Thành từ lâu, diện tích lớn, có cầu có suối, phong cách độc đáo, Nhạc Dư nhất định sẽ thích.

Nghĩ đến Nhạc Dư, Hoắc Tuấn thở dài, vừa rồi cô nói muốn anh nhanh chóng trở về Bắc Hoài, sao anh lại không muốn?

Khoảng thời gian trước, một hạng mục bên phía Nam xảy ra sơ suất, cấp trên trì hoãn việc phê duyệt tiền hàng, việc khởi công cực kỳ cấp bách. May mà mấy năm gần đây Hoắc Tuấn thu mua một hãng hàng không với giá rẻ, kiếm được nhiều lợi nhuận, vì vốn lưu động[2], anh bán một công ty trực thuộc hãng hàng không, lấp đầy lỗ hổng tài chính mà vẫn còn dư lại lợi nhuận, có thể nói là may mắn

[2] 周转资金 (Vốn lưu động) là thước đo tiền mặt và lượng tài sản lưu động hiện có, phục vụ nhu cầu hoạt động hàng ngày của công ty.

Hai tháng nay, Hoắc Tuấn bận túi bụi vì chuyện này, chỉ còn hai ngày nữa là hạng mục hiện tại sẽ kết thúc, anh không thể không tự mình giám sát. Nhưng, sau khi xong việc, anh sẽ không cần phải thường xuyên đi công tác một thời gian dài, có thể nghỉ ngơi ở Bắc Hoài thật lâu.

Mùa đông sắp về, Nhạc Dư lại sợ lạnh, anh muốn ở bên cô trong những ngày đông giá rét.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lên giường

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Ngày hôm sau, khi tiết ngữ vẫn vừa kết thúc, Nhạc Dư gọi Trình Hoan ra ngoài phòng học.

Sợ cô bé đề phòng mình quá mức, Nhạc Dư cố gắng hỏi thật uyển chuyển, ai ngờ Trình Hoan lại vô thức kéo tay áo đồng phục xuống sau khi nghe xong.

Cô bé cúi đầu, nom cô về không muốn nói về đề tài này: "Cô... Cô ơi, em không sao đâu ạ."

"Nhưng..."

Nhạc Dư còn đang muốn nói gì đó thì chợt nhớ đến câu dặn dò của Hoắc Tuấn. Anh bảo cô đừng quá để tâm tới chuyện này, dù sao Trình Hoan cũng chỉ là học sinh của cô mà thôi.

Cũng đúng.

Nếu Trình Hoan không chịu mở miệng thì cô đâu thể xen vào việc của người khác.

Những lời muốn nói nghẹn lại trong cuống họng, Nhạc Dư dịu dàng cười: "Em không sao là tốt rồi, nhưng nếu sau này có chuyện gì thì em có thể nói với cô nhé, không cần phải sợ đâu."

Trình Hoan sợ sệt, nâng mắt nhìn Nhạc Dư, bàn tay đang túm áo siết càng thêm chặt. Cô bé mím môi, nhẹ nhàng gật đầu: "Em biết rồi, cảm ơn cô ạ."

*

Vì giao tình đưa người về tận nhà, trước khi tan học, Lục Thương tìm Nhạc Dư, nói muốn mời cô ăn cơm.

Nhạc Dư nhìn vết thương trên mặt cậu, sau hai ngày, gò má của cậu đã bớt sưng, nhưng về ngoài lại kinh người hơn lúc trước.

"Em muốn... mời cô sao?"

Lục Thương bình tĩnh gật đầu.

Nhạc Dư từ chối, "Làm gì có chuyện giáo viên để học sinh mời cơm chứ. Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi, em không cần để ý như vậy đâu."

Hơn nữa, vì nề mặt Cao Văn nên cô mới không truy vấn sự kiện đánh nhau kia, cậu còn tưởng là chính mình có lý chắc?

Hôm nay Lục Thương lại chẳng hề để nói chuyện như ngày thường, cậu nhất quyết không chịu đi, còn mặt không đổi sắc nói dối: "Cô à, bố em nói em phải mời bữa này."

Nhạc Dư vẫn lắc đầu: "Nhưng cô không có thời gian đâu."

Dù Lục Thương cố chấp đến mấy cũng chỉ có thể bỏ cuộc.

Vì trên người vẫn còn thương tích, Lục Thương bước rất chậm. Nhìn bóng lưng cậu một hồi, chẳng biết vì sao những câu cảnh cáo của Hoắc Tuấn lại chui vào tai Nhạc Dư.

Lục Thương thích cô sao?

Cô không nghĩ vậy.

*

Nhạc Dư chẳng hề kiếm có lấy lệ để từ chối Lục Thương khi cô nói là mình bận. Đêm nay Hoắc Tuấn sẽ về, cô cũng đã hứa với anh là sẽ đi đón máy bay.

Trong 5 năm hẹn hò, Nhạc Dư rất ít khi làm những chuyện như vậy, bởi vì nếu lần nào cô cũng đi thì nhất định nhân viên sân bay sẽ nhớ rõ một nhân vật nhỏ bé như cô.

"Ấy da, nhìn cái cô kia đi, lại tới sân bay đón bạn trai nữa kia."

Nhạc Dư học mô phỏng lại cảnh đó, học xong thì tự mình cười bỏ, mà ngoài việc buồn cười, Hoắc Tuấn còn cảm thấy xót xa. Tuy bọn họ đã hẹn hò rất lâu, nhưng thời gian ở cạnh nhau có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, đây lại là một vấn đề rất thực tế ----

Anh mà bỏ bê công việc sẽ không phải là Hoắc Tuấn mà Nhạc Dư thích.

Máy bay hạ cánh vào 8 giờ tối, đúng 7 giờ, Nhạc Dư giẫm giày cao gót ra cửa, ngậm nga khắp cả đường đi, cô thấy rất vui vì biết tin Hoắc Tuấn sẽ không phải bay xa trong một thời gian. Thế chẳng phải là cô có thể trực tiếp chở ở anh nhà như trước mà không cần hy sinh mấy tiếng đồng hồ để tới đón anh sao?

Điều không hoàn mỹ chính là chuyến bay tới nay tới muộn một tiếng.

Nhạc Dư đã dành cả ngày ở trường học, khi kim đồng hồ vừa vượt qua số chín, cô ngáp một cái thật dài.

Trước khi ra cửa, nghĩ đến việc hai người sẽ trực tiếp làm tình khi về nhà, Nhạc Dư chẳng hề trang điểm, nên lúc này cô lau sạch nước muối sinh lý nơi khoe mắt chẳng chút kiêng dè. Cô tới cửa hàng trà sữa ở phía sau và mua một ly, thỉnh thoảng lại cắn ông hút, ly trà sữa nhiều đá khiến dạ dày cô có phần khó chịu.

Chậm rãi uống được nửa cốc, di động rung lên, Hoắc Tuấn nói anh đã đến nơi.

Con buồn ngủ tan biến, Nhạc Dư phấn chấn, cơ thể cảm đèn chạy trước não, tìm thùng rác rồi vứt ly trà sữa đi.

Hoắc Tuấn luôn chê là thói quen sinh hoạt của cô không tốt, không cho cô làm cái này, không cho cô ăn cái kia, khiến cô uống trà sữa cũng phải như đánh đu kích.

Cô phui những giọt nước còn đọng trên tay, vừa ngẩng đầu lên là đã thấy Hoắc Tuấn ngay lập tức. Anh không chỉ dễ nhận dạng mà còn cực kỳ bắt mắt, luôn là người nổi bật nhất trong đám đông, cô chẳng cần phải gắng sức để tìm anh bao giờ.

Người ở phía sau Hoắc Tuấn cố tình bước chậm lại để cho ông chủ nhà mình không gian riêng. Hoắc Tuấn ôm eo Nhạc Dư, hơi lùi lại một chút, đoạn hỏi: "Trên người anh có mùi gì lạ không?"

Nhạc Dư nghiêm túc hít hà rồi nịnh nọt nói: "Có mùi soái ca!"

Hoắc Tuấn cười cười, nheo mắt cô, "Mùi em thính thật đấy."

Hành trình từ sân bay Bắc Hoài đến khu chung cư Vọng Sơn mất khoảng 40 phút, trong 40 phút này, Nhạc Dư bị ôm hôn sờ mó đến mơ màng. Khi xuống xe, chân như nhũn ra, nếu không có Hoắc Tuấn làm điểm tựa thì cô đã sớm ngã sấp mặt.

"Anh ôm chặt chút đi."

Hoắc Tuấn nghe lời làm theo, mồm miệng lại gọi đôn như cũ: "Em yếu quá đấy."

"Nếu anh chê em thì lát nữa đừng nhào lên giường của em"

Hoắc Tuấn nhướn mày: "Ai bảo em là chúng ta nhất định phải lên giường?"

Sự thật chứng minh, chiến trận tối hôm đó không diễn ra trong phòng ngủ, mà là tại phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 11: Thật dâm đẳng (H)

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Vừa bước vào nhà, cùi khô bốc lửa, không thể cứu vãn.

Hoắc Tuấn bế bồng Nhạc Dư lên quầy bar, cái lưỡi liếm mát đầu vú mềm mại, ngón tay tách khe huyết nhỏ ở dưới, chơi đùa với hạch hoa. Đầu vú bị mát đến sưng đỏ, sáng loáng dưới ánh đèn, cảm nhận được sự ướt át trên đầu ngón tay, Hoắc Tuấn cúi thắt lưng bằng tay còn lại.

Anh nói: "Ngồi lên đây."

Nhạc Dư cúi đầu, hai tay chống trên bả vai dày rộng của Hoắc Tuấn, từ từ nhích xuống gây thịt. Cây gây thịt đã sớm hóa lớn đột nhiên nhảy lên, va vào mị thịt non mềm, hai múi trai khép chặt bao bọc quy đầu, khiến cái eo thon của Hoắc Tuấn run lên vì kích thích, lập tức nâng hông đâm thẳng vào huyết hoa.

"Chậm một chút!"

Huyết nhỏ còn chưa đủ ướt, Hoắc Tuấn lại quánh nóng nẩy, vách huyết đau đớn như bị cứa kẹp. Nhạc Dư muốn đẩy anh ra, nhưng lại càng bị ôm chặt hơn.

"Sẽ sớm hết đau thôi."

Lần này, tuy thời gian chia xa không dài, nhưng lại càng khiến tim gan hai người cồn cào. Trong năm ngày ngắn ngủi, tiểu huyết đã khôi phục sự chặt chẽ, gây thịt đang bị kẹp cũng nhói đau.

Hoắc Tuấn biết Nhạc Dư miễn cảm ở chỗ nào, anh nhẹ nhàng mát lên gáy cô. Huyết hoa miễn cảm nhanh chóng thích ứng với cây gây thô to, không ngừng tiết ra mật ngọt ảm áp, bao trùm cả cây gây thịt. Anh nâng mông Nhạc Dư lên, điên cuồng thọc vào rút ra, dịch thể tràn ra theo sự di chuyển của anh, hóa thành bọt trắng, đọng lại nơi mép hoa, tiếng làm tình bành bạch vang vọng khắp cả căn phòng.

Bụi cây lưa thưa ẩm ướt chụm lại thành một mảng điểm sắc bóng mắt, Hoắc Tuấn còn đâm sâu thêm mấy cái, khiến Nhạc Dư ngửa đầu rên rì.Mồ hôi trên cổ rơi xuống mặt bàn, bắp đùi run rẩy, cô lên đỉnh trong tiếng nước ồm ồm, huyết hoa lại càng thêm chặt.

Hoắc Tuấn nhất thời dừng lại, anh vát và nhện xuống, liếm láp bầu ngực đầm đìa mồ hôi như chết đói, cho đến khi lỗ nhỏ thả lỏng hơn một chút, "Chụt" một tiếng, quả nhỏ đỏ nhảy ra khỏi miệng, bầu ngực nồn nà tròn trịa khề lay động, quả đúng là cảnh đẹp ý vui.

Anh hỏi: "Có sướng không?"

Nhạc Dư rom róm nước mắt, mơ màng ôm anh, khàn giọng trả lời: "Đau eo chết đi được."

Món đồ của Hoắc Tuấn vẫn còn cứng rắn, đang hồ hập theo nhịp điệu co rút của huyết thịt. Anh điều hòa cảm xúc mãnh liệt, xoa bóp hông Nhạc Dư như có như không, "Chỗ này hà?"

Nhạc Dư thoải mái gật đầu, Hoắc Tuấn cười, cảm thấy cô ngây thơ. Anh rút tay lại, đột nhiên động eo, thậm chí còn vỗ lên mông cô.

"A a a... Đau quá!"

Vài tiếng chan chát giòn giã hạ xuống, cặp mông trắng nõn đỏ ửng lên, dịch thể đang vậy kín gây thịt nhiều tới mức tràn ra ngoài, Hoắc Tuấn nhếch môi: "Đã thấy sướng chưa?"

Nhạc Dư thút thít ôm anh: "Anh mau di chuyển đi..."

"Em đâm thẳng thật."

Quy đầu vốn đã vui sâu trong cơ thể, Hoắc Tuấn không lùi ra hơn một nửa rồi lại tiến vào như vừa rồi, lúc này, anh vào sâu ra cạn, sâu đến mức hạch hoa cũng phải phát trường lên. Nhạc Dư ề a rên loạn, khi thì muốn anh nhẹ nhàng, khi thì muốn anh mạnh bạo, chỉ trong chốc lát, cả người đã mềm mại thành một vùng nước.

Thấy cô lại sắp lên đỉnh, Hoắc Tuấn lập tức rút gây thịt ra, đóa hoa nhỏ phun ra một dòng nước xuân, tưới ướt hai hòn ngọc.

Anh ôm Nhạc Dư xuống quầy, để cô đứng trên mặt đất, nhưng cô chẳng còn chút sức lực nào, một chân gác lên khuỷu tay anh, chân kia run rẩy nhón lên. Thừa dịp cửa huyết không ngừng mấp máy, cây gây thịt lại từ từ tiến sâu vào bên trong, khiến mông Nhạc Dư va phải tù lạnh ở phía sau.

"A... To quá..."

Sợ tù lạnh không gánh nổi tiết tấu va chạm quá độ, Nhạc Dư ôm chặt Hoắc Tuấn, khiến gây thịt vào càng thêm sâu, "Chạm... Chạm đến rồi... Anh nhẹ một chút."

Hoắc Tuấn hỏi: "Anh không nhẹ ở chỗ nào?"

Cái miệng tò vò vô tội, dưới hông lại mạnh mẽ đưa đẩy.

Lúc này, Nhạc Dư đã chẳng còn sức mà trả lời, Hoắc Tuấn càng lúc càng nhanh, tiếng thờ đốc bên tai cô cũng càng ngày càng nặng. Cô như đang nằm trong lò lửa, toàn thân nóng bỏng, xương cốt cũng bị hun đúc đến giòn.

Trước mắt phảng phất những đốm lửa nhỏ, cả người tê dại, Nhạc Dư căng lưng, mười ngón tay bám sâu lên da thịt Hoắc Tuấn, cơ thể trống rỗng, thân dưới tiết thật nhiều nước như bị mất khống chế.

Gây thịt vừa rút ra khỏi tiểu huyết bắn tinh dịch nóng bỏng lên bắp đùi đang run rẩy theo làn sóng cao trào, chất lỏng màu trắng đặc sệt chảy qua đầu gối, tuôn rơi đầy đất.

Nhạc Dư kiệt sức ôm cổ Hoắc Tuấn, cái bụng kêu òng ọc hai tiếng rất không đúng lúc.

Cô hỏi: "Anh đói không?"

Hoắc Tuấn đáp: "Bây giờ thì no rồi."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngủ

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Sau tuần này, ngày Quốc khánh sẽ đến, Nhạc Dư và các học sinh sẽ có một kỳ nghỉ dài hạn.

"Cậu muốn đi ra ngoài với tớ không?"

Nhạc Dư lắc đầu, chợt nhớ rằng Phan Bối ở đầu bên kia điện thoại sẽ không nhìn thấy nên cô báo: "Không được, tớ muốn ở cạnh Hoắc Tuấn."

"Hoắc Tuấn?" Phan Bối tặc lưỡi, "Mặt trời mọc từ đằng tây à? Anh ấy có thời gian sao?"

"Cũng không phải." Nhạc Dư nói: "Mà là tớ muốn theo anh ấy đi làm việc."

Phan Bối: "..."

Nhạc Dư cúp điện thoại, lẳng lặng bấu môi với căn nhà trống vắng.

Tuy Hoắc Tuấn không phải đi công tác xa, nhưng anh vẫn làm việc như thường. Anh không có thói được nghỉ dịp nào là nghỉ cho bằng hết như Nhạc Dư, sáng sớm tỉnh mơ đã tới công ty.

Một mình rảnh rỗi, không có việc gì làm, Nhạc Dư xuống giường, vào phòng bếp nướng mấy chiếc bánh quy nhỏ. Cô nếm thử hương vị, tự thấy không tồi, nghĩ đến việc có món ngon phải học cách chia sẻ, cô quyết định đến công ty của Hoắc Tuấn.

Nhạc Dư bắt đầu hẹn hò với Hoắc Tuấn khi cô còn là sinh viên năm hai, tính tới hiện tại, số lần cô đến công ty của anh có thể đếm trên một bàn tay.

Mấy năm trôi qua, chỉ có trợ lý Sử đã làm việc cùng Hoắc Tuấn 7 năm biết sự tồn tại của cô, bởi vì Nhạc Dư không quá muốn đời sống của cô và anh hòa làm một.

Nếu cùng quen quá nhiều người thì sau khi chia tay sẽ rất xấu hổ.

Nhưng lúc này ở nhà lại quá nhàm chán, nhất là khi biết rõ hai người đang cùng ở trong một thành phố.

Trước kia, khi được nghỉ dài hạn mà không có Hoắc Tuấn ở cạnh, cô đã sớm lên kế hoạch đi chơi với Phan Bối. Hiện tại, có anh ở cạnh, đã không thể ở bên cô mà còn chiếm đoạt thời gian của cô, thực sự là... Nhưng cô lại cố tình không giận nổi, chỉ có thể thỏa hiệp với anh.

Suy cho cùng, cô vẫn vui sướng hơn là tức giận, ngon gió chỉ cần tùy ý thổi qua là chút oán giận ấy sẽ biến mất.

Nhạc Dư tìm túi giấy, đóng gói bánh quy lại, gói lớn cho Hoắc Tuấn, mấy gói nhỏ hơn cho trợ lý Sử để anh chia cho những đồng nghiệp khác.

Ngồi trên xe taxi, những tòa nhà cao tầng ngoài cửa sổ xẹt qua trước mắt, Nhạc Dư nhớ tới lần đầu tiên qua công ty tìm Hoắc Tuấn.

Khi ấy, hai người còn chưa hẹn hò được bao lâu, cô muốn tặng cho anh một niềm vui bất ngờ, trên đường đi tưởng tượng ra vô số tưởng kịch đầy cầu huyết, ví dụ như bị chặn ở ngoài cửa, tiếp tân trở mặt, hay vô tình gặp được trai đẹp tại thang máy... Nhưng tất cả những sự tưởng bở đó đều không xảy ra.

Vừa đến dưới công ty thì cô gặp ngay trợ lý Sử, được dẫn đến phòng làm việc của Hoắc Tuấn cực kỳ bình thường, từng người trong phòng đều bề bộn công việc, ngay cả liếc cô một cái cũng lười.

Cô cảm thấy cực kỳ thất bại, mà chuyện thất bại hơn còn ở phía sau.

Khi ấy, Hoắc Tuấn đang họp, cô say giấc trong phòng nghỉ ngơi, là Hoắc Tuấn vừa họp xong qua đây đánh thức cô.

Nhạc Dư sẽ không bao giờ quên, khoảnh khắc cô vừa mở mắt ra, câu đầu tiên mà Hoắc Tuấn nói là: "Cháy nước miếng kia."

Xe dừng lại, Nhạc Dư hoàn hồn, trả tiền xuống xe, suýt nữa quên mấy túi bánh quy.

Trợ lý Sử đã đứng đợi từ trước.

Sau khi nhận túi giấy trong tay Nhạc Dư, trợ lý Sử máy móc thông báo: "Thưa cô Nhạc, Hoắc tổng hiện đang họp, khoảng 20 phút nữa sẽ kết thúc."

Nhạc Dư gật đầu, "Tôi đã đọc tin nhắn rồi."

"Đừng rồi," trợ lý Sử hơi ngừng lại, "Hồ tổng cũng ở trong phòng."

"Hồ Đồng Du sao?"

Hồ Đồng Du là bạn nổi khổ của Hoắc Tuấn, mặt người dạng chó[1], tự xưng là Đao Lang[2] của Bắc Hoài, cho là bản thân có thể dựng nên một hình tượng vĩ đại bằng cái tên này, kỳ thực chỉ có hiệu quả đối với người chưa từng gặp anh ta mà thôi.

[1] 人模狗样: Thân phận là con người nhưng lại hành xử như một chú chó.

[2] 刀郎 (Đao Lang): Một ca sĩ Trung Quốc từ Tứ Xuyên, Trung Quốc, có hình tượng nam tính.

Thân hình anh ta cao gầy, ở thời xa xưa, gương mặt ấy chính là kiểu thư sinh mặt trắng, mỏng manh yếu đuối. Ấn tượng đầu tiên của Nhạc Dư đối với anh ta là xinh đẹp, liếc anh ta một cái là quên tiệt cái danh "Đao Lang của Bắc Hoài".

Không chỉ có thế, người này còn hay ba hoa lảm nhảm, cực kỳ không đứng đắn, thở ra mười câu thì chỉ có thể nghe một câu, mà độ chân thực của câu đó thì còn phải chờ nghiên cứu.

Về mặt lý thuyết, Nhạc Dư không nên làm bạn với một người như vậy, nhưng tính cô nông cạn, thích ngắm những khuôn mặt đẹp, thế nên, dù Hồ Đồng Du báng nháng cỡ nào, cô cũng bằng lòng kết bạn với anh ta.

Đương nhiên, phần lớn là bởi anh ta là người bạn thân nhất của Hoắc Tuấn, không giống với những người chỉ quen ở mức xã giao.

Cô không chỉ nông cạn, mà còn chân chó.

Vừa bước vào phòng làm việc, hỗn hợp đàn hương quyện với tuyết tùng ập vào mặt Nhạc Dư.

Cô lùi về phía sau hai bước, né tránh sự nhiệt tình của Hồ Đồng Du, "Cậu bình tĩnh chút đi."

"Nhàm chán."

Hồ Đồng Du tùy ý nói, anh ta phui tay, quay về chỗ ngồi, "Nhất định là Tiểu Sử mật báo cho cậu, không là cậu đã nhào vào lòng tôi rồi."

Nhạc Dư liếc anh ta, "Hôm nay Hoắc Tuấn không xịt nước hoa."

Hồ Đồng Du bật lại: "Mùi chó."

Nhạc Dư thâm nghĩ, không hổ danh cùng mặc chung một cái quần thùng đầy mà lớn lên, đều thích động chạm đến khứu giác của cô.

"Này này, tôi nói trước nhé, không phải tôi đề lộ chuyện cậu hẹn hò với Hoắc Tuấn đâu, mà là cái tên Nhiếp Sướng miệng rộng cầm loa phóng thanh đi tuyên truyền khắp mọi nơi đấy. Tôi không nhiều chuyện như vậy."

Vì Nhạc Dư không thích gặp bạn bè của Hoắc Tuấn, anh hiếm khi nào đưa cô đi cùng. Thế nên, người ngoài đều nói Hoắc Tuấn là người đàn ông hoàng kim độc thân, là hàng hiếm trong giới. Nhạc Dư lại không thêm đề ý đến chuyện này, cô đã như vậy, Hoắc Tuấn cũng không thêm đề ý, hiểu lầm cứ thế tiếp diễn.

"Bọn họ biết thì biết thôi, cũng chẳng phải là bí mật gì."

"Cậu ngốc thế." Hồ Đồng Du liếc cô, "Trọng điểm không phải là Hoắc Tuấn có bạn gái, mà là cậu đã hẹn hò với cậu ta được năm năm rồi!"

Nhạc Dư yên lặng trong chốc lát, đoạn đưa túi giấy qua, "Ăn bánh quy không?"

Hồ Đông Du nghe xong, ghen một hơi ờ ồ hòng, thiếu chút nữa sặc nước, trừng Nhạc Dư: "Ăn!"

Nhạc Dư cười cười, trong lòng lại suy nghĩ, hơn phân nửa đám người cảm thấy ngạc nhiên kia hẳn là muốn thấy trò cười của cô mà thôi.

Tuy nhiên, giữa cô và Hoắc Tuấn, không kết cục nào có thể tệ hơn chia tay, mà chuyện đó cũng chẳng có gì ghê gớm

*

Sau khi họp xong, Hoắc Tuấn quay về phòng làm việc, trong phòng chỉ còn mình Nhạc Dư.

"Hồ Đông Du đi rồi à?"

Nhạc Dư xách túi giấy đã nhẹ hơn rất nhiều, "Ăn xong thì đi luôn."

Hoắc Tuấn vừa kéo lỏng cà vạt vừa tới gần cô, hỏi: "Hôm nay ở nhà chán lắm hả?"

Cô thành thật thừa nhận: "Chán chết đi được, bao lâu nữa thì anh tan làm?"

"Nếu em muốn thì giờ chúng ta có thể đi luôn."

"Mồm miệng ngọt xớt."

Sau mấy cái hôn, Nhạc Dư đẩy anh ra, "Mau làm việc đi, em ngủ một giấc đây, xong việc thì gọi em rồi chúng ta đi ăn cơm tối."

Hoắc Tuấn: "Hóa ra em tới đây là để ngủ à?"

Nhạc Dư tức giận nhìn anh: "Bằng không thì thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giúp anh

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Nhạc Dư nằm mơ, mơ thấy bản thân vào năm 20 tuổi, cũng là năm cô gặp được Hoắc Tuấn.

Giữa học kỳ một của năm hai, Nhạc Dư bị lừa tiền sinh hoạt. Cô không dám nói với người nhà, lại không muốn tiêu tiền của Phan Bối, chấp nhận ăn mì một tuần. Phan Bối nhìn không nổi, giới thiệu việc làm lễ tân cho cô, một ngày 300 đồng, còn bao cả bữa trưa.

Đối với Nhạc Dư thời sinh viên, đó chắc chắn là một cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, vừa nghe Phan Bối nói xong, cô lập tức gật đầu đồng ý.

Vào cuối thu, cho dù gió không lạnh thấu xương nhưng cũng khiến mặt phải đông lạnh.

Nhạc Dư đổi một bộ sườn xám xê tà đến lưng đùi trong phòng thay đồ, theo Phan Bối ra ngoài, không khí lạnh lẽo lập tức ập vào mặt. Cô không nhận được mà xoay xoa cánh tay, có phần nhưng nhớ máy sưởi ở trong phòng.

Trên thực tế, cô sắp phải đứng đón gió ở cửa khách sạn cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

Tiền đúng là không dễ kiếm

Nhạc Dư hít hít mũi, sau đó thì thăm với Phan Bối ở bên cạnh: "Chúng ta phải đứng khoảng bao lâu?"

Phan Bối đáp: "Ít nhất là bốn tiếng. Kể cả tiền thời nay hoạt động càng ngày càng chậm, cậu cố gắng lên, nếu thực sự không chịu nổi thì cũng có thể đổi người đi nghỉ, nhưng sẽ được ít tiền hơn đấy."

Nhạc Dư gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhìn về phía bắp chân trần của cô bạn, "Bối Bối, cậu không thấy lạnh à?"

"Đứng riết là quen ấy mà." Phan Bối ngừng nói, đoạn hỏi, "Cậu thì sao?"

Dựa trên nguyên tắc kiếm tiền là phải có tinh thần chuyên nghiệp, cộng thêm việc nhìn thấy quản lý đang bước đến, Nhạc Dư lập tức đứng thẳng tắp: "Không lạnh!"

Thực chất, cô đã lạnh tới mức không ngừng nổi da gà.

Ngày đó, đám Nhạc Dư hứng gió lạnh tròn năm tiếng mới có cơ hội để thở. Gót chân cô như bị rút xương, cực kỳ đau nhức.

Bữa tiệc kết thúc, Nhạc Dư cố nén cơn đau, giữ vững khuôn mặt tươi cười chào khách. Nhìn hơn mười đôi giày da bước qua dưới mí mắt mình, cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kiếm được 300 đồng.

Nhạc Dư gặp may khi nhận được ca chiều vào ngay buổi đi làm đầu, được thêm 50 đồng tiền công so với buổi sáng. Bỏ tiền vào trong túi, cô thay quần áo, giữ nguyên lớp trang điểm vì lười, khi ra khỏi khách sạn thì trời đã tối.

Phan Bối muốn đi ăn cơm với bạn trai, mà dù có đói tới mức ngực dán lên lưng thì Nhạc Dư cũng không định làm bóng đèn. Cô xoa tay từ chối lời mời để đôi tình nhân nhỏ rời đi, trong lòng chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng lên xe buýt, về trường làm thịt gói mì cuối cùng.

Nhưng, tại bến xe buýt, cô không chờ được xe buýt, mà là một chiếc ô tô màu đen.

Cửa kính hạ xuống, Nhạc Dư nhận ra hai người trong xe, bọn họ là nhân vật chính được mời tới buổi tiệc ngày hôm nay.

"Tôi thấy chúng ta sẽ đi cùng đường đấy, cô có muốn lên xe không?"

Người mở miệng là chàng trai ăn mặc lờ lợt, nhưng Nhạc Dư lại nhìn người ở phía sau anh ta.

Bọn họ gọi anh là Hoắc tổng.

"Nhạc Nhạc, dậy đi ăn cơm nào."

Thật phiền phức.

Nhạc Dư cầm gối che mặt, lại bị người khác túm đi, cô bức bối mờ mắt, gương mặt ở trước mắt hợp lại với gương mặt trong mơ, thứ vô tình như năm tháng lại chẳng hề lưu lại bất kỳ vết tích nào trên khuôn mặt anh.

"Hoắc tông?" Hoắc Tuấn kỳ quái sờ trán cô, "Vừa nằm mơ đấy à?"

Còn không phải sao?

Nhạc Dư tỉnh táo hơn, kéo Hoắc Tuấn nằm xuống rồi bò lên người anh, dán mặt lên lồng ngực rộng lớn, "Em ngủ bao lâu rồi?"

"Năm tiếng."

"Hèn gì." Cô véo tay anh, thấy anh kêu đau mới hà gần, "Em đã đứng hứng gió lạnh tận năm tiếng ở trong mơ đấy!"

"..." Tuy Hoắc Tuấn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn nhớ là phải ăn đậu hũ. Anh tỉnh bơ xoa nắn bờ mông cô, "Để anh sưởi ấm cho em nhé?"

Đáp lại anh là một tiếng xùy dài, cái tay đang tác quái trên mông lại càng ra lực.

Nhạc Dư vận người: "Em đói rồi, ăn xong hẵng..." Chợt, trượt qua vật cứng rắn nào đó, cô nhìn anh với vẻ khó tin, "Không phải chứ?"

"Anh là một người đàn ông bình thường mà."

Dứt lời, Hoắc Tuấn ôm Nhạc Dư ngồi dậy, "Thu dọn đồ đạc rồi đi ăn cơm thôi."

Nhạc Dư không dám đi chuyển linh tinh, cô bò xuống giường, cầm túi xách cùng áo khoác. Quay đầu nhìn Hoắc Tuấn đang chống gối hít sâu, dáng vẻ dục vọng chưa thỏa đầy chất vật, cô cười thành tiếng: "Ăn cơm xong thì đi thuê phòng đi, hôm nay chúng ta không về nhà!"

Hoắc Tuấn trực tiếp hỏi: "Khách sạn nào?"

"Chỗ mà anh từng diễn kịch bán thảm[1] để em giúp anh ấy."

Giúp tới mức đặt cả bản thân vào cuộc.

[1] 卖惨 (Bán thảm): Tựa như "Bán manh" là giả vờ đáng yêu, "Bán thảm" là giả vờ dễ thương, không phải là bán thảm nghĩa đen đâu...

Editor: "Thu dọn đồ đạc rồi đi ăn cơm thôi."

:> Suýt nữa thì chị tan cửa nát thành.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thật chặt (H)

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Trùng hợp thay, hôm nay bọn họ thuê đúng căn phòng lúc trước.

Nhạc Dư bị Hoắc Tuấn đè xuống giường, áo somi phanh ngang, thân dưới trần như nhộng.

Cô mở rộng hai chân, tự giác ghim chặt đầu gối, nhận lấy cây gậy thịt đang ra ra vào vào. Nơi giao hợp đâm dĩa dịch thể, bấp dùi tê dại vì sự va chạm kịch liệt.

"Ừm, mạnh thêm chút nữa đi anh."

Có lẽ vì bầu không khí đến, Hoắc Tuấn phát hiện, đêm nay hai người cực kỳ phù hợp.

Hoắc Tuấn ra sức chuyển động, thầm nghĩ, sau này phải ra khách sạn nhiều hơn mới được. Cho dù nhà cao cửa rộng tới mấy, không phải cũng chỉ có từng ấy chỗ thôi sao?

Anh chống tay lên giường, dán sát vào Nhạc Dư, hai người chăm chú nhìn đối phương mà không ngừng làm tình. Mồ hôi rơi xuống mi mắt Nhạc Dư, cô chớp chớp mắt, Hoắc Tuấn đột nhiên chặn miệng cô lại, nếm hết sự ngọt ngào trong khoang miệng.

Nụ hôn chạy dọc xuống thân thể, băng qua xương quai xanh, anh liếm lên da thịt cô, khiến người dưới thân run rẩy.

Sau khi lưu luyến cặp gò bồng đảo vô số lần, anh ngậm đầu vú, khi mạnh khi nhẹ. Nhạc Dư không chịu nổi kích thích, ôm đầu anh mà run rẩy, không ngừng tiết ra dịch thể.

Cô cảm thấy bầu ngực nóng vô cùng, đầu vú cứng cáp bị lưỡi anh càn quét, tư thế vừa đâm vừa rút của Hoắc Tuấn khiến cô không thấy rõ ánh sáng của đèn trần.

Cô rên rí: "Nhanh quá... Ừm..."

Hoắc Tuấn ăn no bầu vú, ôm eo Nhạc Dư, lật người cô lại rồi đâm vào từ phía sau.

"Em kẹp anh chặt quá đấy."

Sau đó, anh khép hai chân cô lại, huyết nhỏ càng thêm khít, vách huyết mềm mại nóng ấm đè lên cây gậy thịt thô to, tựa như ngăn vạn cái miệng đang mút ở nơi này nơi kia, khiến anh tê dại không dứt.

Ra vào mấy chục lần, Hoắc Tuấn hôn lên tâm lưng nhẵn nhụi của Nhạc Dư. Ham muốn hôn cô đầy lên, anh không kìm nổi mà xoay cầm cô lại, chưa kịp nhắm chuẩn đã hôn ngay xuống. Anh kiểm soát lực rất tốt, không làm cô thấy đau. Nhạc Dư hé miệng, quần lấy đầu lưỡi anh, ngay cả khi nước bọt chảy xuống cũng không biết.

Tiếng hôn xen lẫn những âm thanh rên rỉ vụn vờ.

Chỉ là, hôn lâu thì tai hại sẽ xuất hiện, Nhạc Dư cảm thấy cổ mỏi như, quay đầu né tránh Hoắc Tuấn. Nụ hôn nóng bỏng của anh rơi xuống lưng cô. Những sợi tóc xòa xuống, cô vén chúng lên sau tai, vài sợi lưa thưa ẩm ướt lòa xòa trên trán khiến ấn đường cô ngứa ngứa.

Bởi vì sự va chạm ở phía sau, mặt Nhạc Dư luôn cọ lên chiếc gối mềm mại. Cô cần một góc gối, bầu vú đột nhiên căng lên, là Hoắc Tuấn nắm lấy một bên gò bồng đảo từ phía sau.

"A...Đừng! Đừng bóp!"

Trước đó, hai điểm hồng mai đã bị mứt đến sưng đỏ, chỉ cần chạm vào thì sẽ rất đau.

Nhưng trong cơn đau nhói lại xen lẫn từng làn sóng khoái cảm, dù ngoài miệng cô từ chối, nhưng lại vô thức nâng người, mặc cho Hoắc Tuấn xoa nắn gò bồng đảo. Cô cảm thấy bản thân mâu thuẫn muốn chết, rõ ràng không thích sự kích thích, song lại không thể không chế sự si mê đối với dục vọng.

Thiền miên hồi lâu, cảm giác muốn bắn ập đến, Hoắc Tuấn đột nhiên rút gậy thịt ra, vỗ lên mông Nhạc Dư, "Bảo bối, xoay người nào."

Nhạc Dư gật đầu qua quýt rồi làm theo lời Hoắc Tuấn, không ngờ gây thịt lại ngóc đầu xâm lược khi cô vừa nằm vững, vào sâu tới tận hoa tâm. Cô thét thành tiếng, không ngừng rên rĩ, huyết hoa tiết đầm nước.

Vách huyết mềm mại ướt át co rút kịch liệt, khiến gây thịt vừa đau vừa sướng. Hoắc Tuấn ghé cổ, nộ vũ khí đầu hàng.

Bóng đêm vô biên.

Trong mấy ngày tiếp theo, Nhạc Dư không sinh hoạt ở công ty Hoắc tuân thì cũng là ở chung cư. Cô thích ngủ trong phòng nghỉ của anh, dù chạy ngược chạy xuôi giữa hai nơi cũng không cảm thấy phiền, có lẽ là vì bị thói quen lâu năm mài giũa: Chỉ cần hai người có cơ hội ở bên nhau, cho dù cách nhau một bức tường, người thì làm việc, người thì ngủ, cô cũng cảm thấy rất tốt.

Nhạc Dư cũng phát hiện bản thân có phần làm mình làm mẩy. Ngủ ở đâu mà chẳng giống nhau? Vậy mà kỳ quái thay, chỉ cần biết Hoắc Tuấn đang ở gần mình, cho dù hai người không nằm cùng một nơi, cô vẫn có thể ngủ ngon hơn mấy phần.

Rõ ràng khi Hoắc Tuấn đi công tác, cô vẫn rất tận hưởng cuộc sống của mình, nhưng chỉ cần anh về một cái là tất cả những tật xấu của cô sẽ lộ ra.

Thật kỳ quái.

Trong nháy mắt, kỳ nghỉ Quốc Khánh không dài không ngắn chỉ còn đúng hai ngày. Nhạc Dư vẫn ngủ đến khi mặt trời đã lên cao giống những ngày trước, vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi chuẩn bị tìm Hoắc Tuấn ăn cơm.

Vừa ra khỏi cửa, cô nhận được một cuộc điện thoại.

Cô gái ở đầu bên kia không nói rõ nổi một câu, giọng mũi nhúm đấm từng chữ khiến Nhạc Dư nghe thôi cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng của câu chuyện.

Người gọi đến là Trình Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bố dượng

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Trời đổ mưa lất phất.

Khi Nhạc Dư che ô tìm thấy Trình Hoan, cô bé đang run rẩy ngồi trước lối ra vào của cửa hàng tiện lợi.

"Trình Hoan."

Nghe thấy có người gọi mình, cô bé ngẩng đầu, khuôn mặt là chỗ nước mắt.

Nhạc Dư nhìn mà xót xa, không phải chỉ bởi cô bé khóc, mà còn vì những vết thương cùng dấu bàn tay lần đó trên gương mặt cô bé.

Không biết còn có bao nhiêu vết thương như vậy ở những nơi cô không nhìn thấy.

Nhạc Dư chẳng hỏi nhiều, chỉ lẳng lặng tới gần, nghiêng đầu về phía Trình Hoan, "Em về nhà với cô trước đã nhé."

Thấy cô bé vô thức kháng cự mà lùi về phía sau, cô vội vàng bổ sung: "Là về nhà riêng của cô ấy."

Lúc này cô bé mới thả lỏng, lau khô nước mắt trên mặt. Mí mắt bị cọ xát nhiều lần hơi nhoi nhói, hẳn là đã bị trầy da.

Trình Hoan nói: "Cô ơi, chân em đau quá."

Cuối cùng, Nhạc Dư cúi cô bé đi.

Cô không đưa cô bé đến nhà Hoắc Tuấn mà trở về căn hộ ở phố Hạnh Kiều. Căn phòng đó đứng tên cô, cô có quyền đưa bất kỳ ai tới để qua đêm.

Về điểm này, Nhạc Dư phân chia rất rõ ràng rồi, tuy hai người đang hẹn hò nhưng không phải cái gì của người kia cũng là của người này.

Trên thực tế, dù sao hai người cũng đã ở bên nhau năm năm, sự phân chia ấy đã sớm phai mờ. Thế nhưng, Nhạc Dư vẫn cứng đầu cứng cổ nghĩ rạch ròi được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, để sau này đỡ phải lằng nhằng.

Ví dụ như chuyện phòng ốc, cho dù nhà Hoắc Tuấn lớn cỡ nào thì cũng không khiến cô cảm thấy an toàn bằng cái ổ nhỏ của mình.

"Em ngồi đây trước đi, để cô rót cho em cốc nước nhé."

Trình Hoan vội vàng nín Nhạc Dư lại, "Cô ơi, không cần phiền phức như đâu. Em... Em có thể đi rửa tay không ạ?"

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn, gầy gò đang nắm cổ tay mình, trong lòng Nhạc Dư mềm nhũn, dịu dàng nói: "Đương nhiên rồi."

Sau khi Trình Hoan vào nhà vệ sinh, Nhạc Dư vẫn vào phòng bếp đun nước. Vừa tìm được bình siêu tốc, cô chợt nghe thấy tiếng khóc thút thút truyền tới từ nhà vệ sinh.

Hiệu quả cách âm của căn hộ này không được tốt cho lắm.

Sau một hồi yên lặng, Nhạc Dư thờ dài, cô phải mở vòi nước lớn hết nấc thì mới không nghe thấy tiếng nước nỏ kim nén và ầm ầm kia.

Nước được đun sôi, lại mười phút trôi qua, Trình Hoan mới chậm rãi bước ra từ nhà vệ sinh.

Cô bé đã ngừng khóc, sau khi rửa mặt, những vết đỏ bên má sưng lên, nướm rướm tơ máu, cực kỳ chói mắt.

Nhạc Dư biết, những vết thương nhỏ như vậy mới là đau nhất.

"Em uống nước trước đi." Cô đẩy ly qua.

Trình Hoan uống từng ngụm nước, đợi mãi không thấy Nhạc Dư mở miệng, cô bé không nhận được mà chủ động kể chuyện.

Là Bánh Vĩ, bố dượng của cô bé xuống tay.

"Mẹ em yếu đuối, sống lệ thuộc vào ông ta, chỉ cần ông ta bảo gì là nghe nấy."

"Trước đây, ông ta mà giờ trở đánh đập thì em sẽ nói lại với mẹ, nhưng em đã bỏ cuộc từ lúc nhận ra làm thế chẳng có ích gì."

"Chỉ phí sinh hoạt trong nhà đều phải dựa vào ông ta, mẹ không dám trái ý ông ta, đương nhiên em càng không dám. Nhưng..."

Trình Hoan như đang nhớ lại chuyện không vui, nghẹn ngào nhắm mắt, "Ông ta vốn không phải là người."

Nghe đến đây, Nhạc Dư có thể đoán được phần nào, nhưng cô không biết mình nên làm gì. Cô chỉ là một người ngoài cuộc, cho dù muốn xử lý chuyện này thì cô cũng chẳng có tư cách.

Nhạc Dư từng chê Hoắc Tuấn lạnh lùng, nhưng đến khi thực sự đối mặt với tình huống, bản thân cô lại chẳng khá hơn là bao. Nghĩ đến Hoắc Tuấn, cô không nhận được mà suy đoán, nếu là anh thì anh sẽ làm gì?

Sau khi trút bầu tâm sự, Trình Hoan bình tĩnh hơn rất nhiều, cô bé vô cùng thỏa mãn khi Nhạc Dư bằng lòng lắng nghe, "Cô ơi, cô có thể giữ kín chuyện này không ạ?"

Nhạc Dư: "Được, cô sẽ không kể với ai đâu."

Lời hứa này cũng đồng nghĩa với việc không hỏi cả chính ý kiến của Hoắc Tuấn.

Căn hộ có một phòng ngủ lớn và một phòng sách nhỏ, phòng sách có một giường sofa. Nhạc Dư tìm hai chiếc chăn làm đệm rồi trấn an Trình Hoan đi ngủ, trước khi ra ngoài còn nói: "Cô ở ngay phòng bên cạnh, nếu em có vấn đề gì thì cứ gõ cửa là cô sẽ nghe thấy."

"Vâng." Trình Hoan ngoan ngoãn gật đầu, "Em cảm ơn cô."

Nhạc Dư về phòng, cất hộp thuốc đi. Cô ngồi ngắm người trên giường, khi hoàn hồn thì đã nửa tiếng trôi qua.

Cảm thấy cổ họng không thoải mái, cô uống một ngụm nước, sự khó chịu chẳng hề thuyên giảm, miệng lưỡi khô khốc như nuốt phải một cân cát.

Có lẽ là bị cảm rồi.

Sau khi đón Trình Hoan, sợ vết thương của cô bé bị nhiễm trùng, Nhạc Dư gần như chỉ che dù cho cô bé, bản thân lại dầm mưa cả quãng đường.

Do tác dụng tâm lý, Nhạc Dư cảm thấy miệng khô hơn hẳn, đầu óc nhức nhối. Cô bò lên giường, khi sắp thiếp đi thì nhớ đến Hoắc Tuấn, gắng gượng gửi cho anh một tin nhắn. Chẳng bao lâu sau, Hoắc Tuấn gọi đến.

Anh hỏi: "Chuyện được giải quyết chưa em?"

Nhạc Dư đáp rồi, đoạn bảo: "Đêm nay em ngủ ở phố Hạnh Kiều nhé."

"Sao em lại ở bên đó thế..."

Hoắc Tuấn hỏi một tràng dài, nhưng cô lại chẳng nghe rõ. Mơ mơ màng màng ừ một tiếng, không quá hai giây sau, cô hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

*

Vừa vào căn hộ của Nhạc Dư, Hoắc Tuấn đã cảm thấy là lạ. Trong phòng tối đen như mực, anh bật đèn lên, cùng lúc đó, có tiếng xả nước truyền đến từ phòng vệ sinh. Anh men qua theo tiếng nước, cửa phòng hé mở, một người lạ mặt bước ra ngoài.

Hoắc Tuấn dừng bước, dù anh không tiếp tục đi chuyển nhưng vẫn khiến Trình Hoan giật mình. Cô bé vô cùng hoảng sợ, hai tay co lại trước ngực, tạo thành tư thế phòng vệ, hạ giọng thấp đến mức gần như khàn khàn: "Chú là ai?"

Không ngờ Nhạc Dư lại đưa học sinh về nhà.

Nhìn những vết thương trên cánh tay cùng mặt Trình Hoan, Hoắc Tuấn có thể đoán ra thân phận của cô bé, vì thế anh nói: "Chú là Hoắc Tuấn, tới tìm cô Nhạc Dư, cháu có biết cô ấy đang ở đâu không?"

Đối phương rất lịch sự, bởi vì cao hơn cô mà hơi hơi khom người, ngũ quan sắc bén, mắt đen như mực. Trình Hoan nhìn mà sững sờ, cuối cùng cũng nhớ ra đây là nhà của Nhạc Dư. Cô bé né tránh ánh mắt của anh, lắp bắp đáp: "Cô... Cô giáo đang ở trong phòng ạ."

"Cảm ơn cháu nhé."

Nói xong, Hoắc Tuấn vòng qua Trình Hoan, bước về phía phòng ngủ. Trình Hoan vọt đến ngăn cản: "Rốt cuộc chú là ai thế? Sao chú lại tùy tiện vào nhà người khác như vậy?"

Hoắc Tuấn nhún mày, nhìn cô bé với ánh mắt nghiền ngẫm, cảm thấy câu hỏi này thật thừa thãi. Anh lùi về phía sau nửa bước, giữ khoảng cách giữa hai người, đoạn nói: "Chú là bạn trai của cô Nhạc."

"Hiện tại cháu có thể nhường đường một chút được không?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngóta Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bị ốm

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Mạnh

Nhạc Dư rất ít khi ngã bệnh, lần cuối cùng cô ngã bệnh đã là chuyện của một năm trước.

Khi đó, cô ốm liệt giường, sau khi tiêm và hạ sốt, cô vẫn suy nhược vô cùng. Người bị ốm vừa nhạy cảm vừa yếu ớt, Hoắc Tuấn lo lắng cho cô nên mang việc về nhà, vừa làm việc vừa chăm sóc cô.

Tình trạng này kéo dài hai ngày, trong hai ngày ấy, ngoài ngủ ra thì Nhạc Dư chỉ có ăn.

Tuy nhiên, vì bị ốm, cô trở nên rất kén chọn trong việc ăn uống, không kêu chán cơm thì cũng chê cháo đặc, không bảo canh nhạt thì nói đồ ăn bị nặn, chỉ khi ăn chè đậu xanh để lạnh, cô mới cố nuốt được mấy thìa.

Hoắc Tuấn hiếm khi nào xuống bếp. Anh đã từng nấu com vài lần, mùi vị một lời khó nói hết, nhưng chè đậu xanh anh nấu lại rất ngon, không ngọt không ngán, vừa khéo hợp khẩu vị của Nhạc Dư.

Khi Hoắc Tuấn ngồi bên giường để nói chuyện với Nhạc Dư, cô còn tưởng mình đang nằm mơ.

"Sao anh lại tới đây?"

Sờ trán cô, không thấy nóng, Hoắc Tuấn thoáng yên tâm, nói: "Em đã ở đây thì đương nhiên anh phải tới rồi."

Mới đầu, Nhạc Dư tưởng mình chỉ bị ốm vặt, ngủ một giấc là sẽ khỏe.

Nhưng khi vừa nhìn thấy Hoắc Tuấn, cô phát hiện cả người đều không thoải mái, cứ như thể Hoắc Tuấn là chiếc kính lúp di động đối với cô.

Cô gối lên đùi Hoắc Tuấn: "Hoắc Tuấn, em khó chịu quá."

"Anh biết."

Hoắc Tuấn có chút xấu xa mà hưởng thụ sự ngoan ngoãn của Nhạc Dư vào giờ phút này, anh điều chỉnh tư thế để cô nằm thoải mái hơn, "Anh đưa em tới bệnh viện nhé."

Nhạc Dư lắc đầu từ chối.

Cô nắm rõ tình trạng sức khỏe của mình, chỉ là ốm vặt mà thôi, cần gì phải làm lớn chuyện?

Hoắc Tuấn cân nhắc một hồi, trong nhà còn có người ngoài, anh cũng không tiện ở lại, "VẬY em về nhà với anh đi, để anh chăm sóc em"

Nghe anh nói thế, Nhạc Dư mở mắt nhìn anh, một lát sau, cô mới nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

Đây cũng là lần đầu tiên cô thừa nhận căn hộ ở chung cư Vọng Sơn là nhà của cả cô và anh.

Trước kia, cô và cùng bướng bỉnh, luôn gọi nơi đó là nhà của Hoắc Tuấn. Không phải của hai người, mà chỉ là của anh.

Nhận được sự đồng ý của cô, Hoắc Tuấn định bế Nhạc Dư lên, nhưng lại bị cô ngăn cản. Nếu là bình thường, cô đã sớm ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh, nhưng giờ Trình Hoan còn ở trong nhà, quả thực không được tiện lắm.

Hai người ra khỏi phòng, cửa phòng làm việc ở bên trái đóng kín. Nhạc Dư không biết Hoắc Tuấn cùng Trình Hoan đã gấp mặt nên báo anh ra cửa chờ mình.

Hoắc Tuấn kéo cô, chỉ chỉ then cửa phòng ngủ, "Em khóa cửa phòng đi đã."

Nhạc Dư ngăn người không đáp, cô nghĩ, vẫn là Hoắc Tuấn suy nghĩ chu toàn, cô ồm một cái, đầu óc cũng lẫn lộn luôn.

Cô vâng lời khóa cửa, chờ Hoắc Tuấn ra ngoài, cô mới xoay người gõ cửa phòng làm việc.

Trình Hoan vẫn còn thức, cửa nhanh chóng mở ra, nghe Nhạc Dư nói muốn rời nhà, cô bé lập tức nói mình có thể rời đi ngay lập tức.

"Không cần đâu", Nhạc Dư cười cười, "Đêm nay em cứ ở đây đi, trong tủ lạnh có đồ ăn đấy, nếu đói thì cứ lấy mà ăn nhé."

Hai tayTrình Hoan xoắn xuýt lấy nhau, lộ rõ vẻ bất khoan của cô bé.

Biết cô bé thấy ngại, Nhạc Dư lại nói: "Nếu xảy ra chuyện gì thì em có thể gọi cho cô. Bạn cô còn đang chờ ở ngoài, cô đi đã nhé, để anh ấy đỡ phải đợi lâu."

Hình ảnh người đàn ông hơi cúi đầu nói chuyện đột nhiên nảy lên trong đầu, Trình Hoan vừa chột dạ vừa lúng túng, luống cuống cúi đầu: "Phiền cô quá ạ."

Sau khi Nhạc Dư rời đi, Trình Hoan cúi đầu nhìn những vết sẹo trên cơ thể mình. Cô bé nghĩ, nhất định trên người cô Nhạc không có một vết sẹo nào.

Khi Hoắc Tuấn đưa Nhạc Dư về nhà thì đã là 10 rưỡi.

Cho Nhạc Dư uống thuốc, lại lau người giúp cô, Hoắc Tuấn đảm đĩa mỡ hôi. Anh đỡ Nhạc Dư nằm xuống giường rồi cầm đồ ngủ vào phòng tắm.

Bận rộn cả ngày, lại đi đi về về mấy tiếng, dù là ai thì cũng sẽ mệt lử.

Sau khi tắm xong, Hoắc Tuấn leo lên giường, ôm Nhạc Dư vào lòng, chẳng bao lâu sau, con buồn ngủ đột kích, mí mắt nặng trĩu rồi sụp xuống.

Nghe tiếng hít thở vững vàng ở bên cạnh, Nhạc Dư lại tỉnh táo đến bất ngờ.

Tuy nhiên, cô họng rất khó chịu, mũi cũng bị tắc, nhưng vì có Hoắc Tuấn ở ngay bên cạnh, cô quyết định xem nhẹ tất cả.

Hoắc Tuấn có thói quen để đèn khi ngủ, Nhạc Dư không có vấn đề gì với việc này nên thuận theo thói quen của anh. Ánh sáng nơi đèn giường rất dịu, bao phủ hơn nửa giường. Mượn ánh sáng ảm áp, Nhạc Dư duỗi tay phác họa đường nét trên khuôn mặt Hoắc Tuấn, thầm nghĩ anh quả là đẹp trai, hơn nữa lại còn trẻ lâu.

Năm năm trước đã như vậy, năm năm sau vẫn như thế.

Nhạc Dư không khỏi buồn bực, lúc cô lật xem ảnh đại học của mình vào hai ngày trước, cô còn cảm khái là năm tháng chẳng buông tha cho ai. Bây giờ nhìn lại, nào có chuyện đó? Rõ ràng là tha cho anh chứ chẳng tha cho cô.

Lại chăm chú nhìn chiếc cằm sắc sảo của Hoắc Tuấn hồi lâu, Nhạc Dư cảm thấy thỏa mãn. Cô vui mình trong lòng anh, nói khẽ thật khẽ: "Hoắc Tuấn, em muốn ăn chè đậu xanh."

"Được, mai anh sẽ làm cho em"

Lồng ngực Nhạc Dư đập phồng, "Anh còn chưa ngủ à?"

Hoắc Tuấn đáp mà không mở mắt: "Em cứ thử bị nhìn chăm chăm mười phút xem?"

Nhạc Dư: "..."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngứa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Giúp đỡ

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Quốc Khánh, Nhạc Dư được thưởng thức món chè đậu xanh mà Hoắc Tuấn tự tay nấu như mong muốn.

Cô ăn hai bát lớn, lưng đỏ mồ hôi, cả người sáng khoái hơn rất nhiều.

Lúc này là 9 tuổi sáng, đoán rằng Trình Hoan đã tỉnh, Nhạc Dư gửi tin nhắn cho cô bé, nội dung cơ bản là, nếu Trình Hoan không muốn ăn bánh mì trong tủ lạnh, lát nữa cô có thể mang bữa sáng về cho cô bé.

Mười phút sau, Trình Hoan mới trả lời.

Đọc tin nhắn xong, Nhạc Dư cầm đi đồng chạy vào phòng bếp.

Hoắc Tuấn đang rửa bát trong phòng bếp, nghe thấy tiếng bước chân cũng chẳng ngẩng đầu lên: "Làm sao thế?"

"Trình Hoan nói cô bé về nhà trước rồi."

Nhạc Dư nghiêng người nhìn Hoắc Tuấn, "Anh nói xem, cô bé có thể về đâu đây?"

Hoắc Tuấn cũng nhìn cô: "Em quan tâm đến cô bé thật đấy."

"Đương nhiên rồi, cô bé là học sinh của em mà."

Vì tiếng nước quá ồn, Hoắc Tuấn đóng vòi nước, "Tiếp theo em định làm gì?"

Nhạc Dư thờ dãi ở trong lòng, quả nhiên không gì có thể gạt được anh.

Cho dù cô đã đồng ý với Trình Hoan là sẽ không tiết lộ chuyện này, nhưng Hoắc Tuấn chỉ cần động não là có thể đoán được lý do.

Cô nói: "Em từng nghĩ tới việc báo cảnh sát, nhưng Trình Hoan vẫn còn là trẻ vị thành niên, hơn nữa..."

Hơn nữa, cô bé còn có một người mẹ nhẫn nhục chịu đựng.

Trình Hoan đã nghĩ đến việc chạy trốn, tổ cáo vô số lần, ngay cả khuyên mẹ ly hôn với bố dượng cũng có, kết quả là đều không giải quyết được gì.

Bởi vì, cô bé không dám đánh cược, mẹ cô bé cũng không dám đánh cược.

Trình Hoan vẫn còn là trẻ vị thành niên, có một người mẹ vừa yếu đuối vừa là nhược điểm của cô bé, nếu làm lớn chuyện thì chỉ chữa được ngọn chứ không trị tận gốc, có khả năng sẽ nhận lại một trận đòn tàn nhẫn hơn, thậm chí còn có thể liên lụy đến cả mẹ cô bé.

Trình Hoan có quá nhiều điều phải lo lắng, nên mới chọn che lấp sự việc, cho dù Nhạc Dư khó chịu tới mấy thì cũng chỉ có thể tôn trọng sự lựa chọn của cô bé.

Cô không nói toạc ra mà chuyển hướng câu chuyện: "Tóm lại, không thể báo cảnh sát. Nếu không muốn tình huống càng thêm bất bết thì cô bé phải tạm thời rời khỏi gia đình kia, tránh xa bạo lực dưới sự trợ giúp của người khác, cho đến khi cô bé đủ tư cách và khả năng sống độc lập."

Hoắc Tuấn mặt không đổi sắc lắng nghe, sau đó gãi đúng chỗ ngứa: "Em chính là người trợ giúp đó."

Nhạc Dư do dự gật đầu, hỏi: "Anh thấy thế nào?"

Hoắc Tuấn rửa tay, lau khô rồi mới nói: "Em nói trước đi, em định giúp cô bé thế nào."

"Sau này phía nhà trường sẽ xếp thêm lớp học vào thứ bảy, em có thể gọi cho nhà Trình Hoan, nói học sinh cần phải học bù, phải giảm cơ hội về nhà. Tuy nhiên, Trình Hoan đã từng nói, sợ dĩ cô bé về nhà hai tuần một lần là vì tiền sinh hoạt, nên em muốn..."

Hoắc Tuấn tiếp lời: "Nên em muốn giúp đỡ cô bé, nhưng chỉ giúp đỡ một chút, cô bé phải tự giải quyết phần còn lại."

Anh hiểu rõ tính tình của Nhạc Dư.

Từ trước đến nay, cô luôn phân chia rạch ròi với anh, đặc biệt là về chuyện tiền nong.

Căn cứ vào điều kiện kinh tế hiện tại, cô chỉ có thể cung cấp một phần nhỏ cho Trình Hoan. Tuy cô lương thiện, nhưng cũng không phải là thánh mẫu, cô sẽ không chặt đứt đường lui của bản thân vì giúp đỡ người khác.

Hơn nữa, đưa người con cá không bằng dạy người bắt cá.

Quả nhiên, Nhạc Dư nghe xong thì búng tay cái tách, giơ tay ôm anh, "Chao ôi, anh hiểu em thật đấy."

Hoắc Tuấn lại không choáng váng vì sự chủ động của cô, "Cô bé không thể nào ở trường mãi được, nếu muốn để cô bé tự kiếm phí sinh hoạt thì cô bé sẽ phải ra ngoài làm việc. Trên trường kiểm soát chuyện ra vào, nếu cô bé không về nhà... Em định để cô bé trọ bên phố Hạnh Kiều sao?"

Tất cả đều bị anh nói trúng, Nhạc Dư hậm hực sờ chóp mũi: "Đúng là chẳng có gì gạt được anh cả."

"Hừ."

Hoắc Tuấn hừ lạnh một tiếng, "Cái cô học sinh này giới kiếm chuyện cho em thật đấy."

Nếu anh đoán không nhầm, có lẽ Nhạc Dư sẽ nhờ anh tìm một công việc nhẹ nhàng giúp Trình Hoan. Đối với học sinh, việc học vẫn là quan trọng nhất, làm thêm kiếm tiền chi là thuận tiện, không thể chiếm đoạt toàn bộ thời gian.

Hoắc Tuấn nghĩ, vị Trình Hoan này đúng là có bản lĩnh.

Tuy anh và Nhạc Dư đã ở bên nhau thật lâu, nhưng cô chẳng mấy khi chủ động yêu cầu điều gì. Cô vừa lên làm chủ nhiệm lớp năm nay, tiền thì không nhiều, lại dè ra cả tá việc.

Nhưng như vậy cũng không phải không có chỗ tốt, Nhạc Dư bằng lòng dựa vào anh để đi cửa sau, quan hệ giữa hai người sẽ tiến thêm một bước, anh mừng khi nhìn thấy kết quả này.

"Hôm nay là ngày nghỉ cuối, ký túc xá hẳn là đã mở cửa, em không cần phải lo cô bé không có nơi đặt chân đâu." Hoắc Tuấn ôm Nhạc Dư ra khỏi phòng bếp, "Chờ ngày mai khai giảng thi hăng nói lại với cô bé, không phải anh muốn đả kích em, nhưng chưa chắc cô bé đã bằng lòng với kế hoạch của em đâu."

Nhạc Dư lạnh nhạt nhún vai: "Nếu cô bé không đồng ý thì em cũng chẳng còn cách nào khác." Cô chớp chớp mắt, "Anh cũng nói em chỉ là giáo viên chủ nhiệm của cô bé, có thể giúp đến nước này, em cũng đã tận tình tận nghĩa rồi."

Xem ra cô vẫn còn khá tinh táo.

Hoắc Tuấn hài lòng vuốt ve khuôn mặt cô, nói lời khen ngợi: "Em phải làm thế mới đúng."

Tạm thời giải quyết được vấn đề trước mắt, Nhạc Dư thờ phào nhẹ nhõm. Theo động tác của Hoắc Tuấn, cô ngồi lên đùi anh, cảm khái: "Không ngờ kỳ nghỉ của em lại kết thúc như vậy."

Hoắc Tuấn liếc cô, hỏi: "Hôm nay anh không phải đến công ty, em có muốn làm gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Rung động

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Nhạc Dư muốn ở nhà hết ngày, mà ở nhà thì có thể làm gì, không cần nói đáp án cũng biết. Lạ lùng thay, Hoắc Tuấn lại buông lời từ chối, anh nói: "Em còn đang ốm mà, không nên vận động mạnh làm gì."

Lại còn giả vờ đứng đắn.

Nhạc Dư bĩu môi, "Vậy chúng ta ra ngoài chơi đi, xem như hẹn hò luôn. Lâu lắm rồi chúng ta chưa hẹn hò đấy."

Cô chẳng hề phóng đại.

Bởi vì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, về cơ bản, chỉ cần cô và Hoắc Tuấn có cơ hội ở bên nhau, hai người sẽ dành 80% thời gian để làm tình, 20% còn lại để dùng bữa. Với những hoạt động bình thường của các cặp các đôi như đi dạo phố, xem phim, vui chơi, chỉ có Nhạc Dư và Hoắc Tuấn của ba năm trước mới có thời gian để làm.

Hoắc Tuấn đồng ý, vỗ vào mông Nhạc Dư một cái, ý bảo cô đứng lên.

Kết quả, cô ngồi bất động, còn nũng nịu nói: "Em đang bị ốm, anh ôm em đi thay quần áo đi."

"Lại mang thù rồi." Sợ cô uốn éo, khiến chính mình phản ứng, Hoắc Tuấn dứt khoát bế ngang cô vào phòng để thay đồ. Sau khi xong xuôi, quai hàm đã căng cứng thật lâu của anh mới thả lỏng, vừa tê vừa xót.

Anh cảm thấy bất đắc dĩ, Nhạc Dư quả là biết cách trừng phạt anh, nhưng thật oan uổng quá! Rõ ràng anh cự tuyệt vì muốn tốt cho cô, tại sao cô còn phải gây vò anh một trận thì mới chịu bỏ qua?

Lòng dạ Nhạc Dư tựa như kim dưới đáy biển.

Nhưng, Hoắc Tuấn không thể không thừa nhận, anh nguyện ý xuống đáy biển mò kim.

Vào thu tháng mười, gió se se lạnh, ánh mắt dịu nhẹ. Nhạc Dư muốn tới Điệp Sơn ngắm lá phong, nơi này có chút xa, phải lái xe khoảng một tiếng rưỡi.

Khi cô đang rối rắm, Hoắc Tuấn giúp cô quyết định: "Nếu muốn đi thì cứ đi thôi, có mấy khi chúng ta rảnh rang thế này đâu."

Khi hai người có mặt tại Điệp Sơn cũng là thời điểm nắng nóng nhất, nhưng vì có gió nên không quá khó chịu.

Sau khi mua vé vào cửa, Nhạc Dư và Hoắc Tuấn theo chân dòng người một đoạn đường. Phát hiện người đông thế ồ, thực sự không mang lại bầu không khí ngắm cảnh tốt đẹp, họ bèn rẽ vào một lối khác. May mắn thay, con đường vừa chọn không có bất kỳ bóng người nào.

Ở Điệp Sơn, lá phong nhuộm đỏ nửa bầu trời, chẳng hề mang dáng vẻ hoang vu vì ít người, ngược lại, nơi đâu cũng là cảnh đẹp.

Trước mắt là ánh sáng rực rỡ, làn gió khô ráo mát mẻ luồn qua tóc Nhạc Dư, cô hít sâu một hơi, tinh thần sáng khoái, vỗ vỗ bàn tay đang ôm eo mình của Hoắc Tuấn, "Chúng ta từng tới Điệp Sơn một lần rồi đấy, anh còn nhớ không?"

Hoắc Tuấn gật đầu: "Đương nhiên rồi, đó cũng là lúc em bắt đầu thích anh."

Nhạc Dư trừng anh: "Sao anh có thể tự luyến đến mức ấy nhỉ? Rõ ràng là anh mặt dày chạy đến mà?"

Hoắc Tuấn không công nhận mà cũng chẳng bác bỏ, chỉ cười cười.

Nhạc Dư nhìn đến xuất thần, ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng lại thỏa hiệp. Hoắc Tuấn nói không sai, cô quả thực rung động vì anh chính vào lúc đó.

Thời còn là sinh viên, Nhạc Dư học khoa tiếng Trung.

Sau nửa kỳ đầu của năm ba, vài người bạn trong lớp hẹn nhau đi Điệp Sơn hai ngày một đêm để sưu tầm dân ca[1], trọ tại khách sạn duy nhất trên núi.

[1] Bên Trung Quốc, sau khi giải phóng, khi mọi người nói đến sưu tầm dân ca thì chỉ giới hạn trong sưu tầm những bài dân ca truyền miệng, thần thoại, truyền thuyết, ca dao, truyện cổ, ngôn ngữ, hí kịch và câu đố.

Có người hỏi Nhạc Dư có tham gia hay không, cô đồng ý chẳng chút do dự.

Nhạc Dư là một kẻ lười biếng, cô sáng khoái chấp nhận lời mời leo núi cũng là có nguyên nhân.

Khi ấy, Hoắc Tuấn đã theo đuôi cô được nửa năm, cô bị anh quấy nhiễu đến phiền lòng, dứt khoát mượn cơ hội này để trốn hai ngày, sắp xếp chút vật dụng hàng ngày một cách qua loa rồi khởi hành cùng đoàn tới Điệp Sơn.

Kết quả, ban đêm lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì thức ăn của khách sạn có phần tàn tạ nên cả đoàn quyết định giải quyết cơm tối tại quán đồ nướng dưới chân núi.

Tuy Nhạc Dư có một tình yêu mãnh liệt đối với đồ nướng, nhưng lại không có một cái dĩa dĩa tiêu hóa được đồ nướng. Vừa ăn mấy xiên thịt, bệnh đau dạ dày liên kéo đến, đau đớn như bị người ta véo cả trăm cái.

Khi thực sự không chịu nổi nữa, Nhạc Dư mới nói muốn về khách sạn trước. Có người định đưa cô về, nhưng vì không muốn làm ảnh hưởng đến niềm vui của mọi người nên cô mạnh miệng nói: "Mình biết đường về, trên đường đèn đóm lại sáng choang, không cần phải lo cho mình đâu."

Đa số người đi chuyến này là nữ sinh, Phan Bối lại không ở đây, thấy Nhạc Dư nói có thể tự về, bảy, tám nữ sinh kéo hai nam sinh đang rục rịch xuống, chẳng hề khách sáo giữ lại cô nữa.

Trên đường về, Nhạc Dư hối hận.

Tuy ven đường có đèn, nhưng xung quanh không có lấy một bóng người, đi đêm một mình vừa lè loi vừa khủng khiếp.

Nhiệt độ trên núi về đêm rất khác với ban ngày, những cơn gió nhẹ nhàng, ảm áp vào ban ngày đều trở nên dữ dội và khốc liệt vào ban đêm, khiến Nhạc Dư run rẩy, cộng thêm bệnh đau dạ dày đang hoành hành, cô còn tưởng là mình sẽ chết ở trên đường.

Đúng lúc này, Nhạc Dư chợt loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi điện thoại, đang vô thức muốn gọi người, khi sắp hồ thành tiếng thì lý trí lập tức trở về, trực tiếp yên lặng. Đối phương là một người đàn ông xa lạ, trong hoàn cảnh này, dường như không quá an toàn.

Khi Nhạc Dư làm vào tình thế bế tắc, một trận quặn thắt truyền đến không đúng lúc. Cô đau tới mức ôm bụng ngồi xuống, gắng sức chịu đựng đến mức toát cả mồ hôi lạnh.

Không biết bao lâu sau, Nhạc Dư choáng váng, dưới chân mềm nhũn, mắt nở đom đóm, mà ánh sao soi sáng mặt đất cũng khắc họa rõ nét bóng người màu đen --

"Tôi tìm thấy cô ấy rồi."

Giọng nói này thật quen thuộc.

Nhạc Dư nhắm mắt ngẩng đầu, suýt chút nữa không nhìn rõ bộ dạng của đối phương, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua cái cằm với đường cong xinh đẹp kia, cô lập tức nhận ra người đến là ai, nước mắt mắt không chế mà rơi xuống.

"Hoắc Tuấn..."

Đêm hôm ấy, vào thời khắc Nhạc Dư được Hoắc Tuấn ôm ngang vào lòng, cô nghĩ --

Lá phong mùa thu thật là đẹp.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Editor: "Lòng dạ của Nhạc Dư tựa như kim dưới đáy biển.

Nhưng, Hoắc Tuấn không thể không thừa nhận, anh nguyện ý xuống đáy biển mò kim."

Mỗi một lần edit là một lần ăn thức ăn cho chó, bụng no quá...

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ấu trĩ

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Chủ nhật là ngày học bù bài của thứ sáu.

Tiết ngữ văn của lớp 11 ban 6 được xếp vào tiết cuối cùng của buổi sáng, sau khi tan học chính là thời điểm tốt để tìm Trình Hoan trò chuyện.

"Em muốn ăn gì thì cứ gọi đi." Nhạc Dư đưa thực đơn qua, "Hôm nay cô gastro mời!"

Trình Hoan có phần ngại ngùng, sau khi nhận thực đơn, cô bé chỉ dè dặt chọn đúng một phần trứng xào cà chua.

Nhạc Dư nhìn hai gói mả đã hôm lại vì gây trên khuôn mặt cô bé, chẳng hề thấy chút tinh thần phấn chấn của một học sinh lớp 11, cứ như thể gió chỉ cần lướt qua cũng có thể thổi bay người trước mặt. Cô nhóc này thấy thẹn thùng cũng là chuyện bình thường, cô thậm nghĩ như vậy, đoạn vung tay chọn liền mấy món thịt, chay mặn phối hợp, ăn không hết cũng chẳng sao, nhưng phải đủ dinh dưỡng.

Trước khi đồ ăn được bưng lên, Nhạc Dư hỏi hôm qua Trình Hoan có về ký túc xá ngủ hay không.

Sau khi mím môi trầm mặc hồi lâu, cô bé lắc đầu: "Vết thương trên mặt còn chưa khỏi hẳn nên em không dám về ký túc xá, đêm qua em ngủ ở..." Cô bé dè dặt nhìn Nhạc Dư, "... Ở quán net ạ."

Nhắc đến thương tích, Nhạc Dư vô thức nhìn vết bầm trên mặt Trình Hoan, so với hôm trước thì giờ đã không thể thấy rõ. Ngay sau đó, cô nghiêm khắc nói: "Lẽ ra em phải báo cho cô một tiếng chứ. Em vẫn còn chưa đủ tuổi trưởng thành, cô không biết em đã tới quán net nào, nhưng những nơi như vậy tốt xấu lẫn lộn, em có biết qua đêm ở đó là chuyện nguy hiểm cỡ nào đối với một cô gái không?"

Trình Hoan không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu thật thấp, vô cùng giống một con lạc đà vùi mình trong đồng cát.

Nhạc Dư thở dài, ngữ điệu mềm mỏng hơn: "Trình Hoan, sau này em đừng tới những nơi vậy nữa, biết chưa?"

"Nhưng cô ơi..." Vành mắt Trình Hoan đỏ ửng lên, "Em không muốn về nhà." Cũng chẳng có nơi nào để đi.

Vì thế, Nhạc Dư lời ít ý nhiều nói ra quyết định của mình.

Sau khi nghe xong, Trình Hoan thất thần hồi lâu, bàn tay giấu dưới khăn trải bàn điên cuồng siết chặt, "Cô ơi, ý cô là... Em có thể ở nhà cô sao?"

"Đừng vậy. Về tiền sinh hoạt, cô có thể tìm giúp em một công việc nhàn hạ. Nếu vẫn không đủ chi tiêu thì cô sẽ giúp em, em không phải lo đâu."

"Không... Không cần đâu ạ!" Trình Hoan vội vàng lắc đầu, "Cô đừng đưa tiền cho em, cô đồng ý để em ở nhà cô là em đã rất vui rồi, phần còn lại em sẽ tự nghĩ cách kiếm ạ."

Nhạc Dư vỗ về bờ vai cô bé để cô bé thả lỏng hơn, "Em mới bao nhiêu tuổi mà còn tự nghĩ cách kiếm tiền? Em là học sinh của cô, cô giúp em thì có gì đâu. Hơn nữa, việc học vẫn là quan trọng nhất, nếu em mệt mỏi sinh bệnh thì cô sẽ rất lo lắng. Đứng đèo bòng nhiều áp lực quá, sống thật tốt, học thật giỏi mới là điều em có thể làm để giúp cô bớt lo."

Trình Hoan phải cắn môi dưới thật chặt mới ngăn được dòng nước mắt, ngay giờ khắc này, cô bé chân thành cảm tạ Nhạc Dư.

Vào buổi chiều, trước khi tan học, Nhạc Dư dạo một vòng quanh lớp theo thói quen. Môn cô đảm nhiệm là ngữ văn, phần lớn thời gian đều nhường lớp tự học cho giáo viên dạy môn khác, nhưng kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn chỉ vừa kết thúc nên không có giáo viên nào chiếm đóng lớp tự học hôm nay.

Chuông tan học reo lên, Nhạc Dư gõ tấm bảng đã viết sẵn chữ, "Ngày mai sẽ kiểm tra đọc thuộc lòng bài này, đừng nghĩ đến chuyện lừa dối cho qua, nghe rõ chưa?"

"Đã rồi!"

Quan hệ giữa Nhạc Dư và đám học sinh không tồi, nên vui đùa thì vui đùa, cần nghiêm khắc thì nghiêm khắc, thế nên học sinh có vẻ nghe lời cô, ít nhất nhìn mặt ngoài thì là như vậy.

Cô khẽ nâng cằm, "Được rồi, tan học đi."

Sau tiếng ra lệnh, phòng học bỗng trở nên ồn ào. Nhạc Dư vừa rút đi động từ túi vừa ra ngoài phòng học, tin nhắn hỏi khi nào Hoắc Tuấn tan tầm vừa được gửi đi, cô đã bị người khác gọi lại.

"Có chuyện gì thế?"

Người gọi Nhạc Dư là Lục Thương, cậu đeo nghiêng ba lô, nhìn kích cỡ ba lô, có lẽ bên trong chẳng có lấy một quyển sách.

Nhưng lúc này đã tan trường, Nhạc Dư lười mở miệng chất vấn.

Lục Thương kéo khóa ba lô, rút ra một hộp quà, chiếc ba lô chẳng mấy đầy đặn tức xẹp hơn phân nửa. Cậu đưa hộp quà cho Nhạc Dư: "Cô ơi, tặng cô này."

Nhạc Dư không nhận: "Tặng cô sao?"

"Vâng. Lần trước không mời cô ăn cơm nên em thay bằng cái này."

Cánh tay đang duỗi của cậu khẽ nâng cao thêm một chút, "Cô nhận quà đi cô."

Thấy nam sinh ở trước mặt rầu rĩ gọi mình một tiếng như vậy, trong lòng Nhạc Dư buồn cười nhưng vẫn nhận hộp quà: "Cảm ơn em."

"...Đúng rồi!" Thấy Nhạc Dư định đi, Lục Thương lại gọi cô lần nữa, "Người bán nói phải để trong ngăn đá mấy tiếng rồi mới nên ăn, sẽ ngon hơn cô ạ."

Là đồ ăn sao? Nhạc Dư lắc lắc thứ trong tay: "Cô biết rồi. Em về sớm đi không nguy hiểm lắm."

Nhạc Dư càng lúc càng xa, còn Lục Thương vẫn đứng đó hồi lâu. Cậu buồn bực nghĩ, vì sao cô không đưa cậu về nhà? Rõ ràng bọn họ "thuận đường" cơ mà.

Khi Nhạc Dư về đến nhà, Hoắc Tuấn vừa thay xong quần áo cũng bước ra khỏi phòng.

"Hôm nay anh về sớm vậy."

Nhạc Dư nhón chân, đón lấy nụ hôn của Hoắc Tuấn, phân tâm hỏi: "Vừa ăn gì mà miệng ngọt thế?"

Hoắc Tuấn hôn cho đã rồi mới chịu rời khỏi bờ môi cô: "Hai viên kẹo quýt mà em để trong ngăn tủ đấy."

Nhạc Dư cảm thấy kỳ quái: "Sao gần đây anh thích ăn đồ ngọt vậy?"

"Anh có bao giờ kén ăn đâu."

"Hừ."

Nhạc Dư lười phải phản bác.

Cô chưa từng thấy ai kén cá chọn canh như Hoắc Tuấn, món này không lành mạnh, món kia cũng y chang, cứ như thể chẳng có gì lọt được vào mắt xanh của anh. Có lẽ, ưu điểm nhỏ bé duy nhất của việc này là: Chỉ cần món ăn nào nhận được sự công nhận từ Hoắc Tuấn, cô nhất định sẽ thích món đó.

Cô nhét hộp quà vào lòng anh, "Cầm rồi ăn đi, chàng trai không kén ăn."

"Cái gì đây?"

Nhạc Dư buộc tóc lên, khuôn mặt trắng nõn như vėjo ra nước chẳng có chút vẻ mệt mỏi nào. Cô cười gian: "Sôcôla Lục Thương tặng đấy."

Đối với Hoắc Tuấn, hai chữ Lục Thương quả thực tựa như một bãi mìn, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ nổ tung. Anh vẫn luôn cho rằng Lục Thương thích Nhạc Dư, nếu không phải đang thích thì chính là chuẩn bị thích!

"Em có nhớ anh đã nói gì không? Bây giờ ngay cả sôcôla cũng tặng, em còn dám nói là tên nhóc đó không thích em không?" Hoắc Tuấn lắc mạnh hộp quà, "Mấy thằng nhóc thời nay đúng là ghê gớm thật!"

Nhạc Dư thích nhìn anh ăn bận giẫm. Cô thường thức dậy về này trong chốc lát, đoạn lại gần rồi vòng tay ôm cổ người thương, "Anh đúng là mê ăn giẫm thật đấy. Cái hộp này chỉ là quà bồi thường cho bữa cơm cậu bé mới hụi em trước đó thôi, anh nghĩ linh tính cái gì vậy?"

Hoắc Tuấn lập tức bắt được trọng trọng điểm: "Tên nhóc đó còn muốn mời em ăn cơm nữa cơ á?"

"..." Nhạc Dư cảm thấy anh đã hết thuốc chữa. Cô buông tay, bước về phía nhà vệ sinh, chẳng ngoảnh đầu nói: "Hoắc Tuấn, anh ấu trĩ quá đấy."

Hoắc Tuấn ấu trĩ từ cái đầu nhìn hộp quà, rồi lại ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Nhạc Dư, sau đó trực tiếp mở bung hộp, đồ toàn bộ sôcôla ở bên trong lên bàn. Tuy số lượng không nhiều, chỉ khoảng mười bốn, mười lăm viên, nhưng quý ở sự tinh tế, chỉ cần nhìn giấy gói thôi đã cảm thấy mùi vị không tệ, có thể thấy người tặng quà suy nghĩ rất thấu đáo. Hoắc Tuấn lâm bầm: "Xanh xanh đỏ đỏ, mắt thẩm mỹ kiểu gì vậy."

Khi Nhạc Dư bước ra từ phòng vệ sinh, cô đã phải cái hộp không ở dưới chân, trông thấy Hoắc Tuấn không ngồi trên sofa mà đang tựa vào bàn để bóc vỏ sôcôla. Một lớp giấy bạc sặc sỡ phủ kín thùng rác ở bên tay trái của anh, mà trong tay anh chỉ còn đúng hai viên kẹo.

"Sao anh ăn nhanh thế!?"

Hoắc Tuấn cười lạnh, tiếp tục bóc một viên vào miệng: "Ngày mai em nhớ nói cho cái thằng nhóc Lục Thương kia biết, toàn bộ số kẹo cậu ta tặng đều đã vào bụng bạn trai em rồi!"

Nhạc Dư dờ khóc dở cười, đá đá đùi anh: "Nói anh ấu trĩ là còn khen anh đấy."

Hoắc Tuấn túm lấy mắt cá chân cô, "Hôm nay anh ăn nhiều như vậy mà còn chưa vận động đâu, thiếu chút nữa chết vì ngọt rồi đây này, em có muốn cảm thụ sâu sắc sự ấu trĩ của anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Phạt rượu

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Trước khi ngủ, Nhạc Dư bôi kem dưỡng ẩm, đột nhiên nhớ tới sự kiện Cao Văn báo với cô trước lúc tan trường. Cô bò lên giường, dựa sát vào Hoắc Tuấn, nói: "Hôm nay trường khối nói với em một chuyện."

Cô thuật lại lời của Cao Văn, đoạn hỏi: "Anh thấy em có nên đi không?"

Hoắc Tuấn liếc cô, đưa ra kết luận: "Thú vị thật."

"Anh trả lời kiểu gì đấy?" Nhạc Dư trừng anh, "Anh chỉ cần nói xem em có nên đi hay không thôi."

"Đi chứ, tội gì mà không đi? Em tới đó rồi tiện thể câu luôn một con cá lớn béo bở đi, tốt nhất là mang về nhà nuôi mấy ngày xem có thể ăn được vào bụng không."

Lời này kỳ quái vô cùng, cứ như thể mang theo một cạm bẫy nào đó.

Nhạc Dư ngờ vực ngồi thẳng dậy, thử hỏi dò: "Vậy ý của anh là không nên hả?"

"Chắc, anh nghiêm túc đấy chứ." Về mặt Hoắc Tuấn trở nên nghiêm trang, "Em đi đi, quen biết thêm nhiều người cũng tốt."

Nhạc Dư cứ cảm thấy có chỗ nào là lạ, ngập ngừng nói đã biết, mãi cho đến ngày chủ nhật, cô mới thực sự hiểu vì sao anh lại khác thường như vậy.

Bữa cơm được đặt tại vườn Hải Đường trên đường Tây Hà.

Nhạc Dư chưa bao giờ tới đây, cho dù đã ra cửa từ sớm nhưng cô vẫn đến trễ vì ùn tắc giao thông. Đợi đến khi cô có mặt tại vườn Hải Đường, Cao Vân đã đợi cô gần mười phút.

"Xin lỗi chị, đường tắc quá ạ."

Cao Vân dịu dàng cười nói: "Đường Tây Hà mà, không tắc mới là lạ."

Chị quàng tay qua vai Nhạc Dư, "Đi thôi, vào thang máy rồi lên phòng 602 nào."

"602?"

"602 làm sao?"

Cô vội vã xua tay: "Không có gì, không có gì ạ."

Đúng lúc này, thang máy dừng ở tầng một, cô nghiêng người để Cao Vân vào trước, "Thang máy đến rồi chị ơi."

Đề tài kia cứ thế bị bỏ qua.

Phòng 602 nằm ở cuối hành lang, Nhạc Dư đi song song với Cao Vân, trong đầu không ngừng ngẫm lại xem rốt cuộc bản thân đã từng nghe qua con số này ở nơi nào, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

"Đến rồi."

Nhạc Dư vô thức ngừng đầu, ngay khi nhìn biển số phòng, cô chợt nhớ rốt cuộc mình đã nghe được con số 602 từ nơi nào.

Hoắc Tuấn đã từng nói qua.

Ngay tối thứ sáu, sau khi vừa tắm xong, cô thấy anh tựa lên giường trò chuyện với người khác, con số 602 này từng xuất hiện trong miệng anh một lần.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Nhân viên phục vụ đẩy cửa phòng ra, Nhạc Dư theo sau Cao Vân, mắt thoáng đảo qua, đã có hơn nửa số người đến. Cô lập tức nhìn thấy khuôn mặt mà chính mình quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Hoắc Tuấn thoắt tha, hèn gì đêm đó lại bảo cô tới câu cá lớn, hóa ra là tới để câu anh sao?

Đúng là không biết xấu hổ, còn dám tự nhận mình là một con cá béo bở!

Nhạc Dư bực mình, định trừng Hoắc Tuấn một cái, song lại hiểu rằng bản thân phải có chừng mực. Kể từ khi cô bước vào phòng, anh vẫn giữ sắc mặt lạnh nhạt, chỉ liếc cô một cái rồi thôi, quả thực xem cô như không khí.

Cô lập tức hiểu ra, lúc này cô và anh chỉ là hai kẻ xa lạ mới gặp mặt, phải giả bộ không quen biết.

Hơn nữa, chỉ có thể trách cô không chịu công khai chứ chẳng thể trách gì Hoắc Tuấn.

"Ái chà, tổ trưởng Cao còn dẫn theo cả mỹ nữ cơ à, giới thiệu một chút đi nào."

Ngoài Nhạc Dư và Cao Vân chưa ngồi vào bàn, hiện đã có năm nam một nữ an vị. Trong đó có hai người quen của cô, một người là Hoắc Tuấn, người còn lại là ông Cao, hiệu trưởng của trường Bắc Hoài.

Người mở miệng đầu tiên là một người đàn ông mắt híp mũi cao, treo một cặp kính trên sống mũi, giọng rất lớn, có phần trái ngược với vẻ bề ngoài, hẳn là thuộc loại người ồn ào, chuyên hâm nóng bầu không khí trên các bàn tiệc.

Cao Vân cười nói bị kẹt xe trên đường đến, nhưng không nói rõ là ai kẹt, chỉ hàm hồ cho qua chuyện. Sau đó, chị mở lời giới thiệu: "Đây là Nhạc Dư, giáo viên ngữ văn tài giỏi của trường Bắc Hoài chúng tôi, năng lực làm việc rất xuất sắc."

Nhạc Dư được khen cảm thấy có phần mờ mặt, cô ở Bắc Hoài gần hai, ba năm mới được lên chức chủ nhiệm, nào có tài giỏi như lời Cao Vân phóng đại?

Nhưng trong trường hợp này, ngoài tiếp tục gật đầu cười nói, một nhân vật tiêu tốt như cô đâu thể làm gì khác? Cô cũng không dám vênh váo như Hoắc Tuấn đang ngồi trên ghế chủ vị.

Nghĩ đến đây, cô càng thêm bực bội.

Sau khi Nhạc Dư chào hỏi, gã đàn ông đeo kính cũng giới thiệu những người có mặt tại đây. Lúc này cô mới biết, Hoắc Tuấn xuất hiện ở đây là vì trường Bắc Hoài muốn mở rộng khu ký túc xá, hợp tác với công ty của anh trong hạng mục công trình[1] này.

[1] 工程项目: Hạng mục công trình là một phần công trình có công năng có thể vận hành một cách độc lập. (Ví dụ khi xây một công trình là tòa nhà làm việc có nhiều hạng mục, trong đó tường rào bảo vệ có thể coi là một hạng mục công trình) (Shac.vn).

Nhạc Dư không ngờ anh lại đột nhiên trở thành cha nuôi[2] của Bắc Hoài. Cô làm quen với từng người trên bàn ăn, khi đến lượt Hoắc Tuấn, nụ cười càng thêm khách sáo, sát khí ẩn trong đôi mắt lại là thứ anh thấu hiểu nhất, "Giấu cũng kỹ đấy nhì!"

[2] Sugar daddy (hay "Cha nuôi"): Thường là người có tài chính khá giả, chu cấp tiền bạc cho một cô gái cách biệt về tuổi tác để đổi lấy "mối quan hệ gần gũi", mà nhiều người hiểu là nhu cầu tình dục.

"Nào nào nào, cô đừng vội ngồi xuống như vậy, giới thiệu xong rồi nhưng nợ còn chưa tính đâu."

Thấy Nhạc Dư định ngồi xuống, gã đeo kính ngăn cô lại, "Cô giáo Nhạc đến trễ, không phải nên tự phạt một ly sao?"

Trên thực tế, đây là lần đầu tiên Nhạc Dư tham gia tiệc xã giao kiểu này, cô đã cảm thấy không thoải mái nhiều lần, thậm trọng tới mức không biết đặt hai tay ở nơi nào cho phải.

Hoắc Tuấn nói đúng, vòng tròn xã hội của cô quá bé nhỏ, trời sinh ngoài lạnh trong nóng, không ưa tiếp xúc với người lạ, cùng chung một đức hạnh với Đầu Đầu, con mèo mà mẹ Hoắc Tuấn nuôi.

Trước mắt đang gặp khó khăn, phản ứng đầu tiên của Nhạc Dư chính là nhìn Hoắc Tuấn, anh tặng cho cô một cái gật nhẹ đến mức gần như không thể phát hiện, đưa trái tim của cô về lại vị trí ban đầu.

Lúc Hoắc Tuấn nói cô giống Đầu Đầu, kỷ thực anh còn kèm theo một câu: "Nhưng dù sao cũng có anh nuôi rồi, nên em như vậy cũng chẳng sao cả."

Đội mãi cũng không nhận được câu trả lời, gã đeo kính nheo đôi mắt híp, "Cô giáo Nhạc nể mặt tôi được không?"

Cô mỉm môi, nói: "Tôi không biết uống rượu."

Người kia lại không dễ gạt như vậy, gã rót rượu, nâng ly lên, "Ừ thì không biết uống, nhưng một ly thôi cũng có thể chứ nhì?"

Nhạc Dư chán ghét văn hóa trên bàn rượu, trong lòng cô hiểu rõ, chỉ cần uống ly này xuống bụng thì sẽ có càng nhiều ly hơn. Cô thăm cảm thấy may mắn vì còn có Hoắc Tuấn ở đây, anh giúp cô có lòng tin để nói lời từ chối, vì thế nên cô vẫn mỉm cười, lắc đầu khước từ ly rượu của gã đàn ông.

Gã không chịu bỏ qua, tựa như một con chó đang nhìn chăm chăm vào khúc xương: "Thế thì uống một ngụm đi, chỉ một ngụm thôi."

Lần này, Nhạc Dư dứt khoát đầu không động, miệng không nói, ngón phải đưa lời khách sáo.

Khi bầu không khí đang giương cung bạt kiếm, Cao Văn vừa định giảng hòa bị Hoắc Tuấn giành trước một tiếng. Anh lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng: "Ngày mai cô Nhạc và cô Cao còn phải tới trường, lấy trà thay rượu đi."

Tuy gã đeo kính che mũi nhọn vào Nhạc Dư, nhưng Hoắc Tuấn kéo theo cả Cao Văn để tránh dẫn đến những phiền toái không cần thiết. Mà anh làm đến nước này, cũng đủ để tâm tư của những người ngồi ở đây xoay chuyển trăm ngàn lần, thậm nghĩ, không phải là Hoắc Tuấn coi trọng người đẹp này chứ?

"Đúng vậy đúng vậy, lấy trà thay rượu đi."

"Phải đấy, ngày mai cô giáo còn phải đến trường, cũng không thể dạy học trong con đau đầu được."

Có người trái bậc thang, tiếp đó liền dễ nói chuyện hơn nhiều. Sự hờn giận của Nhạc Dư đối với Hoắc Tuấn bay mất phần nửa, cô uống cạn chén trà, vừa định ngồi xuống cạnh Cao Văn, người đàn ông đeo kính lại kêu cô đổi chỗ.

"Cô giáo Nhạc, tới đây ngồi đi."

Vị trí kia ở ngay bên cạnh Hoắc Tuâ

Nhạc Dư trầm nghĩ, gã đeo kính này quả là chân chó. Cô coi bỏ về lạnh lùng mới nãy, dịu dàng cười: "Được."

Nghe thấy thế, mọi người biến sắc, đương sự lại vô cùng bình tĩnh——

Ngồi bên cạnh bạn trai, chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Editor: "Nhưng dù sao cũng có anh nuôi rồi, nên em như vậy cũng chẳng sao cả."

Dù tính tình em "xấu" cỡ nào, có anh nuôi em rồi, nên như vậy cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vuốt ve (bắt trùng)

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Ngồi bên cạnh Hoắc Tuấn có một điểm xấu, đó là sẽ trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Nhạc Dư thậm chí còn chẳng để ý tới những ánh nhìn chăm chú ấy, bởi vì tất cả sự chú ý của cô đều tập trung tại bàn tay đang sờ mó đùi cô ở dưới bàn ăn.

Sợ chính mình thất lễ, cô lợi dụng sự che lấp của khăn trải bàn, cúi eo đầu sờ một cú điếng người. Nghe thấy anh ho một tiếng vang dội, cô thiếu chút nữa không nhin được mà cười thành tiếng.

Đáng đời!

Lúc này rồi mà bản tính háo sắc vẫn không đổi, chẳng phải muốn gĩa bộ không quen biết sao? Thế thì còn lên sờ bắp đùi của cô làm gì?

Chị đây vẫn còn chưa nguôi giận đâu!

Hoắc Tuấn động tay động chân với Nhạc Dư ở nơi người khác không nhìn thấy, mặt ngoài lại nghiêm túc như không. Tiếng ho khan khác thường của anh nhanh chóng bị gã bốn mắt phát hiện: "Cổ họng của Hoắc tổng không thoải mái à?"

Gã vừa dứt lời, Nhạc Dư ngồi cạnh anh biến sắc, vành tai đỏ ửng lên. Cô vội vàng cúi đầu dùng bữa, sợ bị gã đàn ông có đôi mắt như hòa nhãn kim tinh[1] kia phát hiện.

Hôm nay Nhạc Dư mặc một bộ váy mềm mại dài đến đầu gối, sau khi ngồi xuống, lần vấy thốc đến nửa đùi, vừa khéo tạo cơ hội cho người có tâm lẫn mò vào.

Cảm giác thô ráp và ẩm áp mà bàn tay đang sờ soạng đùi cô mang lại quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Thấy bàn tay ấy có xu hướng bò lên trên, cô sợ tới mức kẹp đùi thật chặt, trói cái tay gây chuyện kia ở giữa hai chân.

Thấy cô thẳng thắn trừng mình, Hoắc Tuấn biết cô thực sự đã nổi giận.

Anh rút tay về, mặt không đổi sắc cầm khăn ướt lau lia, sau đó lại thò tay xuống dưới bàn, tìm kiếm tay của cô rồi nắm thật chặt, không cho cô cơ hội rút lui, khẽ nheo tay cô như đang lấy lòng, lảng lạng gửi lời xin lỗi: "Anh chỉ đang đùa thôi chứ không thực sự định làm gì đâu, em đừng giận nhé."

Đây chính là ví dụ điển hình của vừa đấm vừa xoa, nhưng Nhạc Dư lại thích như vậy.

Cô bỏ ý định gây gữa, để mặc anh nắm tay mình, nắm đến khi toát mồ hôi mới thả ra.

Bàn cơm rất phong phú nhưng chẳng ai ngồi đây động đũa, chỉ mãi uống nước nói chuyện, hoàn toàn xem món ngon như không khí. Nhờ phước của Hoắc Tuấn, Nhạc Dư không cần phải uống rượu, tuy cô có chút đói bụng nhưng lại không muốn quá khác người, chỉ có thể nhẫn nhịn, không dám ăn nhiều.

"Ăn món này đi."

Trong bát nhiều thêm một miếng bóng cái xanh, Nhạc Dư ngẩng đầu nhìn qua, "Cảm ơn anh."

Hoắc Tuấn nhướn mày: "Không có gì."

Đường như trên đỉnh đầu gã bốn mắt có trang bị ra-đa theo dõi Hoắc Tuấn; là người đầu tiên phát hiện sự tương tác giữa hai người, gã nở nụ cười hàm súc: "Hoắc tổng chu đáo quá."

Hoắc Tuấn cười khách sáo, lại gấp một miếng thịt cho Nhạc Dư: "Săn sóc phụ nữ là chuyện nên làm."

Gã bốn mắt không nói toạc ra như vậy.

Có lần thứ nhất thì sẽ có vô số lần tiếp theo, Hoắc Tuấn gấp thức ăn cho Nhạc Dư càng thêm thuận tay, dứt khoát áp dụng hình thức sinh hoạt ở nhà của hai người trên bàn tiệc.

"Ăn không hết thì..." Để anh ăn. Hoắc Tuấn hoàn hồn, kịp thời đổi một câu khác: "... Thì thôi!"

Nhạc Dư cảm thấy buồn cười, cô ngira đầu uống nước trái cây, thoáng trông thấy cửa phòng mở, lại có người nhập tiệc.

Bữa cơm này đã ăn được một nửa rồi mà vẫn còn có người đến sao?

"Sao bây giờ mới tới?" Người đàn ông ngồi cạnh Hoắc Tuấn đứng dậy, "Lại đây ngồi đi."

Nhạc Dư có ấn tượng với người vừa đến, ông ta là Lục Viễn Thành, phó cục trưởng của sở giáo dục Bắc Hoài, bề ngoài trẻ trung, tướng chừng chỉ mới ngoài ba mươi, nhưng hẳn là đã bước sang tuổi tứ tuần.

"Xin giới thiệu với mọi người một chút, đây là Lục Thương, con trai của tôi."

Tay Nhạc Dư khẽ run lên, cuối cùng cũng nâng mắt nhìn về phía người đứng ở cửa. Hai bên nhìn nhau, nước trái cây trong chiếc ly thủy tinh của cô sứt sái ra ngoài.

"Cháu nhà tôi hiện đang học lớp 11 trường cấp ba Bắc Hoài. A, đúng rồi, cháu vừa khéo là học sinh của cô giáo Nhạc đấy."

Bàn tay đặt trên đùi ở dưới găm bàn lại bị nắm chặt, Nhạc Dư nghiêng đầu, trên mặt Hoắc Tuấn không có bất kỳ biểu cảm gì.

Cô chợt tỉnh ngộ.

Chẳng trách Cao Vân phải dẫn cô tới đây, hóa ra là bởi vì Lục Thương.

Do nguyên nhân chuyển trường chẳng mấy vế vang, Lục Viễn Thành muốn giới thiệu Lục Thương để người của trường Bắc Hoài quen mặt con trai và quan tâm tới cậu nhiều hơn, ít nhất đừng để cậu gây thêm rắc rối gì trước kỳ thi tốt nghiệp.

Kết quả, Lục Thương kháng cự cực lực, nói thế nào cũng không chịu đi. Lục Viễn Thành hết cách, đành phải lấy tiền sinh hoạt ra để dọa con trai thỏa hiệp.

Núi cao còn có núi cao hơn, không ai hiểu con bằng cha, Lục Thương thực sự khuất phục vì tiền sinh hoạt. Thế nhưng, vì khó chịu ở trong lòng, cậu cố tình đến muộn gần một tiếng, chưa từng nghĩ rằng bản thân sẽ trông thấy Nhạc Dư khi vừa mở cửa.

Tuy nhiên, tâm trạng của Lục Thương chẳng hề được cải thiện, bởi vì người đàn ông ngồi bên cạnh cô chính là người cô từng muốn dè chừng.

Lục Thương cảm thấy mọi chuyện không nhằm chán như cậu tưởng. Cậu thay đổi về nỗi loạn thường ngày, ngoan ngoãn ngồi cạnh Lục Viễn Thành, vừa khéo tọa lạc ở phía đối diện Nhạc Dư. Cậu muốn xem xem rốt cuộc mối quan hệ giữa cô giáo Nhạc và người đàn ông kia là gì.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy "kẻ địch trong tường tượng" của mình, Hoắc Tuấn cảm thấy thất vọng tràn trề, sao Nhạc Dư có thể coi trọng một thằng nhóc miệng còn hôi sữa chứ? Nhưng anh chẳng hề lo lắng cảnh giác mà lại càng siêng gấp thức ăn cho cô hơn, còn không quên lén lút quan sát về mặt của tình địch.

Rầu rĩ Lục Thương vẫn còn là một thiếu niên ngây ngô, cảm xúc thể hiện hết ở trên mặt, nhưng vì sở hữu một khuôn mặt vô hại nên dù về mặt cậu có thối cỡ nào cũng không khiến người ta thấy chán ghét. Hoắc Tuấn đột nhiên thấu hiểu sự khoan dung của Nhạc Dư dành cho cậu nhóc này, Nhạc Dư của anh rất có hảo cảm với những người có vẻ ngoài thuần khiết và ngây thơ, mà cậu trai kia vừa khéo phù hợp với tiêu chuẩn ấy.

Thấy sắc mặt Lục Thương càng lúc càng khó coi, Hoắc Tuấn mới chịu dừng tay. Anh gấp thức ăn cho Nhạc Dư âu cũng có ý ngầm tuyên bố chủ quyền, song, khi thấy cậu học sinh kia dễ bị kích thích như vậy, anh lại cảm thấy bản thân ầu trĩ tựa như lời Nhạc Dư đánh giá, hẳn là nên ngừng tay đúng lúc để giữ lại chút mặt mũi.

Lục Thương đã đánh giá khả năng chịu đựng của chính mình quá cao, cậu căn bản không thể chịu được cảnh Nhạc Dư và Hoắc Tuấn thân mật. Không đợi Lục Viễn Thành trả lời, cậu đã nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, bỏ lại những hư tình giả ý ở sau lưng. Trên đường đi, nụ cười của Nhạc Dư dành cho Hoắc Tuấn không ngừng hiện lên trong đầu cậu.

Thân thuộc, thoải mái, tin cậy, vui vẻ... Cô chưa bao giờ cười với cậu như vậy.

Hơn nữa, khi ngồi cạnh nhau, hai người hòa hợp vô cùng, cứ như thể một đôi trời sinh.

Thật đáng ghen tỵ.

... Ghen tỵ?

Lục Thương chợt dừng bước. Cậu lấy một viên kẹo bạc hà từ trong túi, muốn xé lớp vỏ ngoài, nhưng lại không cách nào xé nổi.

Bởi vì tay cậu đang run rẩy.

Cậu cảm thấy bản thân mình rất không bình thường, không bình thường đến mức thích Nhạc Dư.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thượng vị

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

"Nhạc Dư."

Nhạc Dư ngẩng đầu, trông thấy Cao Vân đang đứng ở phía sau từ trong gương, về mặt muốn nói lại thôi. Cô tắt vòi nước, hỏi: "Trưởng khối, sao thế ạ?"

Chị rói rầm: "Có mấy câu này... Chị không biết nên nói với em thế nào."

Nghiêm trọng vậy sao? Cô trở nên căng thẳng vì sự khó mở lời của người ở phía đối diện, cô rút giấy lau tay, nghiêm nghị nhìn về phía chị: "Không sao đâu, chị cứ nói đi ạ."

Cao Vân ngẫm nghĩ một hồi, sau mới lựa từ mà bộc bạch với cô.

Thì ra, khi Hoắc Tuấn sẵn sóc Nhạc Dư theo thói quen ở trên bàn tiệc, người sáng suốt đều có thể nhìn ra anh có ý với cô. Thấy cô bình chân như vại, Cao Vân sợ cô đi lầm đường, suy xét hồi lâu rồi mới quyết định cùng ra ngoài để nhắc nhở cô.

"Nhạc Dư, Hoắc tổng không phải là loại người mà người bình thường có thể chơi được đâu. Em... Hiểu ý chị chứ?"

Chị đưa Nhạc Dư tới bữa tiệc này chủ yếu là vì cô là giáo viên chủ nhiệm của Lục Thương. Hơn nữa, bình thường chị vốn coi trọng cô, xuất phát từ lòng riêng, chị cũng hy vọng con đường giảng dạy tương lai của cô có thể suôn sẻ hơn, quen biết thêm một số người để dễ dàng xử lý chuyện trong tương lai.

Mặc dù Hoắc Tuấn còn độc thân, nhưng có kiểu phụ nữ nào mà những người như bọn họ chưa từng thấy qua? Nếu vì bị chị đưa đến bữa tiệc này mà cô phải gánh chịu tổn thương thì chẳng phải chị sẽ thành tội nhân thiên cổ sao?

Đầu tiên, cô cảm động trước sự quan tâm và khuyên nhủ của Cao Vân; thứ hai, cô cảm thấy chột dạ vì giấu chị mối quan hệ giữa cô và anh; thứ ba, tuy cô ngầm hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình và anh, nhưng lại không muốn nghe người khác nhắc đến.

Hơn nữa, cô thấu hiểu con người của Hoắc Tuấn. Anh tuyệt đối không phải loại thiếu gia ăn chơi trác táng như lời chị nói, nếu không, cô đã chẳng ở bên anh nhiều năm như vậy. Trong thời gian hẹn hò, anh đối xử chân thành với cô, càng chưa bao giờ phản bội.

Vấn đề lớn nhất giữa hai người không nằm ở Hoắc Tuấn mà là ở cô.

Đương nhiên, Nhạc dư sẽ không thẳng thắn khai báo chuyện này với trưởng khối.

Cô thân mật khoác tay Cao Vân, "Trường khối à, chị yên tâm đi, em có chừng mực, không cần phải lo cho em đâu."

Đối với mối quan hệ giữa cô và Hoắc Tuấn, không ai có thể tinh táo bằng chính bản thân cô.

"Tối nay trưởng khối trường em bảo nên tránh xa anh ra, vì anh lăng nhăng, phóng đảng, không phải là người mà em có thể trêu chọc đấy."

Sợ bị người khác phát hiện, Hoắc Tuấn và Nhạc Dư chia nhau rời khỏi vườn Hải Đường. Hai người phải hội họp ở giữa đường, một trước một sau về đến nhà, Hoắc Tuấn đi nhanh hơn, về sớm khoảng 10 phút.

Vừa về tới cửa, Nhạc Dư vứt giày cao gót xuống trước, lại lê tấm thân mệt mỏi, treo trên người anh, để mặc anh ôm mình vào phòng tắm, ngay cả việc cởi quần áo cũng tới tay anh hầu hạ, quá trình lột sạch liên mạch lưu loát.

"Thế em trả lời thế nào?"

Nhạc Dư gờ tay theo động tác của anh rồi hạ xuống, mông eo vặn vẹo, vẩy rơi xuống, cô cười hi hi nói: "Đương nhiên là báo chị ấy nói đúng rồi."

"Em không nói cho chị ấy biết quan hệ của chúng ta nên không giải thích chuyện này. Đương nhiên," Cô nhón chân hôn lên môi anh, "Không ai biết anh đáng tin cỡ nào bằng em."

Hoắc Tuấn cũng cởi quần áo rồi dắt Nhạc Dư xuống lầu ướt dưới vòi hoa sen, sau đó lại xoay người thử nước trong bồn tắm, độ ấm vừa phải, gật đầu: "Vào được rồi."

"Để em gội đầu cho anh nhé."

Nhạc Dư cảm nhận cảm giác nước ấm bao bọc cơ thể trong chốc át, sau nhào người ra lấy dầu gội đầu, cọ sát hai tay để tạo bọt, trực tiếp thoa lên đầu anh, "Tóc hơi dài ra rồi này."

"Ừ."

Hoắc Tuấn ngồi yên, mặc cho cô định đoạt, mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực cô đưa tới trước mặt anh.

Sau khi thưởng thức hồi lâu, anh nói: "Thực ra trưởng khối của em nói đúng đấy. Nếu hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt thì em phải khảo sát anh thật tỉ mỉ mới được, đỡ phải chịu thiệt."

Gọng cô truyền tới từ trên đỉnh đầu: "Mấy năm trước em đã khảo sát rồi, nếu em nhớ không lầm, hình như khi ấy em khảo mấy tháng lận ấy nhỉ?"

"Dù sao thanh danh cũng chẳng tốt lắm. Việc này thì anh phải trách Hồ Đông Du thôi, anh ta đa tình như vậy, ai mà biết bạn bè của anh ta có cái đức hạnh đấy không?"

Mát xa đến khi đầu Hoắc Tuấn đầy bọt, Nhạc Dư ngừng tay, chống người dậy, ngồi về vị trí cũ. Đôi gò bồng đảo nở nang lắc lư trước mặt anh, quá nửa chìm vào trong nước, như ẩn như hiện, dường như lớn lên thêm mấy phần, khiến anh không kiềm lòng nổi mà nuốt nước bọt.

Tóc Hoắc Tuấn rất ngắn, chỉ cần xối vài lần là sạch. Anh vuốt ngược tóc, đi về phía cô nhưng không bước vào bồn, bảo: "Chuyện chị ta nói không tính, nhưng nếu là em thì còn có đường thương lượng."

Nhạc Dư thực sự không chịu nổi sự chênh lệch vị trí của hai người, đập vào mắt chính là món đồ kia, xài hàng đã dành, nhưng nhìn nó dễ làm gì chứ, không sợ dính bệnh đau mắt hột sao? Cô nghiêng đầu, "Nếu anh giúp em tăng lương tháng chức thật thì có thể xem như em thượng vị thành công không?"

Sao Hoắc Tuấn có thể không biết tâm tư nhỏ của Nhạc Dư? Luôn muốn rạch rời với anh, chỉ sợ chia tay là lăng nhăng không rõ ràng, đúng là quỷ linh tinh, nhưng cũng đặc biệt khiến người ta đau lòng.

Nhạc Dư nhất thời yên lặng. Hoắc Tuấn biết hiện tại không phải thời điểm thích hợp để nói về chuyện này. Anh chuyển chủ đề, hỏi: "Nhưng mà này, nếu dựa theo lời trưởng khối của em nói thì anh chính là kim chủ của em rồi, có phải em nên lấy lòng anh không?"

Cô nhú mày tròng anh, "Đúng là được nước làm tới!"

Hoắc Tuấn chẳng hề dao động: "Em còn muốn 'thượng vị' không?"

"... Vậy anh đừng vào sâu quá nhé, sẽ đau lắm"

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Manh: Chương 24 H, set pass, quy cũ cũ ~ Bạn nào không nhớ thì quay lại cuối chương 19 đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngứa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bán phẩm

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Hoắc Tuấn giúp Nhạc Dư tìm việc cho Trình Hoan tại một cửa hàng trà sữa nằm trên dãy phố ăn vặt, đối diện với cửa sau của trường cấp 3 Bắc Hoài. Nhờ tiếp thị thành công, cửa hàng buôn bán rất phát đạt, người người xếp thành hàng dài ở khu gọi món.

Chủ cửa hàng là Cao Nhân Nhân, còn vốn đầu tư thì từ từ Nhiếp Sướng[1].

Mới đầu Nhạc Dư còn cảm thấy hơi kỳ cục vì có dính tới Nhiếp Sướng, song Hoắc Tuấn nói, trước mắt chỉ có công việc ở nơi đó là thích hợp với Trình Hoan nhất. Roi vào đường cùng, cô đành phải găt đầu đồng ý.

Trình Hoan sẽ chính thức đi làm vào cuối tuần, thời gian làm việc chưa xác định, bởi vì ký túc xá của trường có người gác cổng nên cô bé phải ở tạm trong căn phòng tọa lạc tại phố Hạnh Kiều của Nhạc Dư cho qua cuối tuần.

Đã lâu Nhạc Dư không về nhà, cô ngỡ ý muốn trở về cùng Trình Hoan sau khi tan học để dọn dẹp nhà cửa, tiện thể lấy chút đồ đạc.

"Bao giờ học xong thì em tới văn phòng tìm cô rồi chúng ta đi chung nhé."

Trình Hoan ngoan ngoãn gắt đầu, "Dạ, vậy em xin phép về phòng học trước."

Ra khỏi văn phòng, cô bé lại xoay người, "Đúng rồi, hôm nay Lục Thương vẫn nghỉ học cô ạ."

Nhạc Dư ngẩn người, sau đó nói: "Được, cô biết rồi, em về học đi."

Đã bốn ngày nay Lục Thương không tới trường.

Nhạc Dư không nhin được mà nghĩ, chẳng nhẽ là bởi vì bữa tiệc hôm chủ nhật? Nhưng rõ ràng ngày đó mọi chuyện êm ả, lúc Lục Thương rời đi thì sắc mặt vẫn bình thường, không có vẻ gì là tức giận. Cơ mà, cô thay đổi thì cũng là cô thay đổi chứ mắc mớ gì tới cậu nhóc?

Kể từ khi biết Lục Viễn Thành là bố của Lục Thương, Nhạc Dư đã phải suy nghĩ thấu đêm xem bản thân nên đối xử với cậu ra sao. Muốn mắt nhắm mắt mở quên giáo thi cũng có từng mức độ khác nhau, cô không biết phải làm thế nào mới là chính xác, ấy thế mà cậu nhóc chẳng thêm tới trường luôn.

Đối với chuyện này, Nhạc Dư vừa lo lắng, đồng thời còn bí ối mà thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Thứ năm chỉ có đúng một tiết ngữ văn, sau khi tiết học kết thúc, Nhạc Dư ngồi sửa bài ghi chép của học sinh trong văn phòng. Lúc sửa đến bài của Trình Hoan, ngòi bút trên tay khựng lại, chột so sánh sự chênh lệch trong cách bản thân đối xử Trình Hoan và Lục Thương.

Sự quan tâm của cô dành cho Trình Hoan vượt xa cậu học sinh mới chuyển đến.

Đối với Trình Hoan, cô vô cùng dễ bụng; mà đối với Lục Thương, người đã vắng mặt trên lớp tập bốn ngày, cô lại chưa bao giờ nghĩ tới việc gọi một cú để hỏi thăm.

Nhạc Dư không khỏi cảm thấy bản thân quá mức tắc trách, mắng mình một câu ngu ngốc, sau đó mất bò mới lo làm chuông mà bước về phía chiếc điện thoại công cộng, bấm số điện thoại nằm trong sơ yếu lý lịch của Lục Thương.

Sau bảy, tám âm báo chờ, cuộc gọi mới được kết nối.

"A lô?"

"Lục Thương, cô là cô chủ nhiệm đây."

"..."

Đầu bên kia không đáp, nhưng hình như Lục Thương đang di chuyển, Nhạc Dư có thể nghe thấy âm thanh loẹt xoẹt của dép lê, ngay sau đó là tiếng tu nước ừng ực, người ở đầu bên kia nom có vẻ khát lắm.

Sau khi uống nước xong, Lục Thương hỏi: "Cô gọi cho em cóchuyện gì thế ạ?"

Nhạc Dư bắt đầu đi: "Em đã không tới trường bốn ngày rồi, vì sao em không xin nghỉ?"

"Em cũng không ngờ phải bốn ngày sau cô giáo mới nhớ tới chuyện em không đi học."

Mồm miệng cứng thật đấy.

Nhạc Dư tự bật đuôi lý, song cô lại chú ý tới một vấn đề: "Họg em làm sao thế? Em bị ốm hả?"

Lục Thương: "... Vâng, em sốt ba ngày rồi ạ."

Nhạc Dư lập tức quên tiết chuyện cậu nghỉ học không xin phép: "Thế bây giờ em đang ở bệnh viện sao?"

"Dạ không, em đang ở nhà ạ."

"Là nhà nào cơ?" Nhạc Dư biết Lục Thương sống một mình, bình thường còn dễ nói, nay cậu đang là một người bệnh, nếu không có ai ở bên chăm nom thì khéo lại sốt đến váng đầu.

"Em ở bên Vọng Sơn." Cậu bổ sung, "Là khu B ấy cô, cô đã từng tới rồi ạ."

"Đừng bảo là em không để người nhà tới thăm sóc em nhé. Hay em định tiếp tục gặt cỏ rằng bố mẹ em xuất ngoại?"

Lời nói dối lúc trước sụp đổ, song Lục Thương chẳng hề cảm thấy ngượng ngùng, cậu thần nhiên nói: "Bố mẹ lúc nào cũng bận rộn nên em coi như họ xuất ngoại, ít nhất lúc ốm đau không có ai chăm sóc, em cũng có cái cơ để an ủi bản thân."

Cậu học sinh chẳng những không giải thích mà còn bán thảm, song Nhạc Dư vẫn trúng chiêu. Cô hít sâu một hơi: "Lát nữa em nhắn số nhà và triệu chứng bệnh cho cô, bao giờ tan tầm cô sẽ mua thuốc tới cho em."

Lục Thương nhìn lướt qua hộp thuốc lộn xộn trên bàn phòng khách —— cậu là một người bình thường, sao có thể không uống thuốc khi bị ốm? Nhưng nghe cô nói sẽ tới đưa thuốc cho mình, cậu lập tức cố ý hạ giọng như thể bị viêm họng nặng lắm, "Vâng, lát nữa em sẽ gửi cho cô ạ."

Nhạc Dư tức giận cúp điện thoại, trở lại chỗ ngồi rồi mở màn hình di động ra. Giao diện trống trơn, tin nhắn cô gửi cho Hoắc Tuấn vẫn chưa nhận được hồi đáp.

Cô thờ dài, chắc là đang họp đây mà.

[1] Bạn xã giao của Hoắc Tuấn và người yêu ông, cho ai không nhớ.

(~▽~)-(~▽~)-(~▽~)~

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ghen

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Khi Nhạc Dư rời khỏi phố Hạnh Kiều thì đã là 7 rưỡi.

Cô tạt vào tiệm thuốc gần tiểu khu mua chút đồ, thêm một bát cháo trắng vì sợ Lục Thương đói bụng rồi mới tới khu B.

Trên đường đi, Hoắc Tuấn nhắn tin nói anh vẫn còn đang họp, tối nay sẽ về nhà.

Nhạc Dư không trả lời tin nhắn.

"Thuốc của em đây."

Nhạc Dư đứng trước cửa nhà Lục Thương, không có ý định đi vào, sau khi đưa thuốc cho cậu, cô tiếp tục: "Cuối tuần này có bài thi giữa học kỳ, mấy ngày nay em ở nhà dưỡng bệnh, nhưng đừng quên ôn bài nhé."

Sắc mặt Lục Thương uể oải, mái tóc rối bời, nom có vẻ rất yếu ớt. Cậu nghiêng đầu ho mấy tiếng, giọng khàn khàn: "Em biết rồi. Cô ơi, cô vào nhà ngồi đi ạ."

Nhạc Dư uyển chuyển từ chối: "Thôi, đưa thuốc xong cô cũng phải về đây."

"Nhưng cô mang đồ tới cho em, em không mời cô vào uống nước thì không tốt lắm ạ."

"Nếu em thực sự muốn cảm ơn cô thì cuối tuần thi cho tốt vào... Cũng đừng tiếp tục nghỉ không phép nữa nhé."

Vẻ buồn bã ánh lên trong đôi mắt Lục Thương, cậu đột nhiên nói: "Cô ơi, cô là người đầu tiên liên lạc với em trong suốt mấy ngày qua đây."

Dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt vô tội kia, Nhạc Dư hoàn toàn bại trận.

Cô đỡ trán, mệt mỏi xua tay, "Em vào nhà đi, uống thuốc xong thì ngủ một giấc thật ngon, tỉnh lại là sẽ khỏe."

Lục Thương lại không vâng lời mà theo cô ra ngoài, bấm xong thì quay người lại, nhân lúc thang máy chưa lên tới nơi, cậu tựa lên cửa nhà, hỏi: "Cô ơi, cô ghét em lắm ả?"

Nhạc Dư đưa lưng về phía cậu, gần như trả lời vắn đề ngay lập tức: "Nào có."

"Vậy là tốt rồi." Cậu nở nụ cười, trông thấy đèn báo hiệu sáng lên, "Em chào cô ạ."

Nhạc Dư bước vào thang máy, "Chào em nhé."

Khi Hoắc Tuấn về đến nhà, chỉ có phòng khách đang sáng đèn.

Có một người cuộn tròn trên sofa, mái tóc che khuất nửa gương mặt của cô, bàn tay rũ xuống mặt đất, cạnh đó là chiếc điều khiển tivi úp sấp.

Cô ngủ thiếp đi khi đang chờ anh.

Hoắc Tuấn hành động nhẹ nhàng, lẳng lặng lại gần Nhạc Dư, anh ngồi xổm xuống, cẩn thận ôm người đang say giấc vào lòng, nào ngờ vừa ôm vững thì người lại tỉnh.

"... Anh về rồi à?"

"Ừ, chúng ta vào phòng ngủ nhé."

Nhạc Dư dụi dụi mắt, "Có muốn ăn gì không?"

"Anh ăn rồi." Hoắc Tuấn ấn tay cô xuống, không cho cô tiếp tục dụi, "Em ngủ tiếp đi, ngày mai còn phải tới trường."

Nhạc Dư vui trong lòng Hoắc Tuấn ngáp một cái, lại muốn dụi mắt, Hoắc Tuấn không cho, cô bèn để mặc những giọt nước muối sinh lý rơi xuống, mơ màng màng muốn nói chuyện với anh nên thuận miệng hỏi: "Hôm nay anh bận lắm hả?" Bận tới mức không có thời gian để gọi lại cho cô.

"Có một vụ họp tác xảy ra vấn đề, nhưng đã giải quyết xong xuôi rồi, em đừng lo."

"Thế thì tốt rồi."

Hoắc Tuấn bế Nhạc Dư lên giường, đắp kín chăn cho cô rồi rời đi. Cánh tay lập tức bị túm lại, "Anh đi đâu thế?"

"Anh đi tắm." Hoắc Tuấn dụi dụi mắt, "Tắm xong anh sẽ lên ngủ với em"

"Thế em sẽ chờ anh ra rồi ngủ tiếp."

Hoắc Tuấn cười nói được, trong lòng lại không tin, anh biết cô ham ngủ tới mức nào.

Song đêm nay, rõ ràng Nhạc Dư không giống như xưa, cô quả thực chống chọi được cho tới lúc anh ra ngoài.

"Anh tắm chậm thật đấy."

Hoắc Tuấn lên giường, nhẹ nhàng ôm cô, "Có phải em có gì muốn nói với anh không?"

Nhạc Dư chột dạ, mếu máo đáp: "Phải, nhưng em nghĩ nếu nói ra thì anh sẽ không vui."

"Em phải nói thì anh mới biết được."

Nhạc Dư ý vào câu này, kể vội kể vàng: "Lục Thương bị sốt nên hôm nay em đi đưa thuốc cho cậu nhóc."

Hoắc Tuấn gãi gãi ấn đường, "Được rồi, đúng là anh cũng có chút không vui, nhưng cậu ta là học sinh của em, anh cũng không thể keo kiệt tới mức để em làm trái với đạo đức nghề nghiệp mà mặc kệ cậu ta được."

Anh không quá muốn lấy Lục Thương làm trung tâm của cuộc trò chuyện. Tuy nhiên, tận dụng chuyện này để giành giật lợi ích vẫn là điều cần thiết.

"Anh ghen rồi đấy nhé, không phải em nên dỗ anh sao? Đừng quên anh là kim chủ của em đấy nhé."

Nhạc Dư gãi vò che ngực, mặt mũi tràn đầy vẻ đề phòng: "Anh muốn em dỗ thế nào?"

Hoắc Tuấn kéo tay cô xuống, ôm cô vào lòng: "Không phải cuối tuần này Bắc Hoài sẽ tổ chức thi giữa kỳ sao? Em lại không phải chăm thi, cuối tuần chúng ta tranh thủ đi ngâm suối nước nóng đi, nghỉ ngơi một chút."

"Được thôi."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngóta Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hôn em

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Khi tuần thi cứ đến, bầu không khí học tập trong lớp sục sôi ngất trời. Thấy khi có lớp tự học, mấy cô cậu ngày thường chỉ nói chuyện cười đùa mới bắt đầu cuống cuống lên, trong lòng Nhạc Dư có chút buồn cười, nhớ tới thời mình còn cấp sách đến trường mấy năm về trước.

Lúc ấy đã là cuối năm tư, sau khi kỳ thực tập kết thúc thì sẽ phải đối mặt với việc viết và bảo vệ luận văn tốt nghiệp. Cô may mắn được phân cho một vị giáo viên hướng dẫn trẻ tuổi, dễ tính, đương lúc người khác đang sứt đầu mẻ trán vì nội dung của luận văn thì cô và các bạn cùng nhóm lại đang nghỉ xem nên đi đâu chơi vào kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5.

Nhạc Dư chậm chân hơn người khác chẳng hề hoảng hốt, khi nộp bản thảo đầu tiên, nửa cái luận văn cũng chưa hoàn thành, sau chi có dàn bài cơ bản.

Sau này, giáo viên hướng dẫn rời trường vì công chuyện, cô tự tại thoải mái, tất lần lữa cứ thế bùng phát, khi những nhóm khác đã giao bản thảo thứ hai thì mới vội vàng mở máy, chính thức bắt đầu bản báo cáo của mình.

Mấy bữa đó giờ giấc của cô đảo điên, vừa đúng lúc Hoắc Tuấn đi công tác, cô bên dọn ra khỏi trường học, bận mạng làm luận văn trong gian nhà gần trường của anh.

Chỉ còn hai ngày nữa là đến hạn nộp bản báo cáo hoàn chỉnh để giáo viên xét duyệt, phải tốn một ngày để sửa sang hình thức của luận văn, kể từ khi thức giấc, Nhạc Dư dính lấy máy tính từ sáng tới tối, chăm chú sửa sang nội dung của quyển luận cuối cùng, chẳng hề hay biết chủ nhân của căn nhà đã trở về.

"Nhạc Nhạc?"

Nhạc Dư run tay gõ sai một chữ, cô quay đầu, "Sao anh đã về rồi? Không phải còn hai ngày nữa sao?"

"Anh xử lý êm xuôi nên về sớm."

Hoắc Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô, "Còn chưa xong hả em?"

Nhạc Dư chán nản lắc đầu: "Vẫn còn một chút nữa."

"Đêm nay viết xong là được."

Cô lập tức hiểu ý anh, vô thức kéo gần khoảng cách giữa hai người, nói: "Nếu anh về rồi thì em cũng nên quay lại ký túc xá."

"Anh đâu có ăn em, em về trường làm gì?"

Nhạc Dư khẽ đáp: "... Em còn chưa viết xong luận văn đâu."

"Thì ở đây mà viết, viết xong rồi hẵng về." Anh cương quyết.

Cô đành phải thỏa hiệp. Anh hài lòng xoa đầu cô, "Anh đi tắm đây, em viết tiếp đi."

"Ừm"

Hoắc Tuấn vào phòng tắm, Nhạc Dư sờ lên lồng ngực, trái tim ở nơi đó đập thình thịch, cô khép hờ mắt, trong đầu tràn ngập hình ảnh của những lần ân ái trước đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô dứt khoát không nghĩ nữa, trước mắt luận văn mới là quan trọng nhất. Cô dồn lực chú ý lên màn hình máy tính, tiếng gõ phím lạch cạch lại vang vọng khắp phòng.

"Cuối cùng cũng xong rồi!" Nhạc Dư đổ lên giường, thần kinh căng thẳng suốt một ngày thả lỏng, cô vờ thút thít mấy tiếng, khi quay đầu thì hoảng sợ.

Hoắc Tuấn ngồi trên sofa bên cửa sổ đang nhìn cô.

"Anh... Anh ngồi đây bao lâu rồi?"

"Chắc là khoảng 40 phút."

Anh đặt sách sang một bên, bước tới chuyển máy lên tủ đầu giường giúp cô, "Mệt không em?"

Nhạc Dư ưỡn oai gật đầu, dán mặt lên lồng bàn tay anh như đang làm nũng. Tay anh mát lạnh, vừa khéo có thể hạ nhiệt cho cô. Cô nhắm mắt hưởng thụ trong chốc lát, chợt nói lời gây mất hứng: "Bây giờ mới 9 giờ, ký túc xá chưa đóng cửa đâu."

Hoắc Tuấn nhún mày: "Em định đi à?"

Nhạc Dư bật cười: "Anh yên tâm, cho dù là thế thì em cũng không về đâu, hôm nay em sẽ ở lại với anh."

Hoắc Tuấn được voi đòi tiên: "Chỉ một ngày thôi sao?"

"Thế anh muốn bao lâu?" Nhạc Dư gối lên chân anh, nâng tay ôm mặt anh rồi từ từ đè ép, ngũ quan anh dần tới mức nào cũng có vẻ tức cười: "Hoắc Tuấn, nếu anh hôn em thì em sẽ ở thêm mấy ngày."

Khuôn mặt méo mó của Hoắc Tuấn miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, sau đó, anh cúi đầu. Bằng cái hôn ấy, Nhạc Dư đã ở bên anh cho tới tận bây giờ.

Sau khi kỳ thi kết thúc, cuối cùng Nhạc Dư cũng có chút rồi rãi hiếm hoi, cô thậm chí còn chẳng chuẩn bị cái gì, cứ thế theo Hoắc Tuấn đến làng du lịch mới mở ở khu ngoại thành phía đông. Trên đường đi, Hoắc Tuấn nói làng du lịch họ là sản nghiệp của nhà họ Hồ, thế nên khi nhìn thấy Hồ Đông Du ăn mặc lêu lệt đứng ở cửa khách sạn, cô chẳng hề có chút bất ngờ nào.

"Tiểu Nhạc Nhạc!"

Cái tính khoa trương của Hồ Đông Du vẫn không đổi, anh ta giơ tay định chào đón thì bị Hoắc Tuấn chặn cứng: "Định ôm ai đấy?"

Nhạc Dư đứng ở bên cạnh ôm cánh tay anh, nhắm mắt nhũn nhũn, cũng mang tư thái chối từ.

"Chắc chắn chắc, cái vẻ phu xướng phụ tùy của hai người thật là quá hẹp hòi." Hồ Đông Du nhận thua, tức tốc về lại bên người nhà mình "Giới thiệu với hai người, đây là bạn gái của tôi, Tôn Thiển."

Hồ Đông Du thay bạn gái như thay áo, song đối với cái tên Tôn Thiển, Nhạc Dư đã từng nghe qua từ rất lâu về trước, hôm nay là lần đầu tiên cô gặp người thật. Tôn Thiển là một mỹ nữ tiêu chuẩn, mắt to mày ngài mặt trứng ngỗng, cô nàng chẳng hề để ý tới vẻ không đúng đắn của anh bạn trai, chào hỏi Nhạc Dư trước rồi mới chào hỏi Hoắc Tuấn, khiến cô tăng thêm vài phần hảo cảm với cô nàng.

Tính tình của Tôn Thiển rất giống Phan Bối, Nhạc Dư và cô nàng trò chuyện ăn ý, trao đổi cách thức liên lạc trước khi về phòng. Hồ Đông Du bảo tình bạn của phụ nữ tới thật nhanh, trước kia Hoắc Tuấn phải chờ một tháng mới nhận được lời đồng ý kết bạn trên WeChat của Nhạc Dư.

Nhạc Dư lẩm bẩm: "Đây là ưu thế của giới tính."

Hồ Đông Du đã sớm sắp xếp phòng, hai phòng đều nằm ở tầng một. Đương lúc Hoắc Tuấn chỉnh trang mỹ phẩm dưỡng da giúp Nhạc Dư, cô bước ra ban công, từ tầng trệt cao vút có thể nhìn ngắm gần hết phong cảnh của làng du lịch, gần có rừng cây, xa có biển cả. Cô trầm trồ: "Hồ Đông Du khéo chọn thật."

Hoắc Tuấn tai thính, cao giọng tranh công: "Là anh bảo cậu ta đặt đấy."

Người này đúng là càng ngày càng nhỏ mọn. Nhạc Dư chẳng buồn để ý tới bệnh âu trĩ của anh, chống cằm nhìn xuống, bên dưới có một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu nối thẳng vào sâu trong rừng, thỉnh thoảng lại có mấy người ăn bận thoải mái đi ngang qua. Đúng lúc này, một người đàn ông trên tây trang, dưới giày da lọt vào tầm mắt, cô vô thức nghiêng người nọ, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt.

Sau khi nhận ra đó là ai, cô tức tối sầm mặt.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngóta Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Trình Huân

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Sau bữa cơm trưa, nhóm Hoắc Tuấn đi dạo trong làng du lịch, định bụng tiêu com xong sẽ ngâm suối nước nóng. Nào ngờ, khi tới trước cửa quán, Nhạc Dư lại chạm mặt Trình Huân, người đàn ông khiến cô mất hứng.

"A, đây chẳng phải là Hoắc tổng và Hồ tổng sao?"

Trình Huân đã trông thấy nhóm Hoắc Tuấn từ xa. Gã chẳng có lòng dạ nào để suy xét tới bạn gái của mình, trực tiếp bước tới trò chuyện với Hoắc Tuấn cùng Hồ Đông Du, tặng lời Nhạc Dư cùng Tôn Thiển, sau vài câu hán huyên mới nhìn về phía hai người.

Khi trông thấy Nhạc Dư, mắt gã ánh lên vẻ nghi hoặc, "Hai vị mỹ nữ này là..."

Hồ Đông Du trả lời câu hỏi của gã.

Vừa nghe đến cái tên "Nhạc Dư", gã ngẫm nghĩ, sực nhớ hai người đã từng "va chạm".

Khi ấy Hoắc Tuấn và Nhạc Dư yêu nhau chưa được nửa năm, anh vẫn còn rảnh rỗi, nhân dịp cuối tuần, hai người tới sân vận động của thành phố Bắc Hoài để đánh tennis. Mới đầu họ định một chơi một đánh chơi, kết quả tình cờ gặp Trình Huân, gã đề nghị thi đấu theo cặp, Hoắc Tuấn nhìn Nhạc Dư, thấy cô không phản đối thì mới gật đầu đồng ý.

Quá trình thi đấu phần nhiều dựa vào Hoắc Tuấn và Trình Huân, trình độ của hai người đàn ông ngang hàng, cuối cùng, nhờ Nhạc Dư có nhiều kinh nghiệm hơn người phụ nữ đi cùng Trình Huân nên Hoắc - Nhạc giành chiến thắng.

Sau khi vận động, tinh thần sáng khoái, Trình Huân uống nước xong hắt cảm về phía Nhạc Dư, nói: "Hoắc tổng, kỹ thuật của bạn anh được đấy."

Nhạc Dư gượng cười đáp: "Cảm ơn Trình tổng đã khen, tôi chỉ từng đánh với Hoắc Tuấn mấy lần thôi, cũng không quá thành thạo môn này." Sau đó, cô quay đầu nhìn Hoắc Tuấn, "Đánh bóng xong mở hơi mở kê nhể nhại luôn, em đi thay quần áo trước đây, hai người cứ nói chuyện nhé."

Hoắc Tuấn vỗ vỗ eo cô: "Em đi đi."

Lúc Nhạc Dư ra ngoài, Hoắc Tuấn đang đi lấy xe, cô đứng chờ ở cửa sân vận động, ai ngờ Trình Huân lại xuất hiện trước.

Trình Huân lái một chiếc mui trần, chỉ có hai chỗ, ghế lái phụ trống không. Thua trận tennis, dù mặt ngoài gã tỏ vẻ rộng lượng, nhưng trong lòng lại khó chịu, quy "tội" cho bạn gái xong còn chưa hả giận, thế là bỏ người ta lại rồi về trước.

"Đang đợi Hoắc tổng à?"

Vừa trông thấy gã, răng Nhạc Dư bắt đầu nhum nhức, phải nghiêng thật chặt mới hết. Cô dần con nhức xuống, gật đầu: "Đúng vậy."

Sao Trình Huân có thể không nhìn ra sự bài xích của cô? Song gã chẳng hề bận tâm, lại còn thích thú đưa danh thiếp qua: "Nhạc tiểu thư lưu lại cách liên lạc đi, lần tới hai ta cùng so tài đánh bóng nhé."

Cô không nhận danh thiếp, "Kỹ thuật của tôi kém lắm, không dám bêu riếu trước mặt Trình tổng đâu."

"Nhạc tiểu thư đang đánh giá thấp bản thân mình đấy." Trình Huân nhướng mày, "Kỹ thuật do Hoắc tổng mài giũa nhất định có thể đạt tiêu chuẩn của tôi. Hơn nữa tôi chịu chơi lắm, không ngại dạy lại học trò của người khác đâu."

Gã còn đang định mở miệng, cô lại cắt ngang không chút khách khí, "Trình tổng còn chưa đi sao? Bạn trai tôi sắp ra rồi đấy."

Chẳng có người đàn ông nào thích bị so sánh với một người cùng phái khác, đặc biệt là kẻ mình vừa thua. Trình Huân sầm mặt buông tay, danh thiếp nhẹ nhàng rơi xuống bên chân Nhạc Dư, "Vậy Nhạc tiểu thư tự suy xét đi!"

Sau khi gã đi, cô khom lưng nhặt danh thiếp rồi ném thẳng vào thùng rác.

Suy xét cái rắm ấy.

Cách đây không lâu, Nhiếp Suồng từng gặp qua Nhạc Dư, cái miệng của anh chàng chính là một chiếc muỗng cỡ lớn, tin Hoắc Tuấn có cô bạn gái lâu năm bị anh ta lan truyền khắp giới chỉ trong mấy ngày.

Trình Huân cũng nghe được tiếng gió, nhưng trí nhớ gã kém, đã sớm quên chuyện mình từng định dụ dỗ Nhạc Dư nên đương nhiên sẽ không nghĩ rằng cô vẫn là bạn gái của Hoắc Tuấn.

Giờ đây gặp lại, hứng thú với Nhạc Dư lại đột nhiên trở dậy trong gã. Có thể ở bên người đàn ông đứng ở địa vị này lâu như vậy, nếu nói Nhạc Dư không có chút thủ đoạn nào thì gã cũng không tin.

May mà Nhạc Dư không biết suy nghĩ trong lòng gã, bằng không có nhất định sẽ nhỏ một bài nước bọt: "Phì! Cái đồ ảo tưởng sức mạnh, coi thường phụ nữ!"

Hoắc Tuấn không biết Trình Huân từng đưa danh thiếp cho Nhạc Dư, nhưng theo bản năng, anh không thích cái cách gã nhìn cô. Anh kéo Nhạc Dư ra sau lưng, nói: "Trình tổng định đi chơi bóng hả? Chúng tôi muốn đi ngâm suối nước nóng, đi trước nhé."

"Được, hôm khác gặp nhé." Dứt lời, Trình Huân lại thản nhiên quét mắt qua Nhạc Dư.

Đội đến khi đã đi xa, anh cúi đầu dặn Nhạc Dư: "Sau này em mà gặp người này thì cách xa anh ta ra nhé."

Cô ngược mắt nhìn anh, không biết con bực tới từ đâu, gạt đầu qua quýt: "Ừ, em biết rồi."

Hoắc Tuấn nhéo cổ tay cô: "Anh đang nghiêm túc đấy."

"Em cũng vậy." Nhạc Dư không giấu nổi nổi bần khoăn, cô mở máy, "Hoắc Tuấn, anh quên rồi à? Mấy năm trước em đã từng gặp anh ta rồi, chính là lúc chúng ta mới hẹn hò ấy."

Khi Hoắc Tuấn hoảng hốt hoàn hồn, Nhạc Dư đã vùng khỏi tay anh, đi trước mấy bước.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Manh: "Hoắc Tuấn không biết Trình Huân từng đưa danh thiếp cho Nhạc Dư."

Để ông biết xem ông có dân cho như từ không, *ném trứng vào Trình Huân* thanh niên chỉ xuất hiện trong một chương nhưng đã thành công khiến bản dân cảm thấy ghê tởm

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cãi vã

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

"Rất cuộc cậu với Tiểu Nhạc Nhạc làm sao thế?"

Hồ Đồng Du sắp xếp hai phòng riêng, kế hoạch ban đầu vốn là mỗi cặp một phòng, mà nay người ngồi đối diện anh ta lại đổi thành Hoắc Tuấn, thế nên kể từ khi tiến vào suối nước nóng, mặt anh ta đen như đất nôi, lời nói không khỏi mang theo vài phần oán giận.

"Cô ấy đang giận tôi."

Hồ Đồng Du vuốt mặt, "Sao tôi không nhìn ra nhỉ?"

Ít nhất là trước khi ngâm suối nước nóng, anh ta không nhìn ra. Nếu Nhạc Dư không kéo Tôn Thiển vào một phòng, anh ta đã chẳng phát hiện đôi tình nhân có điều gì bất ổn.

"Cậu không hiểu."

"Ngạc nhiên thật, tôi cứ tưởng hai người sẽ hòa thuận tới già chứ, hóa ra là còn biết cãi nhau."

Hoắc Tuấn mờ mắt, kỳ quái nhìn anh ta: "Chúng tôi đâu có cãi nhau."

... Hồ Đồng Du đổi đề tài, "Cô ấy giận thì cậu đi dỗ đi, chạy tới đây ngâm với tôi làm gì?"

"Đội khi nào cô ấy ngâm thoải mái thì tôi sẽ đi dỗ."

Hồ Đồng Du cảm thấy sớm muộn gì cũng có một ngày bản thân tức chết vì Hoắc Tuấn và Nhạc Dư, mới ngâm được mười phút mà anh đã buồn bực tới mức nóng máu lên, "Hai người mau mau kết hôn đi, đừng đi gieo họa cho người khác đấy."

"Đương nhiên." Hoắc Tuấn đáp.

Đằm mình trong suối nước nóng có thể khiến bản tính lười biếng của con người ta lộ rõ.

Khi Nhạc Dư nói muốn về trước để đánh một giấc, Tôn Thiển hỏi: "Có không đội Hoắc Tuấn à?"

Nhạc Dư đáp: "Không, anh ấy sẽ tự tới tìm tôi."

Ngữ điệu chắc chắn ấy khiến người hỏi sừng sốt.

Nhạc Dư đi rồi, một mình Tôn Thiển ngồi trong phòng nghỉ, chợt nghĩ tới mối quan hệ của chính mình cùng Hồ Đồng Du. Tuy hai người ở bên nhau nhưng lại không bền vững như Hoắc Tuấn và Nhạc Dư, chỉ cần hơi lơ là thì sẽ đường ai nấy đi.

Có lẽ chính Nhạc Dư cũng không nhận thấy bản thân có an lòng với mối tình của mình tới mức nào, bằng không đã chẳng tự tin như vậy.

Khi Nhạc Dư sắp chìm vào giấc ngủ, phần đệm sau lưng lún xuống, một bàn tay bò lên eo cô. Con buồn ngủ gần như tiêu tan, song cô không quay đầu, chỉ lạnh lùng nói: "Bỏ ra."

"Em đừng giận nữa mà."

Nhạc Dư chẳng thể chống cự sự dịu dàng của Hoắc Tuấn, cô siết tay thành quyền, "Anh có biết em giận vì chuyện gì đâu."

"Anh biết chứ." Hoắc Tuấn chậm rãi dán sát vào cô, "Em cảm thấy trước kia anh không quan tâm tới em."

Sau khi cô thốt ra câu đó, anh lập tức biết cô đang trách móc mình.

Hay đúng hơn là, cô đang trách anh của quá khứ.

"Em tự thấy lần này mình chuyện bé xé ra to." Nhạc Dư rũ mắt nhìn bàn tay đang phủ trên bụng mình, "Nhưng Hoắc Tuấn à, có phải khi đó anh đã nghĩ chúng ta sẽ không thể bên nhau lâu dài không?"

Năm đó, lúc Trình Huân tò ý khinh thị Nhạc Dư, tuy Hoắc Tuấn bảo vệ cô theo bản năng, song trong lòng cô biết, khi đó anh còn chưa thực sự thích cô, sẽ không đặt tất cả mọi chuyện hai người từng trải qua ở trong lòng, thế nên khi gặp được Trình Huân ngày hôm nay, Hoắc Tuấn mới quên rằng cô đã gặp gã từ lâu, thậm chí còn bao cô tránh xa gã.

Khi ấy họ mới ở hẹn hò được vài tháng, mọi sự nồng nhiệt đều đều bắt nguồn từ cái mới mẻ, không giống hiện tại, một khi Nhạc Dư xảy ra chuyện, cho dù có nhỏ tới mấy, Hoắc Tuấn cũng phải nắm bắt tường tận.

"Đúng là khi ấy anh không nghĩ xa thật."

Nghe thấy chính miệng anh thừa nhận, Nhạc Dư giận dữ xoay người hạ cẳng chân: "Anh biến ra ngoài đi!"

"Em nghe anh nói xong đã!" Hoắc Tuấn giữ chặt tay chân cô, "Hay là em muốn nghe anh nói dối?"

Nhạc Dư trừng anh: "Nhưng em không thích sự thật, khó nghe lắm."

Hoắc Tuấn: "... Em vô lý quá."

Nhạc Dư: "Thế anh đi mà tìm cô nào biết lý lẽ ấy."

"Nhạc Nhạc, em biết ý anh không phải thế mà." Hoắc Tuấn không để cô xuyên tạc, "Chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy rồi mà em vẫn còn nghi ngờ anh sao?"

Nhạc Dư thót tim, cảm thấy nếu câu chuyện cứ tiếp diễn thì anh sẽ nói ra những lời khiến cho cô bó tay, vội vàng chặn miệng anh: "Em có nghi ngờ gì anh đâu, anh bớt nói mấy câu đó đi."

Hoắc Tuấn sâu xa nhìn cô, thầm nghĩ nhất định phải tìm cơ hội để tỏ rõ thái độ, ngầm dung túng cô trốn tránh trong chiếc mai của mình mãi cũng không phải cách hay.

Nhạc Dư không dám nhìn vào đôi mắt sáng như đuốc của anh quá lâu, cô hậm hực buông tay, ù rũ mềm người, "Hoắc Tuấn, có phải hôm nay em vô lý quá không?"

"Nào có. Em càng âm ỉ thì tức là càng dễ ý đến anh, anh vui lắm."

Ngụy biện kiểu gì vậy.

Nhạc Dư bị chọc cười: "Anh chỉ biết bắt nạt em thôi."

"Không giận nữa chứ?"

"Ừm" Cô chủ động tựa vào lòng anh, "Buồn ngủ quá, chúng ta ngủ đi thôi."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Manh: Thề, lúc edit, "Chúng tôi đâu có cãi nhau." - Cảm thấy câu này sáng giá nhất cả chương. Cuộc đời này nợ tôi một Hoắc Tuấn.

Chương 30 có H, rule cũ, set pass:D

Ai thắc mắc vụ pass này thì quay lại **chương 19**, đọc những gì mình viết ở **cuối chương** nhé.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Thiếu

Chương có pass, cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Từ chối

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Sau khi trở về từ làng du lịch, cuộc sống quay lại quỹ đạo ban đầu.

Sáng thứ hai đầu tuần, Nhạc Dư tới trường từ sớm, nhận phiếu điểm của lớp 11-6 từ Dương Mai Mai, xem từ đầu tới cuối, không nén nổi ý cười.

"Cậu vui đến thế cơ à?"

"Đĩ nhiên rồi," Nhạc Dư hất cằm, "Người đạt điểm cao nhất khối là học sinh lớp tôi đấy."

"Hình như điểm ngữ văn của cô bé cũng cao nhất."

Nhạc Dư cười: "Chức cán sự ngữ văn không phải nói suông đâu nhé." Nói đoạn cô cúi đầu xem lướt lại điểm, đa số các học sinh trong lớp đều phát huy không tệ, trong đó bao gồm cả Lục Thương, người có điểm cao thứ 5 trong lớp, lọt vào top 100 học sinh có điểm cao nhất toàn khối.

Tết đầu tiên của ngày hôm nay là ngũ văn, Nhạc Dư cảm bài thi cùng giáo án tới phòng học trước, sau khi giao phiếu điểm cho cán sự học tập thì gọi Trình Hoan ra ngoài.

Cả lớp nhón nhào vì một tờ phiếu, vội vã tranh nhau xem xếp hạng của mình. Xuyên qua cửa sổ, Nhạc Dư nhìn về phía dãy cuối, nơi đó chỉ có một học sinh đang nằm ngủ bò lê bò toái.

Trình Hoan cũng không ngờ mình sẽ được điểm cao nhất khối, nhưng cô bé cho rằng việc này là nhờ Nhạc Dư, nếu không có cô giáo, cô bé đã chẳng có thời gian để tập trung học hành.

Cô bé rút ra một chiếc hộp tính xảo từ trong cặp, đưa tới trước mặt Nhạc Dư: "Cô ơi, tặng cô này." Đoạn ngập ngừng, ngượng ngùng cười, "Em không có bao nhiêu tiền nên cũng chẳng mua được món gì quá tốt, hy vọng cô không chê."

Trái tim Nhạc Dư mềm nhũn, cô nhận đồ, hỏi: "Em mua bằng tiền lương đấy hả?"

Trình Hoan gật đầu, tiền lương được phát mỗi tuần, cô bé tích góp ba tuần chính là để mua quà cho Nhạc Dư, dù gì cô bé có việc cũng là nhờ cô giáo.

"Thế em còn tiền ăn không?"

"Dạ còn ạ."

Trình Hoan sợ Nhạc Dư hiểu nhầm mình xài tiền bấy bạ, vội vàng giải thích: "Bình thường em có tiết kiệm cô ạ."

"Thế thi tốt rồi."

Nhạc Dư nhận đồ rồi bảo Trình Hoan về phòng học trước. Khi xoay người quét mắt qua hàng sau cùng, người vốn đang ngủ kia đã tỉnh, đang nhìn cô.

Tâm tình Nhạc Dư rất tốt, hơn nữa Lục Thương thì cứ không tệ, cô mỉm cười với cậu rồi rời mắt vào phòng học.

Vì thế, cô bỏ lỡ đáng về mặt đồ tai hồng của Lục Thương.

Vào tháng 11, đại hội thể thao diễn ra trong hai ngày trời thu mát mẻ, được tổ chức tại ngay sân vận động của trường cấp ba Bắc Hoài. Ngoài những học sinh đăng ký dự thi, vào buổi chiều của ngày thứ thứ hai, nhóm giáo viên cũng phải tiến hành một cuộc thi tiếp sức, chia làm hai đội là lớp khoa học tự nhiên và lớp khoa học xã hội.

Nhạc Dư phụ trách lớp khoa học tự nhiên khối 11, là người chạy thứ hai đếm ngược, thân là một kẻ lười, chạy đường dài thì cô chịu chết nhưng chạy nước rút thì còn trong khả năng.

Hoắc Tuấn là một trong số những vị khách được mời đến, vào ngày đầu tiên, anh kiểm có không tham dự, sang ngày thứ hai mới xuất hiện trên bục phát biểu, còn khéo chọn một chỗ ở phía đối diện với vị trí đứng của cô.

Nhạc Dư chỉ cần liếc một cái là lập tức thấy Hoắc Tuấn. Vóc anh vốn cao hơn người khác, lúc nào cũng ngồi ngay ngắn, xuất chúng bắt mắt, cô trông từ phía xa, trong mắt chẳng có người nào khác.

Trong thoáng chốc, vị trí của cả hai như trở về thuở ban đầu.

Kể từ sau khi việc làm bán thời gian kết thúc, lần chạm mặt tiếp theo giữa Nhạc Dư và Hoắc Tuấn đã là chuyện của sáu tháng sau.

Vào một ngày tháng tư ấm áp mát mẻ, đại học G chào đón lễ kỷ niệm một trăm năm thành lập trường, Nhạc Dư là một trong số các MC. Thực ra chuyện này vốn không tới phiên cô, song vì một nữ MC có việc đột xuất nên cô bị nhét vào cho đủ quân số.

Trước khi chương trình mở màn, MC lên sân khấu đọc diễn văn.

Lời thoại của Nhạc Dư không nhiều, vị trí được chỉ định cũng là bên cạnh của bên cạnh, nhưng cô không dám lơ là, phải biết rằng mỗi người dưới sân khấu đều không đơn giản, cô không muốn bêu xấu bản thân.

Cô hoàn thành mà chẳng may may mắn chút sai lầm, bình yên xuống sân khấu, cô thờ phào, đang tìm nước khoáng thì chợt nghe thấy có người gọi mình.

Là một đàn chị trong hội học sinh.

"Chắc em thường xuyên làm MC lắm hả?" Đàn chị đuổi đi động cho cô xem tấm ảnh chị vừa chụp, "Trông chẳng hề căng thẳng chút nào, biểu hiện cực tốt luôn đó."

Nhạc Dư lướt xem mấy tấm hình, nén ý định phóng to phần mặt xuống, thu tay lại:"Đây là lần đầu tiên em làm đây chị. Thực ra trong lòng em căng thẳng lắm, lúc lên sân khấu chân vẫn con run, chỉ sợ nói gì sai, may mà trên ảnh trông không rõ, nếu không thì em xấu hổ chết mất."

"Lần đầu tiên?" Mấy ngày nay đàn chị không tới trường, không biết Nhạc Dư bị nhét vào giữa chừng nên khi cô nói cô không có chút kinh nghiệm làm MC nào, chị thực sự kinh ngạc.

Kỷ niệm 100 năm ngày thành lập đại học G không phải là một sự kiện nhỏ, mọi thứ đều phải chu toàn, nghiêm túc, sao có thể tùy tiện chọn người dẫn chương trình như vậy? Đàn chị nhìn Nhạc Dư rồi lại nhìn di động, đột nhiên hiểu vì sao cô lại được lựa trúng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhạc Dư chỉ là thứ yếu, quan trọng là mặt nhỏ, cổ thon, vai mảnh, vóc dáng xinh đẹp, không đứng ở giữa cũng vẫn dễ thấy. Khí chất rất quan trọng với một MC, mà cô vừa khéo có được điểm tốt này.

Đàn chị vỗ vỗ vai cô, "Đừng căng thẳng, em cứ giữ vững trạng thái vừa này là tuyệt lắm rồi."

Nhạc Dư cười ngọt ngào: "Em biết rồi, cảm ơn chị."

Bởi vì đột nhiên chen vào, thời gian chuẩn bị quá ngắn, chẳng có gì ngoài nhảy lên sân khấu ở giữa chừng, phần sau không có việc cho Nhạc Dư, cô chỉ cần chờ tới phút cuối chào cảm ơn rồi lướt qua sân khấu là được.

Tuy thời tiết đã dần ấm lại nhưng vẫn cần phải mặc áo khoác. Nhạc Dư mặc áo khoác len, khom lưng ngồi nghịch di động như mèo ở sau sân khấu, ngon tay run rẩy, nghe thấy sau lưng có tiếng động, cô rút tay vào trong tay áo, quay đầu đối diện với khuôn mặt của một người đàn ông đang gọi điện thoại.

Sáu tháng trôi qua, khuôn mặt đã sớm phai mờ trong trí nhớ dần dần hiện rõ, Nhạc Dư siết một góc di động, lẳng lẳng xoay người trở về ——

Ngày đó, cô chẳng những không lên xe mà còn từ chối với ngữ khí khó lọt tai.

Khi ấy Hồ Đông Du hỏi: "Tôi cảm thấy chúng ta thuận đường, cô có muốn lên xe không?"

Cô đáp: "Anh suy nghĩ nhiều rồi, chúng ta chẳng hề thuận đường đâu."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Yêu đương vụng trộm

Convert: Vespertine

Lưng Nhạc Dư như bị kim chích, cô tự an ủi bản thân rằng người bắt chuyện với cô ngày đó là Hồ Đông Du, Hoắc Tuấn hẳn phải không có ấn tượng với cô mới đúng, cô giả vờ làm người vô hình là để đảm bảo an toàn chứ không phải vì chột dạ.

Người đàn ông gọi điện thoại rất chóng vánh, hết "Ừ" rồi lại "Được", chẳng có bất kỳ từ khóa đặc biệt nào.

Nhạc Dư hạ cái tai đang dựng thẳng, bật sáng màn hình di động vừa tắt ngủm, song chẳng xem vào cái gì, cứ vô thức chú ý xem rốt cuộc tiếng bước chân ở phía sau đang hướng về hướng nào.

Phía sau lưng yên ắng, Nhạc Dư nom nớp chậm rãi quay đầu, sau lưng không có một bóng người, lòng cô nhẹ nhõm, song không khỏi cảm thấy mất mát.

Quả nhiên anh không có ấn tượng gì với cô.

Choi đi động hoải mà không tập trung nổi, Nhạc Dư cẩn thận dùng giấy lau nước mắt sinh lý, sợ làm hỏng lớp trang điểm, nhưng khi bỏ giấy xuống, ngoài một giọt nước đọng nhỏ thì vẫn dính chút phấn.

Khi trang điểm, có người bảo phải đậm thì mới ăn ảnh.

"Làm MC khó thật, liệu có mọc mụn không đây..." Cô sờ trán, thăm thẳm.

Nhạc Dư phải đợi một tiếng mới tới màn bế mạc.

Tổng cộng có 8 MC, cô là người cuối cùng bước ra, sau khi cứng ngắt kết thúc đoạn thoại của mình, mắt cô lóe sáng, nhìn về hai hàng ghế trên bục phát biểu theo bản năng.

Người bắt mắt nhất đã rời đi.

"Nhạc Dư, nhà trường định dẫn các MC cùng một số cựu sinh viên đi ăn cơm đấy, em mau thay quần áo đi."

"A? Vâng." Nhạc Dư mờ mịt ôm cặp, bắt đầu đi đi theo.

Từ trước tới nay, màn chạy tiếp sức của các giáo viên là cao trào của đại hội thể thao ở trường cấp ba Bắc Hoài.

Nhạc Dư làm nóng toàn thân ở ngoài sân, thi thoảng ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Tuấn, cảm giác được anh đang mắt đối mắt với mình, sự căng thẳng trong lòng vơi đi nhiều.

Hoắc Tuấn là phúc tinh của cô, cô muốn giành chiến thắng cho anh xem.

Thế nhưng, ông trời thích nhất là ngáng chân con người ta trên chặng đường tiến tới thành công.

Tổng cộng phải chạy hai vòng, đội khoa tự nhiên lớp 11 cùng khoa xã hội lớp 12 dẫn đầu ở phía xa, không ai nhường ai. Thấy Vương Thận lấy được giây trước một giáo viên nam dạy môn khoa học xã hội khối 12, Nhạc Dư kích động, thiếu điều nhảy cẫng lên như đám học sinh đứng ngoài.

Cô nhanh chóng chuyển sang trạng thái sẵn sàng, song ngay khi Vương Thận càng ngày càng gần thì chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Khi Vương Thận chỉ còn cách Nhạc Dư chưa tới 500 mét, có người va vào khuỷu tay anh ta, gây tiếp sức văng xuống đất. Nhạc Dư chẳng màng lao lên nhặt giây, bị giáo viên khác găm lên tay mà không kịp tránh, cô không hề rằng, cảm giây quay phắt lại rồi lao về trước.

Nhạc Dư chạy rất nhanh, khi bắt kịp đối thủ, cô bứt xa người nọ chỉ trong chưa tới hai giây.

Chạy hết sức bình sinh để giao giây vào tay người cuối cùng, chân cô không ngừng bước, phải chạy thêm hơn mười mét mới dừng.

Lúc này, tiếng reo hò mừng chiến thắng chọt vang lên ở phía sau, cô chẳng cần nhìn cũng đoán được kết quả.

Sau đó, cô mới cảm thấy tay hơi đau, cúi đầu nhìn xuống, đầu khớp xương của ba ngón tay đều đã rách da.

"Nước này cô ơi."

Một bàn tay chìa ra từ bên cạnh, Nhạc Dư chấp hai tay sau lưng, thấy là Lục Thương, cô nuốt khan, nhận bình uống một hớp lớn, "Cảm ơn em."

"Không có gì ạ." Cậu chỉ vạch đích, "Cô ơi, chúng ta thắng rồi."

"Cô biết." Nhạc Dư đáp có lệ, "Cô vào nhà vệ sinh đây, lúc về em báo lớp trưởng tập hợp các bạn lại nhé."

Lục Thương bỗng liếc về phía bục phát biểu.

"... Vâng." Cậu nghe thấy lời nói dối của chính mình.

"Thấy em giỏi không?" Vừa thấy Hoắc Tuấn, Nhạc Dư lập tức lại sức, cô tránh đôi tay đang nuốn ôm mình, "Toàn mồ hôi mồ kê thôi, anh đừng ôm."

Hoắc Tuấn thờ dài, tay vẫn ôm cô, "Mồ hôi thì sao? Anh đã bảo em là trường hợp đặc biệt rồi mà."

Lúc này đám học sinh đều đang tập trung ở bên sân vận động, vài người lên chạy ra ngoài cũng đã trở về, hiện tòa nhà dạy học không có một ai. Nhạc Dư vẫn không yên tâm, kéo Hoắc Tuấn vào góc, "Nói này an toàn hơn."

"Cứ như đang yêu đương vụng trộm ấy nhì." Hoắc Tuấn nói.

Nhạc Dư lờm anh: "Nghĩ hay đấy."

Hoắc Tuấn khẽ nhủ mày, bỗng nhiên đổi vị trí, để Nhạc Dư đưa lưng về phía cửa hành lang: "Nhạc Nhạc, hé miệng."

"Đề làm gì?"

Nhạc Dư nghe theo anh, vừa dứt lời, Hoắc Tuấn đột nhiên hôn cô. Đầu lưỡi xõng vào, khuấy đảo nước bọt trong miệng, Nhạc Dư níu cổ áo tây trang của anh, eo nhũn xuống vì cái hôn —— một nụ hôn nồng nhiệt vừa kỳ lạ vừa trần trụi.

Mà giờ khắc này, đằng sau cánh cửa cầu thang kia, có người đang tận mắt chứng kiến màn ân ái ấy.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Xoa ngực

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Tuy vết thương không nghiêm trọng lắm, nhưng khi duỗi thẳng thì ngón tay vẫn nhói đau.

Hoắc Tuấn dọa bảo không dưỡng thương từ tể thì xương sẽ rạn, tiện thể băng ngón tay Nhạc Dư kín mít, "Thế này sẽ không đau nữa."

"Nhưng bất tiện lắm."

Anh bọc tầng tầng lớp lớp băng gạc, cô thậm chí còn chẳng trông thấy ngón út của mình.

"Em muốn lấy gì thì bảo anh, có gì đâu mà bất tiện."

Vì muốn chăm sóc Nhạc Dư, Hoắc Tuấn làm việc luôn tại về nhà.

Cô vốn định phản đối, song anh đột nhiên ra hiệu cho cô giữ yên lặng, chỉ chỉ màn hình máy tính, cô hiểu ý gật đầu, không tiếp tục nói chuyện mà chuyển tâm đọc sách.

Anh lẳng lặng cong khoe môi, nói với màn hình: "Bắt đầu đi."

Nhạc Dư vẫn luôn cảm thấy giọng Hoắc Tuấn rất êm tai, rõ ràng, tựa như dòng suối trong nơi khe núi, nghe nhiều thì thấy tinh thần sáng khoái, còn có thể thoải mái người khác.

Chưa đọc được mấy trang, mắt đã xon xớt, cô lặng lẽ ngừng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêm khi đang làm việc nghiêm túc của Hoắc Tuấn để giữ tinh tảo.

Người đàn ông của cô đúng là vừa đẹp trai vừa xuất sắc.

Mũi cô ngửa ngửa, không nhìn được mà hắt xì thật to. Hoắc Tuấn nâng mắt, thấy Nhạc Dư che kín miệng đang khiếp sợ nhìn mình.

Hoắc Tuấn còn chưa kịp bảo "Không sao" thì cô đã hoảng hốt vọt ra khỏi phòng làm việc, sau khi cửa phòng khép lại, anh thoáng nghe thấy tiếng hắt xì.

Anh che trán, nhìn về phía mười mấy người đang cầm nín sau màn hình, lạnh lùng mở miệng: "... Dừng lại làm gì? Tiếp tục đi."

Nhạc Dư cảm thấy quá mất mặt, Hoắc Tuấn đồ thể nào cũng không chịu chui ra khỏi chăn, anh dờ khóc dờ cười: "Thực sự không sao mà, chẳng có ai cười em đâu, bọn họ chỉ khá là... Kinh ngạc mà thôi."

Thật lâu sau, Nhạc Dư mới buồn bực hỏi: "Không phải lần này anh hạp với trụ sở chính sao?"

Hoắc Tuấn khựng lại, đột nhiên cảm thấy chuyện khó giải quyết hẳn lên, anh không muốn cô nghĩ nhiều nên vẫn nhẹ nhàng báo: "Thì đúng là thế thật, nhưng không sao đâu, em đừng lo."

Nhạc Dư lộ ra một đôi mắt từ trong chăn, "Liệu họ có nói lung tung gì không?"

"Không đâu."

Bởi vì dù bọn họ không nói, biên bản cuộc họp cũng sẽ được trình lên cấp trên.

Nhạc Dư nhả mặt bỏ ra khỏi chăn, ngồi lên đùi Hoắc Tuấn: "Em sợ anh bị mắng."

"Làm gì đến mức đó, cùng lắm là họ thấy tò mò, suy đoán xem mẫu người nào có thể mê hoặc được anh thôi."

Nhạc Dư hôn anh, "Thế thì được."

Hoắc Tuấn đáp trả nụ hôn, bàn tay mò vào váy ngủ, bóp cánh mông tròn mềm của Nhạc Dư, tay khẽ tăng lực, Nhạc Dư mẫn cảm rên lên, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của anh.

Bờ môi hai người tách ra, một sợi chỉ bạc treo leo giữa không trung, cô phát tay: "Em đang bị thương đấy."

Hoắc Tuấn hoảng hốt hai giây, sau đó buột miệng nói xằng: "Chồng em thật đáng sợ, không ngờ anh ta lại dám đối xử với em như vậy!"

Nhạc Dư ngớ ra: "... Anh đang nói gì thế?"

Hoắc Tuấn không trả lời, xốc cao váy ngủ, cọ mũi lên ngực cô, vừa hôn vừa nói: "Anh đây sẽ "yêu thương" em thật nhiều. Nhân lúc chồng em còn chưa về, hai ta tốc chiến tốc thắng đi."

Cuối cùng Nhạc Dư vỡ lẽ, hóa ra anh đang chơi trò yêu đương vùng vờ. Liên tưởng tới chuyện xảy ra vào ban ngày, cô trầm nghĩ, nói cái là thực thi luôn, người này tích cực quá rồi đấy!

"Thế anh đừng đè lên tay em nhé."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: (H)

10.04.2019

Đã được cập nhật.

Mọi người có thể xem thêm về vấn đề đặt pass ở chương 30 của NNNN.

Bạn nào là editor/dịch giả thì sẽ nhận được pass ngay lập tức, các bạn có bạn là editor/dịch giả và được họ đảm bảo thì khi inbox page + có chứng minh đầy đủ cũng sẽ lập tức nhận được pass.

Không comment pass ở dưới phần comment.

Cần thêm gọi ý/tìm ra pass nhưng điền mãi không đúng thì hãy mạnh dạn inbox Page Facebook nhen. Mình chỉ giải quyết vấn đề về gợi ý thêm cho pass trên Facebook, không trả lời trong inbox Wattpad (vì khó quản lý.)

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Xứng đôi

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Dự báo thời tiết nói nhiệt độ sẽ không ngừng hạ xuống trong những ngày tới.

Mùa đông năm nay tới muộn, nhiều bộ đồ dày dặn còn chưa được sửa sang. Nhạc Dư chạy vào phòng để quần áo, định sắp vài chiếc áo khoác mà cô và Hoắc Tuấn sẽ mặc để tránh phải tìm loạn lên khi cần.

Mười phút trôi qua, vài chiếc áo khoác tối màu được chất trên sofa.

Nhạc Dư nhìn qua nhìn lại, nhón chân túm một chiếc áo khoác màu vàng mờ nằm sâu trong hộc tủ trái, trước khi rút ra thì va phải một hộp quà.

Chiếc hộp rơi xuống, nắp bật tung, món đồ nằm bên trong lộ ra một góc. Nhạc Dư sùng sốt, ôm áo khoác vào lòng rồi nhặt chiếc khăn lụa trên mặt đất lên.

Đó là món quà Trình Hoan từng tặng cô.

Quà đã trao tay hơn nửa tháng nhưng Nhạc Dư chưa bao giờ đeo, không phải là vì cô không thích mà vì cô thấy không hợp. Nhưng dù gì đây cũng là tấm lòng của Trình Hoan, cô bước tới trước gương, đeo khăn lên cổ rồi nghiêng đầu ngắm nghía, sau đó ra khỏi phòng để quần áo.

"Đẹp không anh?"

Hoắc Tuấn đang nấu canh gừng, hai tháng nay kinh nguyệt của Nhạc Dư tới không đều. Lần này đi cà lại đến muộn, anh định nấu món nóng mỗi ngày để điều dưỡng và phòng lạnh cho cô.

"Không giống kiểu đồ mà em sẽ mua." Anh ngắm nghía trong chốc lát rồi bình luận.

"Đây chính là món quà mà học sinh của em tặng đấy."

Nước trong nồi sôi sùng sục, Hoắc Tuấn khuấy khuấy, vừa tắt lửa vừa nói: "Thế thì đây hẳn là kiểu mà cô bé thích."

Xem ra là không đẹp.

Nhạc Dư cời khăn lụa, quay lại phòng để quần áo rồi cất vào chỗ cũ. Lựa chọn ếm kỹ chiếc khăn vì Hoắc Tuấn cảm thấy nó không đẹp khiến cô thấy có phần áy náy với Trình Hoan. Cô nghĩ, mình quả là một người phụ nữ không có nguyên tắc.

"Ra uống canh gừng nào."

"Đã rồi!" Nghe thấy tiếng Hoắc Tuấn gọi, Nhạc Dư chạy vào phòng bếp, sờ thân bát, độ ấm vừa phải. Cô uống một ngụm, dạ dày ấm áp dễ chịu hẳn lên, "Anh có muốn uống không?"

"Thôi, trong bếp vẫn còn."

Nhạc Dư uống đến khi trong bát chỉ còn lại chút canh, cô đẩy đến trước mặt Hoắc Tuấn, "Em no rồi."

Hoắc Tuấn không chê, làm một hơi cạn sạch, thấy cô sờ phần bụng mềm mại thì cười hỏi: "Làm sao thế?"

"Cân nặng của em vẫn vậy, nhưng người ngom cứ mềm dần đi ấy."

"Thế chẳng phải vừa đẹp sao, sờ cho sướng tay." Hoắc Tuấn véo mặt cô, "Thêm chút da thịt thì mùa đông không sợ chết cóng."

Nhạc Dư chẳng muốn để ý tới anh, đang định về phòng thì lại nghe thấy anh nói tiếp: "Biết đâu không phải là em béo lên mà trong đấy có một bảo bối nhỏ thì sao."

Người cô dờ ra, nhất thời cứng họng.

Đổi lại cho sự im lặng của cô là sự lấn tới của Hoắc Tuấn.

Anh hỏi: "Nhạc Nhạc, em thích con trai hay con gái?"

Đầu Nhạc Dư trống rỗng, đỉnh đầu vẫn đối diện với Hoắc Tuấn, nói: "Trai hay gái đều được cả."

Anh nở nụ cười: "Anh lại thích con gái cơ."

Khi cô ngừng đầu, Hoắc Tuấn đã vào bếp rửa chén, như thể mới vừa rồi chỉ thuận miệng tán gẫu, sự gầy vò như tăng lên gấp gộp.

Cô vô cùng hy vọng, chính mình có thể xứng với anh.

Giữa đêm khuya, tiếng di động rung rung đánh thức Nhạc Dư. Cô ngái ngủ sờ soạn nửa bên kia giường, dù không có người nhưng hẫng còn vương hơi ấm, thế là hô lên: "Hoắc Tuấn..."

"Đến đây." Có tiếng bước chân lại gần từ xa, cô nâng mí mắt nặng trĩu, trông thấy Hoắc Tuấn tiến tới, đưa cho cô ly nước: "Uống đi em."

Nhạc Dư ngồi dậy, nghe lời uống cạn. Di động vẫn còn đang rung bên tai, cô đánh mắt ra hiệu cho Hoắc Tuấn xem là ai gọi tới. Anh cầm di động, hai chữ "Trình Hoan" lọt vào mắt, tim anh đánh cái thịch, dự cảm có chuyện xấu đã xảy ra.

Quả nhiên, sau khi Nhạc Dư bắt máy, đối phương càng nói, mặt cô càng càng trầm xuống.

Vội vàng treo điện thoại, Nhạc Dư hoàn toàn tỉnh táo, gấp gáp nói: "Hoắc Tuấn, mau đưa em vào bệnh viện."

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Manh: Fan của Miley mà đọc truyện thì sẽ gọi chị Nhạc là cô gái thiếu nghị lực =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngứa Ngáy* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Khác biệt

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Trình Hoan ngồi trông coi trước giường bệnh, hể cứ nhắm mắt là cảnh Bành Vĩ hát Trình Tú Hân xuống đất lại hiện lên trong đầu cô bé.

Hai ngày trước, Trình Tú Hân gọi điện báo nhớ con gái.

Giọng nói ở đầu dây bên kia ngập ngừng và nghẹn ngào, chột nghĩ mình đã không về nhà gần hai tháng. Trình Hoan nhất thời mềm lòng, đồng ý sẽ trở về vào cuối tuần.

Nhưng khi về đến nhà, cô bé lại gặp phải hiện thực tàn khốc.

Trước kia, Bành Vĩ chỉ trút giận lên mình cô chứ chẳng nổi động tay với Trình Tú Hân. Không ngờ, cô chỉ vắng nhà hơn một tháng, chứng hưng cảm(1) của Bành Vĩ không có chỗ phát tiết, thế là vạ lây sang Trình Tú Hân.

(1) 狂躁症: Hưng cảm hay mania, là một tâm trạng hưng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cấu kinh, khuấy động và/hoặc đầy năng lượng. Mania là từ có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp "μανία" (mania), nghĩa là "điên cuồng, điên rồ", xuất phát từ động từ "μαίνομαι" (mainomai), nghĩa là "nổi giận, thịnh nộ, giận dữ".

Trình Hoan nhìn những vết thương sưng tấy nằm ngang dọc trên tay, có chỗ còn rỉ máu, nom vừa dữ tợn vừa đáng sợ.

Lần này cô thể xem như Bành Vĩ đã nhệ tay, có lẽ là vì đã dùng hết sức lực để đánh Trình Tú Hân trước đó, lao chỉ cảm chổi lông gà quất cô bé mấy cái cho có rồi lấy tiền ra cửa.

Nhưng mà... Vẫn đau quá.

Trình Hoan nuốt nước mắt vào trong, khàn giọng nói: "Mẹ, con biết mẹ đã tỉnh rồi."

Người phụ nữ nằm trên giường bệnh có vẻ ngoài dịu dàng, mặt bà nom lạnh lặn, song ẩn dưới lớp quần áo là những tác da bầm tím cùng vết thương.

Mí mắt Trình Tú Hân khẽ động đậy, bà hơi nghiêng đầu, hiển nhiên không muốn nhiều lời.

Trình Hoan thấy vậy thì vừa mệt vừa suy sụp, cô bé che mặt, đôi tay nhuộm nước mắt, "Mẹ, hai người ly hôn đi, xem như con van mẹ đấy."

Thật lâu sau, sự yên lặng trong phòng bệnh mới bị phá vỡ, Trình Tú Hân vẫn đưa lưng về phía Trình Hoan khản khoản nói: "Hoan Hoan, ông ấy đã bảo mẹ là khi nào con về, cả nhà ta sẽ sống thật tốt."

Trình Hoan hít sâu một hơi, rút di động ra từ trong túi, "Mẹ đừng kể chuyện năm đó cho con nữa, con sẽ chỉ thấy buồn nôn thôi. Giờ con sẽ báo cảnh sát, dù gì cũng có báo cáo xét nghiệm, đủ để..."

Cốp.

Trình Hoan sững sốt nhìn chiếc di động bị đánh bay trên mặt đất, the the nói: "Mẹ?"

"Con có biết mình đang làm gì không? Ông ấy là ba của con đấy!"

"Ông ta không phải ba của con! Ba của con đã sớm chết rồi!"

Trình Tú Hân nghe xong, sự tàn nhẫn hiếm thấy bộc phát, bà nhủ mảy, gằn từng chữ: "Con báo cảnh sát cũng không có tác dụng, mẹ sẽ không thừa nhận đâu."

Sau khi xử lý thủ tục và thanh toán viện phí, vừa tới trước cửa phòng bệnh, Nhạc Dư và Hoắc Tuấn liền nghe thấy câu nói ấy.

Ý định bước chân vào phòng biến mất, Nhạc Dư nuốt khan, nghiêng đầu nhìn Hoắc Tuấn, "Chúng ta ra ngoài một chút đi."

"Em muốn giúp cô bé hả?" Trước lúc Trình Tú Hân tỉnh, Trình Hoan từng hỏi liệu Nhạc Dư có thể giúp mẹ con cô bé thoát khỏi lão cha dượng ma quỷ hay không, khi ấy cô không trực tiếp trả lời mà đáp: "Nếu em cần thì cô có thể trưng cầu ý kiến của luật sư giúp em."

Hiện tại, Hoắc Tuấn lại một lần nữa nêu lên vấn đề, Nhạc Dư trực tiếp lắc đầu.

Cô ngồi trên ghế đá, cúi đầu nhìn mũi chân mình, nói: "Trước kia em giúp cô bé là đang làm hết chức trách của một giáo viên, nhưng nếu dính tới việc quản lý chuyện nhà người ta thì đó lại là chuyện khác. Chuyện nhà thì nhà tự giải quyết, lý nào lại tới lượt một người ngoài như em hươu chân múa tay?"

Tuy Nhạc Dư nói thế, nhưng Hoắc Tuấn vẫn nhận ra vẻ mất mát trong giọng cô. Anh ngồi xôm xuống, nhìn thẳng vào mắt cô: "Nhạc Nhạc, em chỉ là giáo viên của cô bé mà thôi."

Có lẽ sau này Nhạc Dư sẽ càng ngày càng có nhiều học sinh, nếu cô phải gồng gánh những chuyện vượt quá khả năng của bản thân thì thà đừng làm giáo viên chủ nhiệm còn hơn. Hoắc Tuấn không nhẫn tâm nói thẳng như vậy, nhưng anh biết cô hiểu ý mình.

Cô hỏi Hoắc Tuấn: "Nếu em gặp chuyện như vậy thì anh sẽ làm thế nào?"

"Chuyện của em chính là chuyện của anh, đương nhiên là không giống bọn họ rồi." Giọng Hoắc Tuấn dịu dàng mà hùng hồn, "Nhất định anh sẽ giải quyết vấn đề giúp em, cho dù có phải dùng đến mảnh khóc."

Nhạc Dư nghe xong, trái tim như lỡ nửa nhịp, nâng tay che miệng anh: "Lại nói linh tinh rồi đấy."

Thấy cô tạm thời bớt ra khỏi sự mất mát, Hoắc Tuấn cười, cầm tay cô: "Đừng tạo áp lực cho bản thân, em đã làm rất tốt rồi. Nếu học trò của em có thể thuyết phục mẹ cô bé, đến lúc lên tòa, anh cũng có thể nhờ luật sư Ngô giúp cô bé một chút."

Ông Ngô là luật sư riêng của Hoắc Tuấn. Trái tim Nhạc Dư ề ảm, cảm thấy mình càng ngày càng mắc nợ Hoắc Tuấn nhiều hơn, cô ôm anh: "Bảo bối, anh tốt với em quá."

"Vậy em hôn anh một chút đi."

"Đây là bệnh viện đấy..."

Trình Hoan đứng đằng sau thân cây nghe được toàn bộ cuộc đối thoại, bàn tay run rẩy, trước mắt tối sầm như thể không thấy rõ tương lai. Khi tận mắt trông thấy Nhạc Dư đỏ mặt hôn lên tai Hoắc Tuấn, sự ghen tuông mà cô bé vất vả lắm mới nên được lúc còn ở phòng bệnh lại xộc lên.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện Năm Năm Ngựa Ngáy được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Nhiệt tình

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Sau khi Trình Tú Hân xuất viện, Trình Hoan bèn về nhà ở và dọn luôn khỏi ký túc xá của trường. Nhạc Dư lo lắng, báo cô bé suy nghĩ lại, còn nói: "Tuy không tiện tham gia vào chuyện nhà em nhưng cô đã đồng ý giúp thì sẽ nhất định giữ lời, em hãy suy nghĩ kỹ đi."

"Mẹ em vẫn còn ở chỗ đó, em không yên tâm." Trình Hoan giọng cười, "Cô ơi, cô không cần lo lắng quá đâu, em có thể tự chăm sóc bản thân mình mà. Dù sao em cũng sắp thành niên rồi, chỉ cần nhịn mấy tháng nữa thôi, không vấn đề gì đâu cô ạ."

"Dù là thế thì em cũng đừng bỏ ký túc xá. Nếu không trọ ở trường, ngày nào cũng đi đi lại lại thì em sẽ không chịu nổi mất." Nhạc Dư nói.

"Em sẽ cân nhắc sau, phải xem liệu ông ta có tiếp tục đánh mẹ em hay không thì em mới quyết định được ạ."

Nhạc Dư nghe xong, trong miệng đắng ngắt, cô cảm thấy bất lực gấp bội, song vẫn nói lên suy nghĩ của mình: "Trình Hoan, thế này nhé, nói trắng ra thì những chuyện cô có thể giúp em trước mắt không thể giải quyết vấn đề dứt điểm. Những cách tốt nhất thì cô đã đề cập ngay từ đầu, một là báo cảnh sát, hai là ly hôn... Em nên bàn bạc kỹ lưỡng với mẹ."

"Bàn bạc ư?" Trình Hoan giễu cợt, "Cần bàn không có tác dụng cô à. Mẹ em chẳng thể nào sống thiếu ông ta, bà sẽ không ly hôn, càng không cho phép em báo cảnh sát, trừ khi..."

Cô bé lẳng lặng nhìn chăm chăm vào một hòn đá trên mặt đất, "... Trừ khi ông ta chết."

Ánh mắt cô bé quá rùng rợn, sau lưng Nhạc Dư phát rét, cô nắm chặt cổ tay cô bé, hô: "Trình Hoan!"

Trình Hoan từ từ lướt mắt đến bàn tay đang giữ chính mình, lắc đầu: "Em sẽ không làm chuyện gì ngốc nghếch đâu."

Thấy sắc mặt cô bé lại như thường, Nhạc Dư mới buông tay: "Nếu em thuyết phục được mẹ thì nhớ báo với cô nhé, dù sao có một luật sư khi kiện tụng cũng có thể làm mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn nhiều."

Trình Hoan nuốt khan, khẽ đáp vâng.

Sau đó, hai cô trò hàn huyên gần hết một tiết tự học. Trước khi Trình Hoan rời khỏi văn phòng, cô bé đột nhiên hỏi: "Cô ơi, người sắp xếp phòng bệnh và trả tiền thuốc giúp mẹ em ngày đó là bạn trai của cô ạ?"

Nhạc Dư chần chừ, đoạn gật đầu: "Ừ."

"Chú ấy đối xử với cô tốt thật." Trình Hoan chân thành nói.

Nhạc Dư cúi đầu mỉm cười, chẳng phản ứng nhiều, cô thả chiếc chìa khóa mà Trình Hoan vừa trả mình vào tay cô bé: "Chìa này em cứ cầm đi, có khi một ngày nào đó lại có tác dụng đấy."

Trình Hoan do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nhận chìa khóa, hơi hơi khom lưng với Nhạc Dư: "Em cảm ơn cô."

Chẳng mấy khi thời tiết lại đẹp như ngày hôm nay, ánh nắng dịu dịu, gió thổi hiu hiu, nếu không có những tán cây trụ lá ngoài kia thì đúng là chẳng có chút vết tích nào của mùa đông.

Chìa khóa đâm vào lòng bàn tay có chút đau nhói, nhưng Trình Hoan lại thờ ơ. Cô bé chẳng cảm nhận được ánh nắng ngày hôm nay ấm áp cỡ nào, chỉ nhìn chăm chăm vào gốc cây già đang ngủ đông ở trước mắt.

Cô bé nghĩ, tất cả mọi thứ đều thật tồi tệ.

Bước sang tháng mười hai, Bắc Hoài đón trận tuyết đầu tiên.

Trong căn phòng ấm áp, Nhạc Dư kéo rèm ra. Nhìn bầu trời mờ sương ngoài cửa sổ, cô khẽ thở dài.

"Lại nghĩ đến cô học sinh kia đấy à?"

"Hôm qua Trình Hoan báo gần đây Bành Vi đã xử sự nền nã hơn nên cô bé định quay lại ký túc xá vào cuối tuần."

"Như thế không phải là rất tốt sao? Em còn lo gì nữa?"

"Em cũng không biết, nhưng em cứ thấy nôn nao như sắp có chuyện xấu xảy ra ấy."

"Có thể có chuyện gì? Cho dù trời sắp xuống thì vẫn còn một người không lồ gánh mà." Hoắc Tuấn xích lại, hôn lên vành tai xinh xắn của cô.

"Ngứa." Nhạc Dư nghiêng đầu, không để anh hôn, "Ví dụ như xem phim hả?"

"Được thôi, nhưng bây giờ vẫn còn sớm, chẳng lẽ chúng ta không nên ngủ thêm chút nữa sao?"

Chiều đến, tuyết ngừng rơi.

"... Tuyết ngừng rồi."

"Ngừng thì ngừng." Tay Hoắc Tuấn phủ lên tay Nhạc Dư, một lớn một nhỏ đan vào nhau, đặt trên bệ cửa sổ, "Tập trung nào."

"A..." Nhạc Dư khẽ nhếch môi, hơi thở phả lên cửa kính hóa thành hơi nước chỉ trong thoáng chốc, "Sắp... Sắp tới giờ chiếu phim rồi."

"Đừng lo, anh mua vé lúc 8 giờ cơ." Tĩnh từ hiện tại, phải ba tiếng nữa mới đến giờ.

Nhạc Dư đặt một tay lên cửa sổ, lòng bàn tay đỏ mỏ hôi trượt xuống, cô nghiêng răng nghiêng lợi: "Rõ ràng em báo anh mua lúc 6 rưỡi cơ mà!"

"Thế thì em phải khen anh vì đã nhìn xa trông rộng."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Manh: Chương 38 có H, rule cũ nha mọi người:D

Ai thắc mắc vụ pass này thì quay lại **chương 30** và đọc những gì mình viết nhé.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thiếu

Chương có pass, cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Xem phim

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Vào hè năm ngoái, Hoắc Tuấn đi công tác suốt hai tháng ròng. Sự anh phân tâm, Nhạc Dư chẳng dám bộc lộ nỗi nhớ nhưng trong lòng.

Cảm xúc giấu kín rất dễ hiện trên mặt, Dương Mai Mai là người đầu tiên phát hiện ra.

"Bạn trai cậu lại đi công tác hả?"

Dương Mai Mai và Nhạc Dư đều là giáo viên ngữ văn, khi Nhạc Dư còn chưa lên chức thì hai người đã làm việc tại cùng một văn phòng, thế nên quan hệ giữa đôi bên gần gũi hơn cả.

Nhạc Dư ngẩng đầu lên từ chồng bài tập, vô thức sờ sờ mặt: "Sao cậu biết?"

"Dễ nhìn ra lắm mà, anh ta vừa đi thì cậu kiệt lời hân."

Tay Nhạc Dư chống cằm, xoay bút: "Anh ấy đã ra nước ngoài hơn một tháng rồi, tôi không nhớ anh ấy mới là kỳ quái chứ nhỉ?"

"Tôi không có ý gì đâu, nhưng một năm có 365 ngày mà anh ta chỉ dành được số lẻ cho cậu, nếu tôi là cậu thì đã sớm chia tay rồi."

Dương Mai Mai không đợi được câu trả lời, dứt khoát thò người tới trước mặt Nhạc Dư: "Chẳng phải anh chàng mới tôi hơi hơi thích cậu sao? Thử cân nhắc xem? Anh ta là bà con thân thích của hiệu trưởng, đáng đáp không tôi, hơn hẳn cái người suốt ngày đi công tác kia."

"Ý cậu là Vương Thận á?"

Dương Mai Mai gật đầu.

"... Cậu suy nghĩ nhiều rồi." Nhạc Dư chẳng buồn phản bác, hai người này căn bản không thể so sánh, cô lại cảm bút tiếp tục chấm bài tập, đầu cũng không nâng, "Đừng nhắc lại những lời này với tôi nữa nhé, trong lòng tôi sẽ khó chịu lắm."

Dương Mai Mai hậm hực về chỗ, cảm thấy Nhạc Dư không thấu hiểu nỗi khổ tâm của cô, ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi rút đi động ra.

Sau khi dạy xong tiết buổi chiều, Nhạc Dư về văn phòng thu dọn đồ đạc, đang chuẩn bị rời đi thì bị người chặn ở cửa.

Người đó là Vương Thận.

"Nhạc Dư, tối nay cô có rảnh không? Chúng ta cùng đi xem phim nhé."

"... Chắc là không đâu, hôm nay ba mẹ sẽ tới Bắc Hoài thăm tôi nên tôi sẽ dùng bữa với họ."

Mà sự thật là, ba mẹ Nhạc Dư vừa qua thăm con gái mình vào tháng trước.

Vương Thận nháu mày, lời này khác hẳn những gì Dương Mai Mai báo anh ta, "Thế ngày mai thì sao? Ngày mai là thứ bảy, cô rảnh chứ?"

Nhạc Dư trầm mặc một hồi, đoạn nói: "Cuối tuần là bạn trai tôi về rồi."

Vương Thận vừa đi, Nhạc Dư đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định giả vờ không biết Dương Mai Mai đã nhiều chuyện.

Quan hệ giữa đồng nghiệp không thể quá căng thẳng, dù gì Dương Mai Mai làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho cô. Hơn nữa, gọi điện thoại cho Dương Mai Mai còn không bằng gửi tin nhắn cho Hoắc Tuấn, "Vừa rồi có người hẹn em đi xem phim đấy."

Không ngoài dự đoán, cô còn chưa về đến nhà thì Hoắc Tuấn đã gọi tới.

Hoắc Tuấn: "Ai hẹn em đi xem phim?"

Nhạc Dư: "Anh đoán xem? Cho anh một giới hạn nhé, là nam."

Hoắc Tuấn cười thành tiếng: "Thế thì tên đó bị từ chối chắc là cái chắc."

"Sao anh chắc chắn thế?" Nhạc Dư không thích vẻ tự đắc của anh, "Em đã đồng ý rồi, ngày mai sẽ cùng đi xem phim với người ta."

Hoắc Tuấn lập tức trầm giọng: "Nhạc Nhạc, em mà gạt anh thì sẽ phải 'trả nợ' đấy."

Lời này bao hàm quá nhiều ý nghĩa, Nhạc Dư bị dọa sợ, không dám tiếp tục dối lừa, cô hờn tủi nói: "Nhưng lâu lắm rồi anh có về đâu, em còn có thể làm thế nào chứ."

"Tuần sau, tuần sau anh về." Giọng Hoắc Tuấn rất gần, như thể anh đang ở ngay bên cạnh cô, "Tới lúc đó anh sẽ cùng đi xem phim với em"

Anh nói được thì sẽ làm được.

Nhạc Dư quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi kế bên mình, vào hè năm ngoái, anh diện một chiếc áo thun trắng. Lúc này tiết trời trở lạnh, anh đổi sang sơ mi cùng áo khoác, khuôn mặt nhìn nghiêng vẫn tuấn tú như thường.

Đối với Hoắc Tuấn, ngồi trong rạp chiếu phim là một chuyện rất xa xỉ. Lúc còn độc thân, Nhạc Dư từng mơ mộng về hình mẫu bạn trai tương lai của mình, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hẹn hò với một người đàn ông bận đến mức không có cả thời gian để xem phim.

Trên màn hình, nam nữ chính đang giải bày nỗi lòng với đối phương, bởi vì phân tâm nên Nhạc Dư không nắm rõ diễn biến. Cô kéo tay Hoắc Tuấn lên đùi mình, không nói một lời.

"Sao thế em?"

Nhạc Dư không nhìn anh, chỉ nói rất khẽ: "Không có gì, chỉ là tự dưng muốn nắm tay anh thôi."

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mập mờ

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Cuối năm là thời điểm Hoắc Tuấn bận rộn nhất, nếu là lúc trước thì Nhạc Dư còn rỗi rãi đến phát nhảm, nhưng kể từ khi lên chức giáo viên chủ nhiệm, lượng công việc của cô cũng tăng theo.

Đối mặt với sự bận rộn của Hoắc Tuấn, cô chẳng những không chạnh lòng mà khí thế còn tăng vọt tám thước.

Anh bận sự nghiệp của anh, cô có công việc của cô, hai người họ xứng đôi cỡ nào.

"Hoắc Tuấn, thứ hai tuần sau là Giáng Sinh đó."

Cánh tay đang thắt cà vạt của Hoắc Tuấn khựng lại: "Hôm đấy em có tiết không?"

Nhạc Dư: "Buổi sáng có."

"Khéo thật, thế thì chúng ta đi ăn vào buổi chiều nhé."

Nhạc Dư bước tới và lấy cà vạt từ tay anh, "Trong khoảng thời gian này anh không cần phải làm gấp đầu, hôm Giáng Sinh dành ra nửa ngày trống cho em là được rồi."

"Nửa ngày cũng chẳng đủ, cuối năm công ty nhiều việc lắm." Hoắc Tuấn cười, "Anh phải làm gương cho cấp dưới."

Nhạc Dư không hiểu rõ chuyện công ty của Hoắc Tuấn, nhưng cô biết anh đã phải nỗ lực nhiều đến nhường nào để có thể vững gót tại Bắc Hoài.

Có không ít người nói Hoắc Tuấn thành công phần nhiều là nhờ gia đình của mình.

Những lời như vậy, ít nhiều gì anh cũng đã nghe qua, nhưng anh chưa bao giờ phủ nhận, bởi vì sự thật chính là thế. Có thể bước trên con đường không chướng ngại vật cũng là một loại năng lực.

Song, vững bước trên con đường ấy từ đầu chí cuối là chuyện khó khăn cỡ nào thì mỗi người lại có cách nhìn nhận và đánh giá khác nhau.

Nhạc Dư đau lòng vì anh phải làm việc suốt ngày, nhón chân hôn lên cằm anh: "Đừng làm quá sức nhé."

"Anh biết mà," Hoắc Tuấn chớp chớp mắt, "Cô giáo Nhạc cũng vậy."

Nhạc Dư cười ha hả: "Nếu buổi tối anh yên tĩnh một chút thì hôm sau em sẽ không mệt mỏi."

Hoắc Tuấn lập tức nín thinh, ra khỏi phòng như không nghe thấy gì: "Anh có cuộc họp sáng, đi trước đây."

Nhạc Dư phì cười, tiễn anh rời đi. Cánh cửa khép lại, xoay người đối mặt với căn phòng trống không, cô lại chẳng hề thấy tội tệ.

Ngày Nhạc Dư đồng ý hẹn hò với Hoắc Tuấn, Bắc Hoài đón một trận tuyết lớn.

Bởi vì hôm ấy là đêm Giáng Sinh, giá táo tại cửa hàng trái cây trước cổng phía Bắc của đại học G tăng vùn vụt.

Mua quýt xong, Phan Bối tò vò đau đóm: "Mấy hôm trước mà mua một thùng táo thì đã lời được mấy tệ rồi."

Nhạc Dư gật đầu đồng ý: "Mua một tờ giấy gói màu hết ba tệ cũng chẳng phải chuyện đùa."

Hai người nhìn nhau, buông tiếng thở dài, như thể bản thân để vuột mất mấy triệu tệ.

"À, sao gần đây không thấy cái anh Hoắc tổng tới tìm cậu nữa? Không phải là anh ta bỏ cuộc rồi đấy chứ?" Phan Bối ăn phải một miếng quýt chua loét, mồm miệng nói chuyện cũng cảm thấy ê răng.

"Anh ấy đi Tây Thành rồi."

"Thế nếu bây giờ anh ta xuất hiện ở trước mặt cậu, muốn cậu đồng ý làm bạn gái của anh ta thì cậu có đồng ý không?"

Nhạc Dư trầm mặc, hồi tưởng những ngày Hoắc Tuấn theo đuổi mình.

Từ mùa hè cho tới mùa đông, kể từ rảnh rỗi là Hoắc Tuấn lại xuất hiện trước mặt cô, lần nào cũng tìm đủ mọi lý do để đưa cô đi ăn cơm, sau mấy tháng rỗng, cô nặng lên những hai, ba kg; anh chưa từng tặng cô thứ gì, nhưng lại giúp cô tìm việc dạy kèm tại nhà, đối tượng là Hoắc Ngò, cậu cháu trai bự bẫm, đáng yêu và vô cùng ngoan ngoãn của anh, có điều cậu bé chỉ chịu gọi cô là "thím" chứ không phải "cô giáo"...

Nhạc Dư biết, kể từ lúc bắt đầu, Hoắc Tuấn đã đối xử với cô rất khác biệt.

Bởi vì song phương đều mập mờ, thế nên tình cảm mới nảy nở.

"Tớ sẽ." Nhạc Dư nghe thấy chính bản thân nói như vậy.

Phan Bối đang nín thinh lập tức thở phào, cô nâng vỗ tay cười ha hả: "Nhạc Nhạc, chuyện này bạn trai cậu không thể không mời tớ ăn cơm rồi!"

"Cái gì?"

Phan Bối bĩu môi về phía sau cô: "Tào Tháo tới kia."

Nhạc Dư đột nhiên không dám ngoái đầu.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Manh: Ô anh Hoắc khác các nam chính thường thấy lắm nè, tui đọc chiến toàn thấy các anh tự gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng thoy, ông thì "xài" đồ nhà luôn LOL.

Tính ra truyện này và "Lâm thế nào để ngừng nhớ anh" được xây dựng giống nhau, bắt đầu từ hiện tại, sau đó đan xen với hồi ức quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Biến thái

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

"Trời hơi lạnh đấy nhì."

Nhạc Dư nhìn Hoắc Tuấn, trầm nghĩ, người bảo đi dạo trong sân trường là anh, người kêu lạnh cũng là anh, lời thoại bị anh cướp sạch, cô còn có thể nói gì?

"Lạnh thì chúng ta về thôi." Nhạc Dư sợ lạnh, không muốn rút tay ra khỏi túi, cô hắt hàm về phía Hoắc Tuấn, "Anh mặc phong phanh quá đấy."

"Anh đang bảo em ấy."

"Em? Em mặc nhiều quần áo mà, đâu có lạnh đâu."

"Nhạc Dư." Đi được vài bước, Hoắc Tuấn dừng chân gọi cô, "Anh sờ mặt em được không?"

Nhạc Dư hoảng tới mức quên cả nỗi sợ lạnh, nâng tay hai tay che kín mặt, "Đồ... Đồ biến thái!"

Hoắc Tuấn chăm chú nhìn cô, không nói lời nào.

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, tuy còn chưa tới 5 giờ nhưng bóng đêm đã nhuộm kín hơn nửa bầu trời, song vì ban ngày có tuyết rơi, lớp tuyết còn chưa bị dọn lốm đốm ánh sáng, rực rỡ hơn cả bầu trời.

Dù chỉ dựa vào chút ánh sáng lơ mờ, Nhạc Dư vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông ở phía đối diện. Hốc mắt hơi sâu, mày rậm mi dày, đôi mắt anh thăm thẳm như một mặt hồ gợn sóng lăn tăn, có ánh trắng tị ở giữa.

Từng giây từng phút trôi qua, mặt hồ từ từ hóa lớn, ánh trắng giữa hồ cũng càng thêm dịu dàng, một nguồn nhiệt xich lại gần cô, mà cô vẫn còn ngây ngốc ôm mặt, làn da lạnh lẽo dưới hai bàn tay dần ấm lại, thậm chí là nóng bỏng... Cô vô thức nhắm nghiền mắt.

Hoắc Tuấn đặt tay lên tay Nhạc Dư, nâng mặt cô lên, chỉ để lại chút khoảng trống giữa hai người: "Nhạc Dư, anh muốn hôn em."

"..." Nhạc Dư vừa định mở mắt nói chuyện, một bờ môi lạnh lẽo đầy ngọt ngào đã dán lên môi cô.

Lời muốn nói bị chặn cứng.

Nhạc Dư nghĩ, hẳn là tuyết rơi rồi.

Tiết trời Giáng Sinh năm nay quang đãng, chưa đồ trận tuyết nào.

Nhạc Dư mới dạy được nửa tiết thì trường học mất điện. Cô buộc phải ngừng dạy, bảo học sinh tự học trước rồi sau đó ra ngoài hít han tinh huống.

Đúng lúc này, Dương Mai Mai cũng bước ra từ lớp bên cạnh, hai người trò chuyện, đều không nắm rõ nguyên nhân mất điện, đợi đến khi nhận được tin nhắn thông báo thì mới biết mạch tổ hợp của trường bị cháy, phải nửa tiếng nữa mới sửa xong.

Tiếp tục dạy là chuyện bất khả thi, họ đứng ở ngoài phòng cũng có thể nhận thấy bên trong đang rực rịch.

Nhạc Dư vô như không phát hiện ra để nhóm học sinh có thể thư giãn chút đỉnh, tần suất thi cử dồn dập trong thời gian gần đây quả thực khó chịu đựng.

Cô và Dương Mai Mai hàn huyên về tiến độ giảng dạy, song còn chưa nói được mấy câu thì lại có chuyện.

"Ái chà, là Lục Thương của lớp cậu kìa."

Nhạc Dư quay đầu, cao giọng với Lục Thương chẳng chút do dự: "Lục Thương! Đang trong tiết học mà em đi đâu thế hả!"

Lục Thương ngừng bước, lười biếng đáp: "Phòng y tế à."

Trước mặt Dương Mai Mai đang hóng chuyện cùng học sinh của mình, tôn nghiêm nhà giáo của Nhạc Dư hoàn toàn bùng lên. Cô hùng hổ bước qua, chẳng hề nghĩ xem mình mặc nhiều lớp cỡ nào, thế nên dù có đi mau tới mấy thì cũng rề rà như gấu.

"Em cười cái gì?"

Lục Thương không đáp mà hỏi: "Cô ơi, cô thấy lạnh lắm à?"

Nhạc Dư lập tức chuyển sự chú ý, cô kéo áo khoác lông của cậu, nói: "Người hỏi câu này phải là cô mới đúng. Em thấy nóng lắm à? Lần trước phát sốt mà vẫn chưa biết sợ phải không? Mau về mặc áo khoác vào!"

"Em không mang áo khoác," Lục Thương vượt chớp mũi, "Nên mới hơi bị cảm, em đang định qua phòng y tế lấy thuốc à."

"Vậy thì em cũng phải xin phép cô đã chứ. Chi khi nào cô đồng ý thì em mới được đi."

Lục Thương nghe thế thì rũ mắt.

Nhạc Dư thấy cậu như một chú cún nhỏ thiếu tình thương, ngày nào cũng mãi nghĩ cách để giành được sự quan tâm. Cô mềm lòng, khoát tay bảo cậu mau tới phòng y tế: "Không có lần sau đâu nhé."

Lục Thương vẫn chôn chân tại chỗ, "Cô ơi, lần trước cô mua cháo ở chỗ nào thế à?"

Nhạc Dư cho cậu địa chỉ, cháo trắng thì nhà nào làm mà chẳng như nhau nhì: "Chỉ là một bát cháo bình thường thôi mà."

"Không có ới," Lục Thương lắc đầu, "Bát hòm cô mang đến ngon lắm à."

Vào khoảnh khắc ấy, Nhạc Dư nhìn thấy sự cô đơn trong mắt cậu.

"Trời lạnh lắm, em về phòng học trước đi, để cô lấy thuốc giúp cho. Đúng rồi, nhớ giữ lớp trật tự nhé."

Dứt lời, cô mặc áo khoác rồi bước ra hành lang, không để cậu kịp mở lời.

Lục Thương cảm thấy trong họng như nghẹn cứng một khối thịt.

Cậu chỉ ước người hôn Nhạc Dư ngày đó không phải Hoắc Tuấn mà là chính mình.

Sau khi họp xong, Hoắc Tuấn ra khỏi phòng, trợ lý Sừ nói gót ở phía sau, thông báo lịch làm việc trong những ngày tới — phải sau hơn mười ngày nữa, anh mới có cơ hội nghỉ ngơi.

"Đã hoàn hết tất cả các cuộc họp trong chiều nay rồi phải không?"

Trợ lý Sừ đáp vâng.

"Đưa đi động cho tôi." Hoắc Tuấn nhận đi động, thuận miệng hỏi: "Nhạc Dư có gọi đến không?"

"Nhạc tiểu thư không gọi đến nhưng có gửi tin nhắn nói trường học mất điện, cô ấy sẽ về nhà trước."

Hoắc Tuấn nghe xong thì khẽ gật đầu, vừa mặc áo khoác vừa bảo: "Có việc gì cũng hoãn hết đến mai cho tôi, tôi không hy vọng mình bị quấy rầy trong hôm nay."

Trợ lý Sừ áp ứng, định nói ngoài cái đó ra thì còn nhận được một tin nhắn khó hiểu, nhưng thấy Hoắc Tuấn không có ý định nghe tiếp, sau cùng anh vẫn đáp "Vâng".

Nhìn bóng lưng vội rời đi của Hoắc Tuấn, anh trầm nghĩ, thời để đến mai rồi tính. Tuy nhiên, anh vẫn cảm thấy có phần khó hiểu. Đây là đi động cá nhân của giám đốc, số người biết nó có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng sau khi kiểm tra, anh nhận thấy số máy đã gửi tin nhắn được đăng ký đăng hoàng chứ không phải phường lửa bịp.

"Trình Hoan sao... Nghe quen tai thật." Trợ lý Sừ lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngóta Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đút cho anh

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Hoắc Tuấn đã đặt bàn từ một tuần trước đó.

Địa điểm tốt, thời điểm tốt, chẳng mấy khi Nhạc Dư trang điểm một phen, vừa ra khỏi phòng đã bị Hoắc Tuấn hôn đến phai son.

"Anh làm cái gì vậy..." Cô đẩy ngực anh, nhìn mái tóc đã được anh chăm chút tỉ mỉ, cô cười, "Hôm nay trông đẹp trai ra đấy."

Hoắc Tuấn không cho là đúng, bàn tay sờ tằm lưng dưới lớp áo khoác ngoài của cô, cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp, anh nhướn mày: "Lộ lưng à?"

"Dù sao cũng chỉ hoạt động trong phòng thôi, có cả máy sưởi nên em sẽ không lạnh đâu. Em còn mặc cả áo khoác mà."

Hoắc Tuấn buông tay, bọc kín cô trong chiếc áo khoác, nói với khuôn mặt xinh đẹp kia: "May mà chỉ có mình anh được thấy em."

Nhạc Dư không quá hiểu ý anh, mãi cho đến khi cô bước vào nhà hàng —

"Anh bao cả tầng luôn đấy à?"

Hoắc Tuấn kéo ghế giúp Nhạc Dư, chờ cô an tọa, anh hôn lên tóc cô: "Thế giới hai người, bữa tối dưới ánh nến, không phải đều như thế này sao?"

"Anh bớt học vẹt đi."

Nhạc Dư nói tới nói lui, nét cười lại chưa từng phai mờ, bởi vì cô thực sự rất vui.

Hoắc Tuấn rất kén chọn trong chuyện ăn uống, cộng thêm việc hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, những món anh chọn đều rất hợp khẩu vị của Nhạc Dư. Nhưng cô chỉ ăn lưng bụng rồi ngừng, bộ váy cô mặc hôm nay không hợp để "thả phanh", chỉ cần hơi lộ bụng thì sẽ không đẹp.

Cô ngồi thẳng lưng, nói: "Em không ăn nữa đâu, bụng sẽ phình ra mất."

"Sợ gì chứ? Chi có mỗi anh thấy thôi mà."

"Chính bởi vì là anh nên em mới để ý đấy, chứ phải người khác thì em quan tâm làm gì?"

Trong lòng Hoắc Tuấn mừng thầm, ngoài miệng lại nói: "Vẫn còn chưa ăn bánh gato đâu, em ăn thêm chút nữa đi." Dứt lời, anh vẫy tay, để nhân viên bưng bánh gato ra trước thời hạn.

Nhạc Dư ngó vực nhìn anh, hỏi: "Bánh anh làm hả?" Vì quá hiểu anh, thế nên dù chưa nếm bánh, cô cũng có thể đoán được kết quả.

Hoắc Tuấn chẳng có vẻ gì là thất vọng, anh nói: "Thế cô giáo Nhạc có bằng lòng nê mặt anh không?"

Cô chống cằm cười: "Nề chứ."

Chiếc bánh không lớn, mặt trên phủ một lớp bột ca cao dày, khơi gợi cảm giác thèm ăn. Nhạc Dư ngẩng đầu, "Cái bánh này làm em cảm thấy hôm nay như là ngày sinh nhật ấy."

"Thì hôm nay đúng là ngày "sinh nhật" của hai ta mà." Hoắc Tuấn nói.

Dưới ánh nến trên người, quai hàm cương nghị của anh như mềm mại hơn, một suy nghĩ bỗng nảy sinh trong Nhạc Dư.

Phải chăng trong bánh có thứ gì đó? Nếu là thế cô nên phản ứng thế nào mới là chính xác nhất? Ý nghĩ bay cao bay xa ấy khiến cô không tài nào ăn bánh nổi.

Dáng vẻ khác thường của cô rơi vào mắt Hoắc Tuấn, anh nhiu mày: "Sao thế em? Bụng dạ khó chịu à? Thế thì đừng ăn."

Những lời này trực tiếp kéo Nhạc Dư trở về thế giới thực.

"Không phải, bánh đẹp quá nên em đang không biết phải xử từ đâu."

Nhạc Dư không rõ mình nên cảm thấy mất mát hay là may mắn.

Có đôi khi cô cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của chính mình, lúc nào cô cũng tự răn bản thân phải tỉnh táo, nhưng rồi cô sẽ đánh mất lý trí trong một khoảnh khắc nào đó.

Hoắc Tuấn tin lời giải thích của cô, nói: "Có gì khó đâu? Chỉ cần em muốn thì sau này anh sẽ làm cho em ăn."

Lại một từ "sau này" nữa.

Nhạc Dư ngạc nhiên, máy móc cúi đầu xắn một thìa bánh rồi bỏ vào miệng, vị đắng của ca cao cùng vị ngọt của kem hòa quyện vừa đúng, khiến cô hận không thể nuốt cả lưỡi.

"Ngon phết đấy, anh muốn ăn không?" Cô xuất thần hỏi.

"Em dứt cho anh đi." Hoắc Tuấn chuyển sang ngồi cạnh Nhạc Dư, đánh mất ra hiệu, "Dứt cho anh."

Nhạc Dư nhìn xuống, tâm tư ẩn sau hàng mi rũ rờ. Cô dứt một miếng bánh cho anh, đến khi anh ăn xong thì cúi đầu hôn lên môi cô, bánh kem chuyển sang miệng lúc nào cô cũng không hay.

Hai tháng thân mật sắp sửa khiến cô lạc lối, cô như trở về thời kỳ cuồng nhiệt lúc chớm yêu. Chuyện này vô cùng nguy hiểm, song cô chẳng những không nhận thức được nguy cơ mà còn vui vẻ chịu đựng.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Manh:

Chương sau có H, rule cũ nhaaaaa ~

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cầu huyết

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Nhạc Dư vừa xuống máy bay, ánh nắng chói chang, một cơn gió lạnh ập vào mặt, cô túm chặt áo khoác, báo cho Hoắc Tuấn biết mình đã đến nơi an toàn rồi dứt tay vào túi.

Vì chỉ về đúng hai ngày nên cô không mang hành lý. Đón taxi về đến nhà, cơm canh trong nhà đã sẵn sàng.

"Nhạc Nhạc, sao gầy thế con!" Giọng nói phóng đại thân thuộc của Dư Tú vang lên, Nhạc Dư ôm mẹ cười khi, "Mẹ à, sao mẹ lại béo lên thế này?"

"Bậy nào! Ngày nào mẹ cũng khiêu vũ đấy, vận động nhiều như thế thì sao có thể béo được!"

Nhạc Dư hỏi: "Hôm nay có làm sườn xào chua ngọt không mẹ?"

"Đương nhiên là có." Dư Tú tinh thông ngón nghề trở mặt lập tức phân tâm: "Mấy món con thích nhất mẹ đều làm hết."

Nhạc Dư theo Dư Tú vào phòng ăn ngồi, cô quen tay nhón một miếng sườn bỏ vào miệng, ai ngờ lại không cẩn thận bị bỏng, thiếu chút nữa phun ra.

"Làm gì mà gấp thế?" Dư Tú đón chiếc khăn giấy trong tay Nhạc Tích Thu rồi đưa cho cô, "Chắc lúc ở Bắc Hoài lại không ăn uống tử tế phải không, thấy miếng sườn thôi mà cũng sáng mắt lên được."

Nhạc Dư mất một phút để xử lý miếng sườn, cô lẩm bẩm: "Ngày nào con cũng ăn những món giàu dinh dưỡng đến đồ mỡ, lâu lắm không được ăn đồ mẹ nấu nên con mới không nhận được."

Dư Tú nghe xong lại nháy mắt cảm nheo mắt: "Ngày nào cũng ăn ngon? Mẹ còn không hiểu tính con chắc? Làm gì có chuyện đùa lười hơn heo như con vào bếp mỗi ngày? Có phải con đang lừa mẹ không!"

Nhạc Dư hậm hực rút bàn tay đang muốn nhón tôm về, thầm nghĩ nên trả lời như thế nào.

"Nói chuyện đi chứ! Hừ, mẹ biết ngay là con lại đang giảm béo mà. Mẹ nói cho con biết..."

Dư Tú lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, Nhạc Dư nghe mà to đầu, nghĩ đến mục đích về nhà, cô dứt khoát ngả bài: "... Hoắc Tuấn biết nấu cơm mà."

Biết hai người trẻ tuổi có lẽ đã sớm sống chung, thật lâu sau bà không khỏi thật cẩn thận hỏi: "Vậy khi nào con dẫn cậu ta về cho mẹ nhìn một cái?"

"Lần này con về chính là để báo trước với bố mẹ." Ngón tay Nhạc Dư cào bàn, "Nếu năm sau anh ấy ngỏ lời, con sẽ dẫn anh ấy về ra mắt bố mẹ."

"Hai đứa mới hẹn hò chưa đến một năm, cậu ta có thể ngỏ lời gì? Con lại dọa mẹ con rồi đấy." Lúc này Nhạc Tích Thu cũng ngồi xuống, bầy về chăm chú lắng nghe.

Nhạc Dư bình tĩnh lại, nghiêm túc bộc lộ suy nghĩ ở trong lòng: "Con thực sự, thực sự, thực sự cảm thấy, anh ấy sẽ cầu hôn trong năm nay."

Hội Thành rất nhỏ, chẳng thuộc miền nam cũng chẳng thuộc miền bắc, bởi vì khí hậu dễ chịu và phong cảnh đẹp, nơi đây đã được phát triển thành một thắng cảnh du lịch. Hai năm qua, nhờ tuyên truyền rộng rãi, lưu lượng khách du lịch tăng vọt. Trong khoảng thời gian ngắn, vật giá ở Hội Thành điên cuồng gia tăng, giá nhà cao chót vót.

Hôm nay là Tết Nguyên Đán, trên phố phường đông đúc gấp đôi ngày thường. Sau khi ăn xong, một mình Nhạc Dư ra ngoài đi dạo sau vài tháng xa nhà, kết quả gặp cảnh chen lấn xô đẩy, dạ dày đảo ngược đã đành, lại còn toát mồ hôi giữa mùa đông, đến khi cô bước vào một trung tâm thương mại mới xem như được giải phóng.

Nhạc Dư không còn lời nào để nói, cô quá thật đã đánh giá thấp sức mạnh của ngày lễ.

Trung tâm thương mại không lớn, cũng không đông người, nhưng hễ cứ là nhà hàng thì sẽ chật kín chỗ, đa phần là các cặp tình nhân, khiến Nhạc Dư lè loi có vẻ khá bất mắt.

Cô thờ dài, tình tiết lãng mạn trong phim thần tượng sao có thể xảy đến với cô chứ...

Thế nhưng, chuyện trùng hợp đầy cầu huyết thì vẫn có khả năng.

"Lục Thương, sao em lại ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 45: Làm nũng

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

"Cô là người Hồi Thành à?"

"Ừ, nhân dịp Tết nên cô về một chuyến." Nhạc Dư cắt di động, "Còn em thì sao?"

Lục Thương cúi đầu: "Mẹ em là người Hồi Thành à."

Nhạc Dư nghe thế thì hỏi nhà cậu ở đâu, sau khi biết địa chỉ, cô kinh ngạc nói: "Không ngờ cô trò mình chỉ sống cách nhau có mấy con phố." Chỉ có điều nhà bà ngoại của Lục Thương khác hẳn nhà cô, nằm trong khu vực giàu có nổi tiếng của Hồi Thành.

"Hồi Thành cũng chỉ lớn đến thế mà thôi."

Lục Thương nhìn cô, "Cô ơi, cô về đây một mình à?"

Nhạc Dư sinh lòng cảnh giác, "Không thì thế nào? Đương nhiên là cô về một mình rồi."

"Không phải cô có bạn trai sao?" Thấy cô nhủ mảy, cậu bổ sung: "Ai trong trường cũng biết chuyện này hết à."

"Đây là chuyện của người lớn, trẻ con không cần phải quan tâm."

Đồ uống được đưa lên bàn, Nhạc Dư đẩy một ly đến trước mặt Lục Thương, chuyển đề tài, "Em thử xem. Cửa hàng này đã mở nhiều năm rồi, món nào cũng tuyệt cả."

Lục Thương không thích Nhạc Dư nói mình là trẻ con, càng không thích cô đặt bản thân ở vị trí cao hơn cậu, nhưng cậu vốn trầm tính, ngoại trừ học giỏi, cao ráo, ở phương diện giao tiếp thì gần như có thể dùng "tệ hại" để hình dung. Thế nên cậu không biết phải phản bác thế nào, chỉ có thể buồn bực cúi đầu uống món đồ chua chua ngọt ngọt.

Tuy hương vị quái quái, nhưng thấy Nhạc Dư uống hăng say, cậu không nịn được mà uống thêm mấy ngụm, lúc quen rồi lại cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm.

"Ngon không?" Nhạc Dư hỏi.

Lục Thương gật đầu: "Có à."

Nhạc Dư nháy mắt, gờn ngón cái với cậu: "Thật tinh mắt!" Phải biết rằng Phan Bối đã từng đánh giá rằng món này chanh leo thối, còn bảo Nhạc Dư mà muốn tìm người cùng khẩu vị thì đã khó lại càng khó hơn. Hiện tại thì hay rồi, cuối cùng cô cũng tìm được người cùng sở thích, cô thầm nghĩ, nhất định phải khoe với Phan Bối mới được.

Chỉ là sau những lời này, cuộc nói chuyện đột nhiên ngừng tại đây.

Lục Thương muốn chứng minh rằng khoảng cách giữa hai người không xa, thế là cậu chủ động mở miệng: "Cô ơi, lần nào em cũng về đây một mình hết."

"Hả?" Nhạc Dư sững sốt hai giây, thuận miệng hỏi cậu: "Mẹ em không về cùng ả? Hay là mẹ em sống ở Hồi Thành nên em về đây thăm mẹ?"

Lục Thương khẽ lắc đầu phủ định: "Mẹ em ra nước ngoài đã nhiều năm rồi. Em về đây để thăm ông bà ngoại cô à."

"Em hiếu thảo quá." Nhạc Dư lúng túng uống một ngụm nước, bỗng cảm thấy nó có vị giống chanh leo thối.

Không khí bỗng trở nên xấu hổ.

Lục Thương có chút ảo não, cậu nhắc đến chuyện này vì muốn tìm đề tài nói chuyện, chứ không có ý gì khác.

May mà di động bỗng rung lên, phá vỡ sự im lặng áp lực.

Là Hoắc Tuấn.

Không hiểu sao Nhạc Dư lại cảm thấy chột dạ, tuy rằng cô chỉ đang ngồi cùng học sinh của mình. Cô cầm di động lên, "Cô ra ngoài nghe điện thoại nhé."

Lục Thương đoán được đó là cuộc điện thoại từ ai, miễn cưỡng nở nụ cười, "Dạ vâng à."

Hai cô trò ngồi ở gần cửa, sau khi Nhạc Dư ra ngoài, Lục Thương vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng khi nghe điện thoại của cô. Cậu đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc nghếch khi vất hết óc để lựa lời mà nói. Cậu nghĩ, khi người ở đầu bên kia điện thoại ở cạnh Nhạc Dư thì bầu không khí nhất định sẽ rất hài hòa, không giống như cậu, ngay cả đề tài cũng không có.

Nhạc Dư không biết Lục Thương đang nghĩ gì, chỉ mãi làm nũng với người ở đầu dây bên kia: "Hôm nay trên đường chỉ toàn người với người, em suýt bị dè dẹt lép lửng luôn." Giọng cô ản chứa ý cười, thậm chí còn có chút nũng nịu mà chính cô cũng không phát hiện ra, khác hẳn khi nói chuyện với Lục Thương.

Tiếng cười của Hoắc Tuấn truyền đến, anh nói: "Đừng là chỉ lúc về nhà em mới muốn ra khỏi cửa."

"Bắc Hoài lạnh như thế, ai lại muốn ra ngoài chịu lạnh chứ." Nhạc Dư phồng má, "Hoắc Tuấn, mới rồi anh mấy tiếng mà em đã nhớ anh rồi."

Hoắc Tuấn rung động, trước kia, hễ anh cứ đi công tác thì sẽ kéo dài mười ngày nửa tháng, Nhạc Dư chưa bao giờ chủ động nói những lời này, mà dù có nói thì cũng là qua quýt cho xong dưới sự truy vấn của anh.

Cuối cùng anh cũng đợi được đến ngày này.

Tác giả: *Không nhìn được mà muốn nói, Nhạc Dư có cách nói chuyện riêng với từng người khác nhau.*

Lục Thương, thâm rồi.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đền bù

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Vừa lai rai xong hai ly nước thì bên ngoài có dấu hiệu trời trời.

Lục Thương ngờ ý muốn đưa Nhạc Dư về, Nhạc Dư vốn đã từ chối, song vì không lay chuyển được cậu nên cô bèn đồng ý.

"Cô ơi, có phải cô mặc hơi ít không?"

Khung xương Nhạc Dư vốn nhỏ nhắn, cô chỉ khoác trên mình một chiếc sơ mi cùng áo khoác nền nom có vẻ mảnh mai, một trận gió thoảng qua cũng khiến cậu sợ cô bị thổi đi mất.

"Ít á? Chắc là vì cô ở Bắc Hoài lâu rồi nên giờ có thể chịu lạnh." Kỳ quái thay, Nhạc Dư vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy trời nổi gió lớn, cô rụt vai: "Nhưng bây giờ đúng là lạnh hơn trưa nay thật."

Ngón tay Lục Thương khẽ nhúc nhích, vừa định cời áo khoác thì nghe thấy Nhạc Dư nói: "Chúng ta mau đi thôi, em còn đang tuổi lớn, đứng đứng hứng gió kéo lại bị ốm."

Cậu rũ tay xuống, không làm gì, mà cũng chẳng nói gì.

Chưa đi được năm phút, Nhạc Dư đã trông thấy cổng chính của tiểu khu nhà mình, cô giục Lục Thương mau về nhà. Lục Thương chôn chân tại chỗ, hỏi: "Cô ơi, bao giờ cô về Bắc Hoài ạ?"

"Sáng ngày kia." Nhạc Dư vén mái tóc bị gió thổi loạn ra sau tai, "Sao thế?"

Cậu thiếu niên cao hơn cô một cái đầu cụp mắt nhìn cô, lời vốn định nói dối thành: "Không có gì đâu ạ. Cô ơi, cô vào nhà đi."

Nhạc Dư sợ lạnh nên không từ chối, bảo cậu mau trở về rồi xoay người rảo bước vào tiểu khu.

Lục Thương đứng tại chỗ hồi lâu cũng không cảm thấy lạnh, cậu cúi đầu bấm ngón tay, tặc lưỡi: "8 tuổi sao."

"Người vừa này là ai thế?"

"Á!" Nhạc Dư giật bản mình vì có người đột nhiên xuất hiện ở hành lang, cô chăm chú nhìn kỹ: "Mẹ, mẹ làm gì thế? Làm con sợ chết đi được."

Dư Tú xích lại ôm tay cô: "Mới vừa rồi có phải là Hoắc Tuấn không? Cậu ta tới gặp con à? Sao không mời cậu ta vào nhà ngồi?"

Tuy Dư Tú chỉ từng thấy Hoắc Tuấn qua ảnh, nhưng đã nghe Nhạc Dư kể rằng anh rất cao, kết hợp với bóng dáng mới này, bà vô thức nghĩ ngay đến Hoắc Tuấn.

Nhạc Dư trừng bà: "Hoắc Tuấn làm gì có thời gian rảnh mà đến đây? Mới này là học sinh của con."

"Hóa ra là thế..." Dư Tú nhất thời cut hứng, khẽ thăm thĩ: "Sao học sinh thời này cao thế? Không đúng, con dạy ở Bắc Hoài cơ mà, sao về đến đây rồi mà vẫn gặp được học sinh?"

"Mẹ cậu bé cũng là người Hối Thành."

Thấy Dư Tú còn định hỏi tiếp, Nhạc Dư lập tức cắt ngang: "Mẹ à, mẹ đừng hóng nữa."

"Đây là mẹ quan tâm đến con. Mà Hoắc Tuấn bạn thế cơ à? Tết nhất cũng không được nghỉ hả? Công ty của cậu ta giờ bóc lột quá đấy." Dư Tú điểm nào cũng tốt, có điều hễ cứ tò mò là miệng lại như pháo nổ.

Lúc trước Nhạc Dư không hoàn toàn để lộ thông tin của Hoắc Tuấn, cô chỉ nói anh là quản lý tâm trung của một công ty nọ, có của ăn của để.

Chỉ cần nghe được một góc của sự thật là Dư Tú đã thỏa mãn vô cùng, hứng thú với điểm nào thì sẽ dành cho nó cả vạn câu hỏi. Nhạc Dư không dám nghĩ, nếu Dư Tú biết Hoắc Tuấn còn "ghê gớm" hơn những gì cô đã kể thì bà sẽ nhiều chuyện đến mức nào.

"Mấy ngày cuối năm và đầu năm mà mẹ, đương nhiên là bận rồi."

Dư Tú vẫn còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn thành câu nói đang dở: "Nhưng giờ mà tăng ca thì lương sẽ được gấp ba... Đàn ông có lòng cầu tiến cũng không tồi. Nhạc Nhạc, con tìm bạn trai khéo thật đấy."

Nhạc Dư: "... Mẹ, chúng ta về rồi nói tiếp."

Cô và bà sắp lệch sóng đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Dấu răng

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Hoắc Tuấn nói anh đang ở sân bay, một tiếng sau sẽ có mặt tại Hối Thành.

Nhạc Dư mặc lại bộ quần áo vừa cời, tóm lấy di động rồi ra khỏi phòng, bỏ luôn cả túi xách.

Dư Tú đang bỏ cam trong phòng bếp nghe thấy tiếng động thì nhỏ đầu ra: "Nhạc Nhạc, con đi đâu thôi!"

"Con đi gặp bạn ạ!" Âm cuối chìm trong tiếng đóng cửa.

Hồi Thành tuy nhỏ, nhưng sân bay lại rất xa, một chuyến cũng phải mất ít nhất năm mươi phút.

Nhạc Dư ngồi trên xe taxi, tìm đập thỉnh thoảng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, thành phố lên đèn, phố phường vẫn đông đúc lạ thường, may mà đường xá khá thông thoáng chứ không kín lố 24/7 như Bắc Hoài.

Có lẽ là vì bận chuyện công việc, cũng có lẽ là vì Nhạc Dư không nói nên Hoắc Tuấn không hỏi, Hoắc Tuấn chưa bao giờ đến Hồi Thành, đây vẫn là lần đầu tiên, Nhạc Dư căng thẳng như thể nhận được thông báo xuống nông thôn kiểm tra tư lệnh đạo.

Cô sờ ngực, việc này còn bất ngờ hơn chuyện tặng hoa nhiều.

Lúc cô đến sân bay cũng là lúc máy bay của Hoắc Tuấn hạ cánh, cô gọi cho anh nhưng không thể kết nối, hẳn là vẫn còn đang ở trên máy bay.

Dư Tú từng bảo gần đây cứ đến xế chiều là trời bắt đầu đổ sương, nhiệt độ giữa ngày và đêm vô cùng chênh lệch, không mặc đủ dày thì rất dễ bị ốm.

Cô dần bình tĩnh lại, cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, cảm thấy hơi hối hận, Hoắc Tuấn mà thấy cô mặc ít như vậy thì nhất định anh sẽ sầm mặt.

Mười phút sau, di động rung lên, trông thấy dãy số quen thuộc, Nhạc Dư chẳng buồn tiếp tục suy nghĩ, lướt tay nhận cuộc gọi: "Anh đến rồi hả?"

"Anh vừa xuống máy bay." Dường như Hoắc Tuấn nghe được tiếng ồn ào từ bên cô: "Em đang ở ngoài đường à?"

Nhạc Dư ngồi thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực: "Đoán xem em đang ở đâu."

Hoắc Tuấn yên lặng hồi lâu, Nhạc Dư lặng lẽ thả lỏng người: "Hoắc Tuấn, bên anh sóng yếu hả?"

"Ngắt đầu."

Nhạc Dư vô thức ngược lên, trông thấy người đàn ông mà mình mong nhớ ngày đêm thì lập tức quên đây là chốn công cộng, bỏ nhào về phía người nọ không màng hình tượng. Vòng eo bị siết chặt, cô hít sâu một hơi, mùi hương ấm áp trên người anh như ngọn lửa trại bập bùng giữa rừng sâu, thiêu đốt cô trong nháy mắt.

"Mặc ít quá đấy."

"Anh ôm em một cái là em hết lạnh liền."

Trên có chính sách, dưới có đối sách[1], Nhạc Dư đổi đề tài, hỏi: "Anh đến thẳng đây từ công ty à?" Trên người anh vẫn còn mặc bộ tây trang.

"Ừ." Hoắc Tuấn nâng eo cô: "Em vui đến vậy cơ à? Lúc trước anh đi công tác lâu như thế mà cũng không được hưởng thụ đãi ngộ này."

Nhạc Dư lắc đầu: "Lần này khác."

Trong lòng hai người hiểu là khác ở chỗ nào, nhưng không ai nói ra.

Đương nhiên là khác rồi.

Nhạc Dư ôm trong chốc lát mới nhận ra mình vừa làm gì, cô ngượng chín, vùi mặt vào lòng Hoắc Tuấn, không muốn đối mặt với ánh mắt của người lạ: "Anh muốn nghỉ ở đâu?"

"Em muốn anh nghỉ ở đâu?"

"Qua khách sạn đi."

Sợ Hoắc Tuấn hiểu lầm, Nhạc Dư vội nói tiếp: "Em chưa báo với bố mẹ là anh tới, nếu đột ngột đưa anh về nhà trong khi mẹ còn chưa chuẩn bị thì nhất định mẹ sẽ mắng em"

"Trợ lý Sừ đã đặt phòng sẵn rồi." Hoắc Tuấn nói.

Nhạc Dư thở phào, đồng thời hít sâu một hơi. Hoắc Tuấn không chỉ sớm đoán được câu trả lời của cô, mà còn làm theo suy nghĩ của cô. Nhưng cô thì sao? Vẫn cứ luôn giữ mãi một đáp án.

"Chúng ta đi thôi." Hoắc Tuấn ôm cô ra ngoài, không để cô nghĩ nhiều, "trời sắp mưa rồi."

Khách sạn nơi trợ lý Sừ đặt phòng là khách sạn cao cấp nhất Hồi Thành, thân là dân bản xứ "nghèo rớt mùng tơi", Nhạc Dư chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình đặt chân đến chân.

"Nhờ ơn Hoắc tổng, tôi cũng xem như được thấy một bộ mặt khác của thành phố."

"Lại nói bậy rồi," Hoắc Tuấn véo mặt cô, cánh tay ôm cô càng siết chặt, "Nhạc Nhạc, hôm nay em phải về hả?"

Nhạc Dư liếc anh: "Sao? Muốn giữ em lại à?"

"Ừ, muốn giữ em lại." Mắt Hoắc Tuấn sáng như đuốc, thiêu đốt tâm trí Nhạc Dư, cô cúi xuống cắn mạnh lên cằm anh, để lại nửa vòng dấu răng.

"Không về."

[1] 上有政策，下有对策 (Trên có chính sách, dưới có đối sách) là thành ngữ chỉ hiện tượng xấu trong bộ máy chính quyền của Trung Quốc: Khi cấp trên ban hành các luật lệ, chính sách thì cấp dưới thường làm trái với những điều đó, và khi lãnh đạo đi thị sát, kiểm tra thì cấp dưới đã sớm có đối sách (được đánh tiếng để chuẩn bị đầy đủ bằng chứng giả, lừa dối lãnh đạo cho qua; hoặc dù chỉ nghe được chút tiếng gió thì cũng có thể đi nịnh nọt cấp trên để diêm chuyện xấu sạch sẽ).

Tui viết dài dòng vậy để giải thích cho bạn nào không hiểu: trong tình huống ở trên, khi Hoắc Tuấn lên án Nhạc Dư mặc quá ít quần áo (chính sách), thì Nhạc Dư làm nũng với anh, bảo "Anh ôm thì sẽ không lạnh nữa" (đối sách), tương ứng với câu thành ngữ tác giả sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Thiêu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 49: Đắm thắm

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Sau một đêm mưa, bầu trời Hối Thành lại xanh ngát.

Hoắc Tuấn không mang theo quần áo để thay sau khi tắm, Nhạc Dư bèn mua một bộ mới ở trung tâm thương mại gần khách sạn.

Tuy không phải thương hiệu mà Hoắc Tuấn thường mặc, nhưng Nhạc Dư đã từng thấy trong tủ quần áo của anh, những tưởng thương hiệu nhỏ thì sẽ không quá đắt, ai ngờ lúc quẹt thẻ lòng đau như cắt, hay lắm, nửa năm tiền lương cứ thế mà bay.

Nhưng sau khi mua xong, cô cười rất vui vẻ, vui hơn cả khi sắm sửa cho chính mình.

Sau khi hai người bắt đầu hẹn hò, có rất nhiều thứ không phải cứ muốn rạch ròi là được.

Ví như chuyện tặng đồ, với bạn bè, Hoắc Tuấn là người hào phóng, với Nhạc Dư lại càng là thế.

Mỗi khi công tác về, quà tặng Nhạc Dư nhất định sẽ chiếm hơn một nửa hành lý của anh, túi xách, đồng hồ hoặc trang sức, hề thấy cái nào hợp với cô là anh mua ngay cái đó. Có điều Nhạc Dư rất ít khi sử dụng chúng, thứ nhất là vì cảm thấy chúng quá đắt tiền, thứ hai là vì ở trường không thể ăn bận quá lộng lẫy.

Nhưng kể cả không dùng đến thì cô cũng phải đáp lại tấm lòng "hào phóng" của anh, cho dù mỗi lần vung tiền là một lần vết sạch túi tiền của cô đi chẳng nữa.

Khác với Nhạc Dư, Hoắc Tuấn coi mỗi món đồ cô tặng như của quý, một khi đã sử dụng thì sẽ dùng cho đến khi món đồ ấy "gần đất xa trời", lúc nào hóng hển mới lẳng lẳng cất kỹ.

"Sao em lại mua thương hiệu này?"

Nhạc Dư hơi mờ to mắt: "Anh không thích à?"

"Anh nhớ em từng bảo là nó quá nữ tính."

Chính bởi vì câu nói ấy nên anh không bao giờ mặc đồ của thương hiệu này nữa.

"Thật à? Em từng nói thế à?" Nhạc Dư quả thực đã quên bằng chuyện này, "Quần áo của thương hiệu lớn được nhiều người ủng hộ, ca tụng nhất định là có cái lý riêng của nó. Trước đây em không thích là vì tâm nhin của em còn hạn hẹp, không có khiếu thưởng thức thời, giờ trưởng thành, nhìn nhiều thấy nhiều rồi, gu thẩm mỹ được cải thiện nên thấy nó cũng không tệ lắm."

"Chỉ mình em mới có thể khiến cái bệnh hay quên của bản thân nghe bùi tai như vậy."

Hối Thành có một tòa thành cổ nổi danh, dẫn Hoắc Tuấn đến cửa thành rồi, chuyện đầu tiên Nhạc Dư làm chính là mua một chùm bóng bay.

"Hồi bé mẹ từng đưa em đến đây, không hiểu sao em vẫn còn nhớ chuyện này thế. Lúc ấy em muốn mua một quả bóng, mẹ nhất quyết không chịu, em bí ị quậy lên, chỉ thiếu nước nằm đất ăn vạ. Mẹ em thì nóng tính, bà không nổi đánh nên chỉ hận không thể khiêng em lên ném quách vào thùng rác. May mà đúng lúc đấy bố xuất hiện, không chỉ mua bóng mà còn mua cả một ly kem cho em nữa, thế là mẹ đối đối tượng trút giận, mắng ông rất dữ, nhưng ông lại rất vui vẻ, anh biết vì sao không?"

Hoắc Tuấn rất thích nghe Nhạc Dư kể chuyện quá khứ, bởi vì khi ấy cô vô cùng chăm chú, chăm chú đến mức vô cùng xinh đẹp. Anh cười hỏi: "Vì sao?"

"Vì lúc đấy ông không nổi rồi nhà nên bố qua cơ hội ra nước ngoài, tương đương với từ chối thăng chức, tăng lương. Tuy mẹ biết thế nhưng vẫn tức, chiến tranh lạnh với ông suốt một tuần trời."

Nhạc Dư đưa bóng bay cho Hoắc Tuấn, tiếp tục nói: "Hôm ấy bố lên theo sau mẹ con em tới đây, mua bóng với kem chỉ là để mẹ có lý do xuống đài mà thôi."

Trưởng thành trong một gia đình như vậy, chẳng trách Nhạc Dư được yêu thích như vậy. Hoắc Tuấn ôm eo cô, tổng kết: "Chú đi đắm thắm quá."

Nhạc Dư tiếp lời tức thì: "Nhưng vẫn thích cái vật riết thôi."

"Hoắc Tuấn, anh hiểu ý em khi em kể chuyện này không?"

"Hiểu chứ." Hoắc Tuấn dặt cỏ hòa cùng dòng người vào thành cổ, trong tiếng náo nhiệt truyền đến từ bốn phía, Nhạc Dư vẫn có thể nghe rõ lời anh.

Anh bảo rằng: "Sau này hai ta cũng sẽ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bị trộm

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Thời gian bay từ Hối Thành về Bắc Hoài mất khoảng một tiếng.

Chuyến thứ nhất Nhạc Dư ngủ li bì, chuyến thứ hai cô tựa lên người Hoắc Tuấn, trò chuyện câu được câu chăng.

"Sắp đến Tết rồi." Nhạc Dư nói.

Hoắc Tuấn lật tạp chí, ừ một tiếng: "Chi còn hơn một tháng nữa thôi."

"Thời gian trôi nhanh thật," Nhạc Dư cảm khái, "Em sắp 26 rồi."

Hoắc Tuấn: "Ừ, bây giờ chuẩn bị là vừa."

Mí mắt trái của Nhạc Dư giật giật, cô ngồi thẳng dậy theo phản xạ: "Chuẩn bị cái gì?"

Hoắc Tuấn vừa định trả lời thì bị cô bịt miệng: "Giờ anh đừng nói, mất linh."

Hoắc Tuấn càng trừng, cô càng bịt chặt. Anh không còn cách nào khác, chỉ có thể bắt đầu đi gạt đầu, đợi đến khi miệng được tự do, anh thở dài: "Đã đoán được lời anh muốn nói rồi thì còn quan tâm linh với không linh gì nữa."

"... Em cứ quan tâm đấy."

Nhạc Dư lại tựa vào vai anh, rảnh rang ngập dài, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ. Hoắc Tuấn lẳng lặng hạ vai xuống để cô nằm thoải mái hơn.

Năm phút sau, Hoắc Tuấn vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, bên tai ông ọc tiếng máy bay, anh có thể cảm nhận được sức nặng ngày càng gia tăng trên vai, trong đầu nghĩ đến tin nhắn tối hôm qua.

Mỗi ngày một tin, nội dung như một, gói gọn trong tự giới thiệu, cảm ơn và mong được gặp mặt.

Hoắc Tuấn chưa bao giờ trả lời.

Nếu Nhạc Dư không quan tâm đến cô ta thì anh đã chẳng phải giấu diếm.

"Ngốc nghếch."

Nhạc Dư vừa vào giấc tỉnh dậy vì bị véo, cô nới giãn túm tay Hoắc Tuấn, hung hăng cắn một cái, sau đó lại tựa lên người anh ngủ.

Hoắc Tuấn dờ khóc dờ cười nhìn dấu răng hổ trên tay, muốn véo mặt cô tiếp song không ra tay nữa.

Cô không ngốc, mà chỉ là mềm lòng thôi.

Sau khi xuống máy bay, trên đường về nội thành.

Nhạc Dư rút chiếc di động đang không ngừng rung từ trong túi ra cho Hoắc Tuấn, mắt kiên nhẫn: "Vừa đáp đất đã bận rộn công việc gói."

Hoắc Tuấn không vội nhận cuộc gọi mà xoa xoa tai cô, nói: "Phải nuôi gia đình sống qua ngày, thông cảm nhé."

Nhạc Dư đỏ mặt, đẩy bàn tay bên tai ra, dứt khoát ngo ra ngoài cửa sổ, không để ý đến anh nữa.

Hoắc Tuấn nhìn cái tai đồ ùng của cô hai giây, sau đó cúi đầu nhìn di động, lông mày gần như nhú lại ngay tức thì. Đây là dãy số cá nhân của anh, anh còn tưởng là Hồ Đồng Du gọi đến để báo lại tiến độ phá bỏ và đi dời hải cảng.

Nhưng không.

Cuối dãy số này là bốn con số anh nhìn thấy mỗi ngày, không muốn nhớ cũng khó.

Anh nề tính không kéo cô ta vào sổ đen, nhưng xem ra cô ta không cần.

Hoắc Tuấn đập máy, rút SIM ra, vỗ vỗ ghế lái phụ: "Làm lại SIM khác cho tôi."

Trợ lý Sừ tai nghe tám hướng đã sớm biết chuyện gì xảy ra ở hàng ghế sau, anh gật đầu đáp vâng, không hỏi nhiều.

Tại Nhạc Dư giật giật, do dự quay đầu: "Đổi SIM? Đang yên đang lành sao lại phải đổi?"

Hoắc Tuấn nghiêm trang nói: "Định virus rồi."

"Hoi một tí là anh lại đổi SIM, thế thì làm sao em nhớ được số anh là số nào!"

Nghe tiếng Nhạc Dư phàn nàn, Hoắc Tuấn đột nhiên nghĩ thông một việc. Anh kiểm lòng không động mà néo mặt cô, "Lần này em học rồi nhớ kỹ ở trong lòng ấy, đừng viết lên giấy nữa."

Nhạc Dư không hiểu: "Vì sao?"

Hoắc Tuấn: "Dù chỉ là cái danh bạ thì cũng sẽ có lúc bị trộm."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đau như cắt

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Kỳ nghỉ lễ trôi nhanh như gió, tiếp đến là kì thi cuối kì, dù Nhạc Dư muốn ngủ nướng đến mấy cũng phải khác chế.

Tết trôi lạnh hơn, cô vui mặt vào khăn quàng cổ, từ chối yêu cầu của Hoắc Tuấn: "Không cần đưa em đến trường đâu, anh mau tới công ty đi."

"Có tốn bao nhiêu thời gian đâu." Hoắc Tuấn quả quyết dắt cô ra khỏi cửa, ấn thang máy xuống tầng hầm, không cho phép cô phản bác. Nửa khuôn mặt của Nhạc Dư giấu kín dưới khăn, cô chớp chớp mắt, nói: "Tự dưng hôm nay Hoắc tổng có vẻ bá đạo quá."

Hoắc Tuấn: "Bình thường thì không à?"

Nhạc Dư: "Bình thường khá nghe lời, là oắt con ngoan ngoãn của em."

Giọng điệu đương nhiên này khiến Hoắc Tuầnnhiu mày, gờ tay lên néo gáy cô: "Em bảo ai là oắt con?"

"Ai nào em thì chính là người đó đó." Thừa dịp Hoắc Tuấn còn chưa nới giãn, Nhạc Dư vội chỉ lên trên: "Thang máy đến rồi kìa."

Hoắc Tuấn không để ý, trừng cô: "Lần sau còn dám nói bậy thì anh sẽ cho em ba ngày không xuống được giường."

Nhạc Dư sợ hãi rụt vai, gạt đầu như gà mổ thóc: "Không có lần sau đâu."

Trong lòng lại không nghĩ như vậy. Cô vẫn còn đang thăm cảm khái, thật mới mẻ, quả nhiên hình tượng của Hoắc Tuấn hôm nay là tổng tài bá đạo.

Bắc Hoài vừa đón một trận tuyết, trời lạnh đường trơn, chặng đường tới trường cấp 3 Bắc Hoài bình thường chỉ tốn mười phút, nay lại mất gần nửa tiếng.

Nhạc Dư: "May mà hôm nay ra cửa sớm, không là tiết đọc bài buổi sáng rồi."

Hoắc Tuấn không hiểu, "Là do anh rời ghế nhà trường lâu quá rồi à? Sao anh thấy giáo viên của anh toàn có mặt vào gần cuối tiết nhì."

Nhạc Dư vỗ vỗ mặt anh: "Để xem học sinh có tự giác hay không đấy." Sau đó, cô nghiêng người hôn lên mặt anh, "Em đi đây, tối em chờ anh về rồi ta cùng ăn cơm."

Hoắc Tuấn đáp lại bằng một nụ hôn lên môi, nhìn cô bước qua cổng trường rồi mới lái xe rời đi.

Nhạc Dư cúi đầu đi về phía trước, cảm thấy gió lại trở lớn. Có lẽ là vì rời khỏi lò sưởi Hoắc Tuấn, lẽ loi một mình nên bắt đầu run cầm cập.

"Em chào cô ạ."

"Chào em"

Nhạc Dư đáp lời theo bản năng, quay đầu lại thì trông thấy Lục Thương. Cô buồn bực, học sinh khác gặp phải thầy cô trong trường là lòng bàn chân như bói đầu, linh nhanh hơn thỏ, sao cái cậu Lục Thương này sắp muộn đến nơi rồi mà còn thành thói chào hỏi nhì?

"Cô ăn sáng chưa ạ?" Lục Thương hỏi.

"Cô ăn rồi."

Nhạc Dư kín đáo liếc cậu, đúng là thanh niên trai tráng, ăn mặc phong phanh như thế mà mặt cũng không đỏ sặc. Cô chịu rét, nâng tay nhìn đồng hồ: "Sắp đến tiết đọc sáng rồi, em còn không mau vào lớp đi!"

Lục Thương sóng vai đi cùng cô, đáp: "Trên mặt đất toàn băng thôi, em mà ngã thì sẽ mất nhiều hơn được ạ."

Nhạc Dư thờ dãi thườn thợt, cảm thấy Lục Thương chính là chương ngại vật trên con đường làm giáo viên chủ nhiệm của mình, nhưng nghĩ đến ông bố ở sau lưng cậu, cô lại kinh hãi rụt đầu như rùa đen. Cô thực sự không có hứng làm kẻ mù quáng bất chấp hậu quả.

"Ừ, thế em cứ đi thông thả đi." Nhạc Dư ngừng bước, thấy cậu nùng theo, đành phải mở miệng nhắc nhở: "Cô phải qua văn phòng một chuyến, đến lúc cô vào lớp mà không thấy em thì hôm nay đợi đứng phạt nhè."

Sau khi gỡ gạc được chút thể diện, Nhạc Dư không để ý đến vẻ mặt của Lục Thương, sung sướng rẽ thẳng vào tòa nhà văn phòng.

Lục Thương đứng tại chỗ sờ sờ chớp mũi, đã lạnh cóng đến mất tri giác, thế mà cậu lại đột nhiên cười thành tiếng, khiến một học sinh đi ngang qua sợ đến mức trượt chân.

Không ai biết cậu đang cười gì.

Lúc Nhạc Dư vào phòng học, Lục Thương đã yên vị tại chỗ, nhưng trong phòng vẫn còn một chỗ trống. Mãi cho đến khi tiết đọc bài buổi sáng kết thúc, vị trí kia vẫn vắng bóng người.

Trình Hoan không đến trường.

Trình Hoan không phải một học sinh làm mà không báo. Nhạc Dư hỏi tường lại, xác nhận bản thân không nhận được bất kỳ cuộc gọi hoặc tin nhắn xin nghỉ học nào, rồi trở lại văn phòng, tìm và gọi cho cả ba dãy số có trên danh sách liên lạc với học sinh, nhưng không có người bắt máy.

Cô ngồi trên mép bàn, không khỏi ngẩn người. Cô gắng để bản thân không suy nghĩ nhiều, nhưng tất cả những trường hợp bạo lực vẫn ùa vào tâm trí.

Dương Mai Mai vừa vào văn phòng thì trông thấy Nhạc Dư như vậy, cô nâng đặt tay lên trán Nhạc Dư, "Sao thế? Không thoải mái à?"

Nhạc Dư lăm bắm: "Tôi không liên lạc được với một em học sinh."

Dương Mai Mai không nghĩ nhiều: "Chắc là ngủ nướng nên không nghe máy ấy mà."

Nhạc Dư lắc đầu, "Không, không phải. Cô bé này tương đối đặc thù."

"Em nào thế? Đặc thù ở chỗ nào?"

"Cậu chờ tôi một chút." Nhạc Dư không trực tiếp trả lời câu hỏi này, cô rút di động ra từ túi, vừa ra ngoài vừa gọi điện thoại, đối phương bắt máy rất nhanh.

"Hoắc Tuấn, chiều này anh qua đón em rồi cùng em đến một nơi nhè."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thăm hỏi gia đình

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Cả ngày không liên lạc được với Trình Hoan, Nhạc Dư càng nghĩ càng lo, đợi Hoắc Tuấn có mặt sau khi tan trường, cô báo anh cùng đi với mình tới nhà cô bé.

"Hôm nay cô bé không đi học à?"

Nhạc Dư gật đầu: "Em thấy hình như có chuyện gì sắp xảy ra ấy, lòng cứ bồn chồn mãi thôi. Anh cùng em qua đó xác nhận an nguy của cô bé rồi tính tiếp."

Hoắc Tuấn nắm chặt tay cô, bao bọc bàn tay lạnh buốt: "Được rồi, anh đi với em. Chẳng qua là anh sợ em bị đánh chứ không phải vì cô học sinh kia đâu nhè."

Nhạc Dư cười tủm tỉm: "Em bảo anh đi cùng cũng là vì thế đấy."

Hoắc Tuấn buồn cười xoa xoa cổ tay cô: "Tay chân lèo khoèo thế này mà ngày nào cũng phải học lòng quá."

"Hoắc tổng, đừng quên em là cô giáo ưu tú của trường cấp 3 Bắc Hoài đấy nhè."

Được lắm, chuyện cũ từ mấy trăm năm trước mà cũng đào ra, Hoắc Tuấn hậm hực cười cho qua, không dám tiếp tục chế giễu cô nữa.

Nhạc Dư không ngờ Bành Vi, bố dượng của Trình Hoan lại là một người có vẻ ngoài nhả nhặn. Ông ta có ngũ quan đoan chính, đeo kính gọng vàng, áo sơ mi cài đến tận nút trên cùng, song bờ vai có phần gầy yếu, cổ ve nặng đầu nhẹ thân.

"Mấy người là ai!" Ông ta vừa mở miệng là đập đồ hình tượng tức thì, đối mặt với một người lạ mà giọng điệu còn ngang ngạnh như vậy, quả đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

May mà có Hoắc Tuấn ở bên cạnh, Nhạc Dư tràn đầy tự tin, gắng nói chuyện thật bình tĩnh: "Chào ông, tôi là giáo viên chủ nhiệm của Trình Hoan, hôm nay tôi đến đây để thăm hỏi gia đình nhà mình."

"Thăm hỏi gia đình? Nó lại gây chuyện ở trường phải không? Tôi không quản lý được việc này." Dứt lời, ông ta định sập cửa, Hoắc Tuấn nhanh tay cản lại, giọng đều đều như đang nói chuyện thời tiết, nhưng khi thể lại bức người: "Trình Hoan là con gái của ông, sao ông có thể nói thế."

Bành Vi nhìn Hoắc Tuấn, sau khi cân nhắc, ông ta nói lòng tay đóng cửa, lớn tiếng phách lối: "Nó là con gái của vợ tôi!"

Nhạc Dư và Hoắc Tuấn liếc nhau, nhất trí không nói nhảm nữa, cô đi thẳng vào đề: "Hôm nay Trình Hoan không đến trường, em ấy sinh bệnh à?"

Ái ngờ Bành Vi nghe xong thì cười lạnh: "Con nhóc đấy đi mất dạng từ hôm qua rồi, cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai?"

Nhạc Dư nhủ mảy, không chắc liệu Bành Vi có đang nói dối hay không. Đường lúc do dự, cô nhác thấy một người đang xách đồ ăn lên, là Trình Tú Hân.

"Cô giáo Nhạc?" Vừa thấy Nhạc Dư, Trình Tú Hân dừng bước, bà đảo mắt qua ba người đứng trước cửa nhà, trong lòng thấp thòm: "Sao đột nhiên cô lại đến đây?"

Người tương đối dễ trò chuyện đã xuất hiện, Nhạc Dư thở phào, lập lại mục đích ghé thăm, sau đó bổ sung: "Bây giờ Trình Hoan có nhà không ạ?"

Trình Tú Hân lộ vẻ ngờ vực, lắc đầu: "Không cô giáo ạ. Hôm nay con tôi không đến trường sao?"

Nhạc Dư vừa định nói chuyện, Bành Vi đã mở miệng ngắt lời cô, chỉ thẳng vào Trình Tú Hân: "Còn đứng đấy làm gì? Có đi nấu cơm không thì báo!"

"Ôi chào! Tôi đây tới đây!" Trình tú hân bị dọa mau chóng bước qua, vừa đến trước cửa, Bành Vi ném lại một câu "đóng cửa" rồi vào phòng. Bà xấu hổ cười cười, khẽ nói với Nhạc Dư: "Trình Hoan có chứng mực, con bé sẽ không sao đâu, cô giáo đừng lo."

Sau đó, cánh cửa cứ thế khép lại.

Trái tim Nhạc Dư như rơi vào hầm băng, cô cảm thấy buồn thay Trình Hoan, rốt cuộc cô bé đã phải nhận nhục gia đình mình như thế nào?

"Nhạc Nhạc." Hoắc Tuấn gọi cô, "Mẹ Trình Hoan nói đúng đấy, cô bé có chứng mực nên sẽ không sao đâu. Hơn nữa, em đã xác định được là cô bé không ở nơi nguy hiểm nhất rồi, không phải sao?"

Nhạc Dư biết Hoắc Tuấn đang an ủi mình, nhưng vẫn không khỏi phiền muộn, "Hoắc Tuấn, chúng ta có nên báo cảnh sát không? Mất tích không phải chuyện nhỏ đâu."

Hoắc Tuấn ngập ngừng, ngẫm nghĩ rồi mới nói: "Nếu em cảm thấy làm như vậy có ích thì chúng ta làm."

Nhạc Dư im lặng trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Hoắc Tuấn, anh ghét cô bé à?"

Hoắc Tuấn không lắc mà cũng chẳng gật đầu, anh đáp: "Anh chỉ nghĩ là sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô bé thôi."

"... Hy vọng là vậy."

Nhà Trình Hoan nằm ở tầng năm, không có thang máy, Nhạc Dư và Hoắc Tuấn lẳng lặng đi bộ xuống, trong lòng đại để đều nghĩ đến cô học sinh kia.

Vào giây phút bọn họ chạm mặt Trình Hoan đầu hành lang, sự im lặng bị phá vỡ.

"Trình Hoan!"

"Cô... Cô Nhạc?" Nghe thấy có người gọi mình, Trình Hoan vô thức siết chặt quai cặp, nhìn Hoắc Tuấn trước rồi mới vội vàng đánh mắt sang Nhạc Dư: "Sao cô lại đến đây thế ạ?"

"Sao hôm nay em không đến lớp? Cô còn tưởng là em xảy ra chuyện gì chứ." Nhạc Dư lo lắng quan sát cô học sinh một phen, thấy ngoài khuôn mặt hơi mệt mỏi thì không có gì không ổn, mới an tâm: "Di động của em đâu? Sao lại tắt máy cả ngày thế?"

Bàn tay khuaát dưới ống tay áo của Trình Hoan dần dần siết chặt, song về mặt lại thản nhiên: "Nghỉ học lâu quá rồi nên em nhớ nhắm thời gian, làm ở tiệm trà sữa thêm một ngày. Di động... Em không mang sạc nên máy tự tắt, giờ em về để lấy sạc đây ạ."

Từng chữ như nhũ băng xô xuyên qua cổ họng Nhạc Dư, về ám áp trong mắt cô biến mất. Cô bình tĩnh buông bàn tay đang ôm vai Trình Hoan, thản nhiên nói: "Hóa ra là vậy. Nếu em không có việc gì thì cô yên tâm rồi."

Trình Hoan ngượng ngừng cười, "Có phải em lại khiến cô phiền lòng rồi không?"

"Không đâu." Nhạc Dư nghiêng người, "Em về nhà lấy sạc đi, mai đừng quên đi học nhé."

"Vâng. Vậy em đi trước đây ạ." Mãi cho đến khi bước qua Hoắc Tuấn, Trình Hoan cũng không dám liếc anh thêm cái nào.

Nhạc Dư và Hoắc Tuấn ra khỏi tiểu khu, cô ôm cánh tay, "Lạnh thật."

"Lại đây." Hoắc Tuấn ôm Nhạc Dư vào lòng, hơi ấm còn vương trên áo không ngừng truyền sang cô, nhưng cô vẫn kêu lạnh.

Hoắc Tuấn vạch trần: "Là lạnh lòng phải không?"

Nhạc Dư chớp chớp đôi mắt khô khốc: "Em ấy lừa em." Gì mà làm thêm quên cả thì giờ chứ, ngay cả lý do từ tế hơn một chút cũng không dùng, mà lại lấy cái có đầy sứt sẹo ấy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ngờ vực

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Mọi thứ dường như trở lại vạch xuất phát.

Nói là "dường như", bởi vì cuộc sống cũng thay đổi phần nào.

Ví dụ như, Nhạc Dư nhận ra rằng mình và Trình Hoan đang dần xa cách.

Trước kia Trình Hoan sẽ chủ động kể cho Nhạc Dư nghe tình huống trong nhà, nhưng kể từ ngày cô bé vô cớ trốn học, ngoài học tập ra, dường như cô bé còn bận rộn đó đây, cô lẽ là làm thêm, cũng có lẽ là chuyện khác, nhưng Nhạc Dư không hỏi.

Không thể phủ nhận, như vậy mới là quan hệ cô trò bình thường.

Việc nào ra việc đó, Trình Hoan có chuyện cần làm, Nhạc Dư cũng không thừa thời gian để xen vào việc của người khác.

Cuối tuần thì cuối kì, một học kỳ sắp kết thúc, Nhạc Dư bề bộn công việc trường lớp, bận đến mức thứ bảy cũng phải đến trường báo cáo.

Hoắc Tuấn rất hiếm khi thấy Nhạc Dư dậy sớm vào cuối tuần.

Hôm nay không phải ngày làm việc, cả hai đứng đình, Hoắc Tuấn quỳ một gối, vừa giúp Nhạc Dư mặc quần tất vừa nói: "Hôm nay nhiệt độ thấp nhất là -20°C, bao giờ đến văn phòng em nhớ kiểm tra máy sưởi, không lại bận đến mức người ngom run lên mới biết là mình lạnh."

Gần đây máy sưởi trong văn phòng có vấn đề, nhiệt độ thay đổi thất thường, khiến Nhạc Dư chảy nước mũi vài lần. Tối hôm kia cô chi thuận miệng phàn nàn với Hoắc Tuấn một câu, không ngờ anh vẫn còn nhớ rõ.

"Em biết rồi. Hôm nay văn phòng đâu chỉ có mình em, cả tổ ngữ văn đều phải đi đấy." Hoắc Tuấn báo Nhạc Dư đứng lên, quần tất quá chật, anh phải tốn chút sức mới mặc được cho cô. Anh vỗ lên mông cô, khẽ nhéo một cái, "Xong việc thì gọi cho anh để anh tới đón."

"Không cần đâu, anh về nhà nấu cơm chờ em, em muốn ăn sườn xào chua ngọt."

"Lại nữa?" Nhạc Dư đã ăn món này bốn ngày liên tiếp, Hoắc Tuấn liếc cô, "Em không thấy ngán à?"

Nhạc Dư nghiêm túc suy tư rồi đáp: "Chắc ăn thêm hai bữa nữa thì sẽ ngán."

Lúc này Nhạc Dư còn chưa biết, phải một tháng sau cô mới lại được thưởng thức món sườn xào chua ngọt ấy.

Cuộc họp chủ nhiệm lớp diễn ra khoảng hai tiếng, Nhạc Dư khom lưng rút xa căng chân hơi sung, hỏi Dương Mai Mai: "Lát chia bài thi xong là hết việc phải không?"

"Chắc thế." Dương Mai Mai nở nụ cười mờ ám, "Tối qua cậu làm gì mà hôm nay có vẻ phờ phạc thế?"

"Còn có thể làm gì? Hôm nay không được ngủ đầy giấc nên mới thế đấy."

Dương Mai Mai rẽ vào hành lang cùng cô: "Này, cậu sớm sớm kết hôn rồi ở nhà chăm con đi, cần gì phải vất vả như vậy?"

Nhạc Dư lại không mấy tán thành: "Chưa nói đến việc có thể kết hôn được không, cho dù tôi kết hôn thật, sinh con xong, tôi vẫn sẽ tiếp tục làm việc. Hai chuyện này đâu có mâu thuẫn."

"Tôi lại khác cậu, bao giờ cưới xong tôi nhất định sẽ ngồi ì ở nhà chứ không để bản thân mệt phờ nữa. Ngày nào cũng phải đối mặt với đám học sinh không bớt lo kia, tóc tôi sắp rụng sạch đến nơi rồi." Dương Mai Mai liên thoảng. "Cậu ý, sống thì sống chậm, nói khó nghe chính là lười nhác, thế mà còn không chịu bỏ việc, cậu không thấy mệt à?"

"Mệt chứ." Nhạc Dư không tiếp tục câu chuyện mà quay đầu bảo: "Mai Mai, cậu có mang chìa khóa nhì."

"Có có có."

Câu chuyện nhảm nhí kia cứ thế ngừng lại. Chỉ mình Nhạc Dư biết cô không cảm thấy suy nghĩ của mình có gì sai, đặc biệt là khi ở bên Hoắc Tuấn.

Công việc kết thúc vào lúc 3 giờ chiều, thời gian hằng còn sớm. Dương Mai Mai mời Nhạc Dư dạo một vòng quanh khu phố ăn vặt ở công sau, nhưng vì nhớ thương món sườn xào chua ngọt của Hoắc Tuấn nên cô uyển chuyển từ chối, rồi khỏi văn phòng một mình.

Cổng trước của trường cấp 3 Bắc Hoài cách xa tòa nhà văn phòng. Giữa tiết trời rét căm căm, Nhạc Dư vòng vào một con đường tắt, khi đi qua khu ký túc xá, thì thoảng lại có tiếng cười vang truyền vào tai, khúc miệng cô bắt giắc cong cong.

Mỉm mắt chợt lạnh cóng, Nhạc Dư nâng tay lau giọt nước đọng. Vài bông tuyết đậu trên tay áo, cô lâu bầu: "Sao lại có tuyết nhì..."

May mà khi trời đổ tuyết, thời tiết sẽ không còn không rét căm.

Nhạc Dư kéo cổ áo, hai tay đút túi, chậm rãi bước về phía cổng trường, trên đường còn bắt gặp vài học sinh mặc thường phục. Dường như các em không nhận ra cô, thậm chí còn quan sát vài bạn rồi mới rời mắt. Cô mừng thầm, xem ra khi không có sự tách biệt giữa đồng phục và thường phục, trông cô vẫn khá trẻ trung đấy chứ.

Thấy sắp đến cổng trường, Nhạc Dư rút đi động ra gọi xe, nhận được thông báo chấp nhận đón khách, cô đến đứng cạnh cửa phòng báo vệ, ngắm tuyết rơi trong lúc chờ xe. Khi không quá lạnh lẽo, mùa đông vẫn rất đổi xinh đẹp.

Vào ngày tuyết đường xá trơn trượt, mãi mà chưa thấy xe đâu, Nhạc Dư ngáp một cái, trông thấy một người mà cô không lường đến.

Trình Hoan.

Trình Hoan có đôi mắt to cùng khuôn mặt nhỏ, vóc người mảnh dẻ, xinh xắn, thường khoác một chiếc áo lông đen vừa dày vừa nặng ngoài đồng phục trường, nhìn từ xa tựa như một bao tải đen đang di động. Sở dĩ Nhạc Dư nhận ra cô bé là nhờ chủ thủ đồ chơi treo trên cặp sách —— đó là quà tặng kèm khi mua đồ uống trong chương trình tổ chức bởi cửa hàng trà sữa của Cao Nhân Nhân.

Thấy Trình Hoan cúi gằm cả quãng đường, Nhạc Dư đang nghĩ xem có nên gọi cô bé lại hay không thì sau hai giây do dự, cô lộ vẻ ngờ vực.

Trình Hoan ngừng trước một chiếc xe, không mở cửa xe ngay mà gõ lên cửa kính. Cửa kính hạ xuống, người ở trong xe bị thân hình "không lồ" của Trình Hoan che kín, không biết hai người nói gì, thật lâu sau Trình Hoan mới mở cửa ghé lái phụ rồi ngồi vào.

Ở bên Hoắc Tuấn lâu như vậy, những cái khác Nhạc Dư không dám khuya mỗi mùa mếp, nhưng riêng kiến thức thì lại được tiếp thu rất nhiều. Cô có ấn tượng với dòng ô tô này, ít nhất cũng phải tốn gần bảy con số. Xe tạm thời không có ý rồi đi, Nhạc Dư hí mắt nhìn nó mấy lần, cúi đầu gõ biển số xe lên di động. Đứng lúc này tài xế gọi đến, cô bắt máy, lúc ngẩng đầu lên thì chiếc xe kia đã biến mất.

Rốt cuộc gần đây Trình Hoan đang làm gì?

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Manh: Thẻ đoạn trước tả Trình Hoan xinh xắn là thế mà đoạn sau bà Trà chụp ngay câu "bao tải đen di động"... Cười ná thờ.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Thiếp

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Nhạc Dư về nhà sớm hơn Hoắc Tuấn. Cô bỏ sườn heo vừa mua vào tủ lạnh, cời sạch "trang bị" rồi chui tọt vào chăn, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, cô bị đánh thức bởi mùi thức ăn thơm lừng.

"Tiên sinh ốc đồng của em về rồi đấy à."

Nhạc Dư ngồi gác chân trước quầy bar, nhìn Hoắc Tuấn đảo những miếng sườn quện với nước sốt nâu đỏ trong chảo, khói bị hút đi, chỉ còn mùi thơm nức mũi lan tỏa khắp bốn phía. Cô uống một ngụm nước, tay chống má, "Hôm nay bận không anh?"

Hoắc Tuấn liếc chân cô, thấy cô có đi tất mới thu tầm mắt lại, "Cũng bình thường, có điều việc phá bỏ và di dời hải cảng đang gặp chút vấn đề, chắc anh sẽ phải qua đó một chuyến."

Nhạc Dư ngồi thẳng dậy: "Anh phải đi à? Bao giờ đi?"

Hoắc Tuấn nhìn cô, tò ý xin lỗi: "Chắc là trong tuần này."

Đây là tình huống xấu nhất.

Nhạc Dư đứng dậy, lễ phép qua ôm anh, chẳng màng mùi dầu mỡ trong bếp: "Em có thể bảo em không nhớ để anh đi công tác không?"

"Đương nhiên là được." Hoắc Tuấn tắt bếp, xoay người ôm Nhạc Dư, trông cô có vẻ hồng hào sau giấc ngủ thoải mái: "Nhạc Nhạc, lâu lắm rồi em mới nói những lời này."

Nhạc Dư đáp: "Sau này lần nào em cũng sẽ nói cho anh nghe."

Lúc trước không nói, không phải là vì không nhớ, mà là vì không muốn nói. Nhưng nay đã khác xưa, cô chỉ ước Hoắc Tuấn nhớ thương cô trong lòng, tốt nhất là nóng lòng muốn về nhà.

"Được."

Đôi tình nhân mặn nồng trong chốc lát rồi mới tách ra. Hoắc Tuấn vỗ nhẹ lên mặt cô: "Em ngồi xuống chờ ăn đi."

Nhạc Dư tung tăng ngồi xuống, chống má nghiêng đầu, nhìn sao cũng cảm thấy không có chỗ nào của Hoắc Tuấn là không mê người, không hổ là bạn trai cô, hơn nữa còn là một anh bạn trai bằng lòng làm sườn xào chua ngọt cho cô.

Sườn xào chua ngọt được bung lên bàn, Nhạc Dư lộ vẻ say mê, hào phóng khen ngợi: "Thơm quá xá, món ngon nhất quả đất này chính là sườn xào chua ngọt do Hoắc Tuấn làm!"

"Vua nịnh hót." Hoắc Tuấn xới com, chuyển đĩa cho cô, "Em ăn đi."

Nhạc Dư nhìn anh: "Anh không ăn à?"

"Anh không đói."

"Để em bón cho anh nhé." Dứt lời, cô kẹp một miếng sườn qua.

Hoắc Tuấn há miệng, tuy sườn hơi nóng nhưng anh không nói gì. Ăn xong, anh nhướn mày gật đầu: "Mùi vị không tệ."

Nhạc Dư cười giỡn: "Còn dám bảo em là vua nịnh hót, bản thân ai kia cũng gọi tăng bốc chính mình đấy thấy."

"Đấy gọi là tự tin." Hoắc Tuấn nói.

Nhạc Dư lại cắn một miếng sườn, chua ngọt vừa miệng, cô thỏa mãn rụt vai: "Ngon quá đi mất."

Sau khi xử lý thêm một miếng sườn nữa, Nhạc Dư chợt nhớ đến chuyện ở cổng trường hôm nay. Cô không kể rõ, chỉ tìm biện số xe rồi gửi cho Hoắc Tuấn: "Anh tìm chủ của biển số xe này giúp em với."

Hoắc Tuấn nhún mày: "Kẻ thứ ba nào đây?"

Nhạc Dư chọc chọc lên trán anh: "Em có người khác mà còn nhờ anh tìm hộ thì khác gì lạy ông tôi ở bụi này?"

Hoắc Tuấn nghiêm mặt: "Biết đâu em làm ngược đời thì sao."

"Cho anh chút mặt mũi là anh được voi đòi tiên phải không?" Nhạc Dư chẳng hề bị dắt mũi, "Anh tìm giúp em đi nhé, bao giờ tìm được thì báo em."

Nhạc Dư muốn biết người đến đón Trình Hoan là ai, là người tốt hay kẻ xấu. Chỉ cần Trình Hoan còn là học sinh của cô ngày nào thì cô vẫn phải chịu trách nhiệm với cô bé ngày đó.

Đương nhiên, nếu đó là sự lựa chọn của chính Trình Hoan, vậy thì xem như cô chưa nói gì.

Nghĩ đến chuyện không biết Hoắc Tuấn sẽ rời đi vào ngày nào, đêm nay Nhạc Dư còn gấp gấp hơn cả anh. Cô cời loạn quần áo trên người anh, bỗng, tay bị tóm: "Túm em làm gì? Cởi quần áo đi chứ."

Hoắc Tuấn buồn cười: "Có phải anh đi không về đâu. Làm người thì phải biết kiên nhẫn, em thấy em coi cả buổi mà đã cời được cái gì chưa."

"Xùy xùy xùy, anh báo ai về không được[1]? Mau tự vào miệng mình đi." Không đợi Hoắc Tuấn phản ứng, cô đã trực tiếp vỗ lên nhân trung của anh: "Để em giúp anh, sau này không được nói những lời đấy nữa đâu nhé."

Hoắc Tuấn: "... Nhạc Dư à, em cũng thật là..."

Nhạc Dư cười hi hi: "Vậy đại quan nhân mau mau lại đây trừng trị thiếp đi nào."

Hoắc Tuấn ghen thờ, suýt không dậy nổi. Anh ném Nhạc Dư lên giường, cời đến chiếc khay cuối cùng thì nói: "Sau này bớt xem mấy thứ vớ vẩn đó đi."

Nhạc Dư hằm hừ, thầm nghĩ, nếu lát nữa người ra sức phối hợp nhất không phải là Hoắc Tuấn thì tên cô đây không phải là Nhạc Dư.

[1] Anh Hoắc bảo 不回来 (không trở về), chị Nhạc đảo chữ trên anh, 回不来 (về không được).

Tác giả: *Mị thấy có người bảo nhân vật phụ nhiều đất diễn quá, cả chương này toàn vai chính thôi nè, hãy quý trọng nó nhé [vung quyền].*

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Chương 55: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Tin xấu

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Trước kia Hoắc Tuấn công tác liên miền, nên Nhạc Dư thường xuyên trở về tiểu khu Hạnh Kiều. Do có thói quen tàn bộ sau khi ăn, hàng xóm tầng trên tầng dưới đều biết cô.

Lúc vào thang máy, Nhạc Dư tình cờ gặp bác gái sống ở cách vách. Bác là người miền Nam, nói giọng địa phương, thấy cô thì lấy làm kinh hãi: "Ồi cha, di còn tưởng là con dọn đi thiệt rồi chứ."

Nhạc Dư cười cười: "Dạ không, con ra ngoài một chuyến thôi đi ạ."

"Đạo này đi toàn thấy một cô bé ra vào nhà con thôi, em gái con đó hơ?"

Nhạc Dư không tiện nói nhiều, chỉ có thể gật đầu đáp đúng, nhưng vì thấy lạ nên cô bèn hỏi: "Gần đây em con có tới không đi?"

Cô còn tưởng kể từ lần Trình Tú Hân nằm viện, Trình Hoan không còn đến đây nữa, bởi vì chính cô bé đã nhấn với cô như vậy.

Bác gái gật đầu cái rụp: "Có chứ, lúc đi mua đồ ăn đi còn trông thấy cô bé mà."

Nụ cười của Nhạc Dư chững lại: "Vậy chắc giờ con bé đang ở nhà."

Dừng trước cửa nhà, Nhạc Dư vô thức lục túi tìm chìa khóa, nhưng rồi cô ngừng giữa chừng, nâng tay ấn chuông cửa.

Sau ba hồi chuông, trong nhà mới truyền ra động tĩnh.

Khi cánh cửa mở ra, để lộ khuôn mặt tái nhợt của Trình Hoan, Nhạc Dư đột nhiên không biết phải hình dung tâm trạng của mình như thế nào.

"... Cô Nhạc, cô... cô về rồi ạ."

"Ừ," Nhạc Dư cúi đầu cúi gằm, "Cô về đây ở mấy ngày."

Cô bước qua Trình Hoan, lướt nhìn phòng khách, chậu xương rồng trên bệ cửa sổ, cốc sứ trên bàn, chiếc gối tròn trên sofa.... Tuy phòng ốc ngăn nắp hết như trước khi cô đi, song vẫn có vẻ gì đó khang khác.

Nhạc Dư biết chính mình là người cho phép Trình Hoan tự do ra vào nhà riêng, nhưng kể từ lúc Trình Hoan nói dối, hay đúng hơn là lấy lệ với cô, cô bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Thực ra Nhạc Dư vốn không phải là người như vậy.

Trong mắt cô, giúp đỡ Trình Hoan là một chuyện, Trình Hoan lừa cô lại là một chuyện khác. Nhưng kì lạ thay, có lẽ là vì một ánh mắt nào đó của Trình Hoan, cũng có lẽ là vì chi tiết nào đó mà chính cô cũng không chú ý đến, cô cảm thấy có gì đó không đúng, như thế... Trình Hoan đã làm một việc quá quái hơn cả nói dối cô.

"Em về đây để thu dọn đồ đạc cô ạ." Giọng Trình Hoan vang lên ở sau lưng, "Sắp đến kỳ nghỉ đông rồi, em không thể làm phiền cô mãi được."

Nhạc Dư nhớ tới cuộc gặp với Bành Vi vào ngày thăm hỏi gia đình, cô xem nhẹ cảm giác không thoải mái trong lòng, ân cần hỏi: "Bổ dưỡng của em sẽ không như vậy nữa chứ?"

Ánh mắt Trình Hoan chợt lóe lên, rồi tức khắc cười đáp: "Vâng! Sau này ông ấy sẽ không đánh em nữa đâu."

Nhạc Dư nhìn theo tầm mắt của cô bé, quả nhiên trông thấy một túi hành lý nhỏ, "Em ở lại ăn bữa cơm rồi hãy đi."

Trình Hoan vội vàng xua tay cự tuyệt: "Dạ thôi, có người còn đang chờ em ở dưới tầng cô ạ."

Nhạc Dư gật đầu: "Nếu đã vậy thì cô cũng không giữ em nữa. Mai thì cho tốt nhé, chúc em một năm mới vui vẻ."

"Em cảm ơn cô." Dứt lời, Trình Hoan đột nhiên muốn khóc. Sợ Nhạc Dư thấy, cô bé vội vã xoay người lấy hành lý, không dám ngẩng lên, "Cô ơi, em đi đây ạ."

"Đường ra tron đây, em đi cẩn thận nhé."

Thế là lại chỉ còn mỗi một mình.

Nhạc Dư quay mặt về phía phòng khách thăm ngẫm, Trình Hoan để lại thật nhiều đồ.

Không có đồng hồ sinh học Hoắc Tuấn ở bên, Nhạc Dư suyt chút nữa đến muộn, khi cô có mặt tại phòng học cũng là lúc một giám thị khác đang nói đến sắp xếp chỗ ngồi. Vì cảm thấy xấu hổ nên hai ngày sau cô đều đến rất sớm, chỉ sợ bản thân lại trễ nải.

Sau khi môn thi cuối cùng kết thúc, Nhạc Dư thờ phảo nhẹ nhõm. Các học sinh thi xong phải tập hợp tại lớp. Cô giao bài thi đã kẹp cẩn thận cho Cao Văn rồi bước về phía phòng học, trong lúc xuống tầng thì nhận được tin nhắn từ Hoắc Tuấn.

Sau khi đọc xong, cô thiếu chút nữa đánh rơi đi động.

Song, tin xấu sẽ chỉ ừn ừn kéo tới chứ chẳng bao giờ suy xét xem liệu con người ta có chịu được hay không.

"Cô Nhạc, cô mau ra cổng trường đi, Trình Hoan lớp cô xảy ra chuyện rồi!"

Khi Nhạc Dư chạy đến, cổng trường đã chật như nêm cối, ngoài một số em học sinh ra thì phần lớn là người qua đường dừng chân xem trò hay. Nhạc Dư len lỏi trong đám người, tiếng mắng chửi ngày một rõ ràng, cứ một câu truyền vào tai là lòng cô lại thêm nặng nề.

Tầm nhìn dần trở nên thoáng đãng hơn, Nhạc Dư trông thấy một người phụ nữ. Người phụ nữ này hẳn là nên ngồi trong quán cà phê ấm áp, chứ không phải ở đây tím tím của Trình Hoan và phun ra những lời tục

tiêu không hợp với hình tượng.

Cảnh hoang đường trước mắt cùng tin nhắn của Hoắc Tuấn luân phiên hiện lên trong đầu Nhạc Dư, như thể có người nào đó đang khống chế toàn bộ cảm giác của cô ——

"Đúng rồi, biến số em hỏi lần trước là của Nhiếp Sướng, em trông thấy cậu ta ở đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đồ máu

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

"Bà đây cho mày tiền, cho mày việc, mày lại coi bà đây như con mẹ nó bần đạp, bà đánh chết thứ con hoang nhà mày!"

Từng cụm "bà đây" lặp lại liên hồi đánh tan suy nghĩ hỗn loạn của Nhạc Dư, gọi cô trở về với thực tại. Cô xen vào giữa tràng chửi mắng: "... Cao Nhân Nhân."

À nọ cứng đờ, quay đầu hơi hơi nheo mắt, vẻ khắt nghiệt trên mặt còn chưa tan: "Nhạc Dư?"

Đôi môi khô khốc của Nhạc Dư khẽ mấp máy, cô cũng không biết vì sao mình lại gọi ả. Trái với Nhạc Dư trầm mặc, Cao Nhân Nhân tươi roi rói: "Cô tới đúng lúc lắm."

Quai hàm ả căng cứng, lời Trình Hoan dậy, nữ sinh thét toáng lên, còn ả thì vẫn vững như bàn thạch.

Tính Cao Nhân Nhân lúc nào cũng nóng như lửa, trong nhà vốn giàu nứt đổ đổ vách, qua lại với Nhiếp Sướng hơn một năm mà chưa chia tay hoàn toàn là nhờ vào tính đanh đá. Chút mảnh lối của Trình Hoan đều là những trở ả đã chơi chán kể từ thời còn là học sinh. ả chỉ không ngờ mình cũng có ngày bị thọc gậy bánh xe.

"Đây chính là cái thứ ăn cháo đá bát cô nhờ Hoắc Tuấn đưa đến chỗ tôi phải không?" Cao Nhân Nhân gằn từng chữ, "Ý vào việc làm thêm mà xem trộm di động của tôi, vào khách sạn cời sạch bách rồi lên giường với Nhiếp Sướng, sao tôi không biết trường Bắc Hoài các cô còn dạy học sinh trò này nhì?"

Quần chúng vậy xem xôn xao.

Những lưỡi dao gió truyền đến từ khắp bốn phương tám hướng, cho dù trên đường ra Nhạc Dư đã đoán được phần nào, nhưng khi chính tai nghe được, cô vẫn thấy lạnh cả người. Song dù biết lỗi là ở Trình Hoan, cô cũng không thể hùa theo trừng phạt Trình Hoan tại thời điểm quan trọng này.

Nhạc Dư hít sâu một hơi, nói: "Cô bình tĩnh lại đã, chuyện này là cô bé không đúng, nhưng đây không phải nơi để giải quyết, chúng ta..." Cô nhìn Trình Hoan đang kêu đau, "Hôm nào đó chúng ta nói chuyện sau, được không?"

"Hôm nào đó?" Cao Nhân Nhân cười gằn, "Nó và Nhiếp Sướng đã vụng trộm cả tháng nay rồi. Giờ tôi mới tóm được đã là quá muộn!"

Thấy Cao Nhân Nhân không ăn mềm, Nhạc Dư bực bội, lưỡi ném được vị máu, hần là vừa rồi quá phần nộ nên vô tình cắn phải nơi nào đó. Cô nuốt vị tanh xuống, trong giọng nói mềm mại ẩn chứa vẻ cứng rắn: "Cao Nhân Nhân, nếu cô cứ tiếp tục thì sớm muộn gì cũng lớn chuyện. Xem như tôi nợ cô một lần, hôm nay dừng tại đây thôi được không?"

Nghe cô nói thế, Cao Nhân Nhân có phản do dự. ả là người đầu tiên hay tin Nhạc Dư và Hoắc Tuấn đã ở bên nhau nhiều năm từ Nhiếp Sướng. Tuy ngày đó không qua chào hỏi, nhưng lúc rồi đi, ả đã từng chứng kiến vẻ thần mặt không thể nguy tạo bằng lời giữa bọn họ. Hoắc Tuấn thật lòng trân trọng Nhạc Dư. Ân tình của Nhạc Dư chẳng phải đồng nghĩa với việc Hoắc Tuấn đến trả ư? Quả là đây cảm ỗ.

"Cô muốn giúp con đấm ngang này sao?" Sau khi cân nhắc, Cao Nhân Nhân bất thành linh buông tay, Trình Hoan ngã nhào xuống đất, "Nể mặt cô lần này đấy nhé."

Tứ chi đã chết lạng của Nhạc Dư từ từ khôi phục tri giác.

"Nhưng chuyện này chưa xong đâu. Hôm nay tôi hơi mệt nên không muốn so đo thôi, hôm khác sẽ tính sau." ả gạt sạch vết bẩn trên móng tay, cúi xuống vỗ vỗ khuôn mặt nghen đỏ của Trình Hoan, "Dám giành đàn ông với chị cơ đấy, thật đúng là không biết trời cao đất dày."

"Đi." Sau khi liếc Nhạc Dư lần cuối, Cao Nhân Nhân vung tay lên, một phần ba đám đông nói đuổi theo ả. Lúc này Nhạc Dư mới hiểu, vì sao trò khôi hài này đã kéo dài lâu như vậy mà không có ai đứng ra can ngăn.

Ả đến có chuẩn bị, còn Trình Hoan sai mười mười, cô không còn lời nào để nói.

Cao Nhân Nhân vừa dẫn người đi là bảo vệ trường lập tức có đất dụng võ, thành thạo xua đuổi những người qua đường còn muốn xem trò vui. Gió lạnh thế chỗ cho tiếng ồn ào, Nhạc Dư thông thả ngồi xuống, không đỡ Trình Hoan trước mà khẽ bảo: "Trình Hoan, em làm cô rất thất vọng."

Trong hàng sa số phương pháp giải quyết vấn đề, vì sao lại có ý chọn cách này?

"Giờ cô sẽ đưa em đến bệnh viện, em giải thích rõ đầu đuôi câu chuyện cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Trả nợ (bắt trùng)

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Trình Hoan bị thương nặng nhất ở khóe môi, phải may liền tám mũi. Bác sĩ nói, chờ đến lúc tháo chỉ, rất có khả năng là sẽ để lại vết sẹo chừng 1cm, còn lại thì không có vấn đề gì lớn, không cần nhập viện, chỉ cần truyền một bình nước là có thể đi.

Nhạc Dư và Trình Hoan ngồi cách nhau hai cái ghế.

Non nửa bình nước lạnh lẽ vơi đi, Nhạc Dư không mở miệng, Trình Hoan cũng lặng im. Mãi cho đến khi có người cách đó không xa không cẩn thận va phải thùng rác, gây nên tiếng kim loại va chạm chói tai vang vọng khắp hành lang tĩnh lặng, cái im lìm mới bị phá tan.

"Nói đi." Nhạc Dư đã chuẩn bị tốt tâm lý hỏi, "Rốt cuộc em với Nhiếp Sướng là thế nào?"

Thật lâu sau, Trình Hoan mới bắt cần đáp: "Cô kia nói hết rồi còn gì? Chính là như thế đấy."

Nhạc Dư nhìn kiến thức y học ở mặt tường đối diện, giọng nói lạnh nhạt: Trình Hoan, chú ý thái độ của em."

Tay Trình Hoan run rẩy, con đau nhói truyền từ đầu kim vào mạch máu, nó nâng mắt nhìn Nhạc Dư, thấy cô ngồi thẳng tắp, cần cổ thon dài, chỉ nhìn về phía bức tường ở đối diện, xem chừng chẳng để chuyện xảy ra cách đây mấy tiếng trong lòng.

Có lẽ, đây chính là sự khác biệt giữa họ.

Về hèn mọn xẹt qua trong mắt Trình Hoan, nó buông mắt, giọng khàn khàn: "Cao Nhân Nhân nói đúng, là tôi quyến rũ Nhiếp Sướng. Nhưng..." Không biết là nhớ đến cái gì, nó chợt khựng lại, "hầu gả đủ kiên định thì tôi đã chẳng làm được gì."

Nhạc Dư cười giễu, nói thẳng: "Em và anh ta kề sát lắm, người nừa cân mà thôi. Trình Hoan, em nghĩ vì sao cô lại bảo vệ em? Là vì em làm đúng ư? Không, em sai mười mười rồi, cô rất, rất thất vọng với em."

"Hôm nay cô bảo vệ em vì chuyện lúc đó xảy ra ở trường, còn em vừa khéo lại là học sinh của cô, nên cô phải có trách nhiệm với em mà thôi."

"Trước không nói chuyện em quyến rũ Nhiếp Sướng mà nói chuyện Cao Nhân Nhân cho em một công việc đi, em cảm thấy cứ là thuyền tốt hơn thì có thể nhảy sang sao? Không sợ thuyền chìm à? Chắc em đã từng nghe qua bốn chữ lấy oán trả ơn rồi chứ?"

Nhạc Dư quả thực hận không thể rèn Trình Hoan từ sắt thành thép. Rõ ràng có một tương lai xán lạn, thế nhưng lại đi sai lối, hôm nay Cao Nhân Nhân có thể làm loạn ở trường, ngày mai có thể khiến con bé phải nghỉ học, đến lúc đó cô có muốn giúp cũng không được, quả là ngu đại tội độ!

Mỗi một câu của Nhạc Dư như chiếc kim sắt bốc lửa, bóng rít từng tác da thịt của Trình Hoan. Nó chưa bao giờ nghĩ Nhạc Dư khi trở mặt sẽ chua ngoa lạnh bạc như vậy.

Nó không muốn nghe tiếp, vùi đầu càng thấp, cuộn tròn cơ thể, "Cô à, tôi chỉ không muốn tiếp tục sống một cuộc sống như vậy thôi."

Nhạc Dư thiếu điều bật cười vì tức giận: "Cho nên cuộc sống hiện tại là điều em mong muốn?"

Khoảng lặng kéo dài trong chốc lát, cuối cùng Trình Hoan thừa nhận: "Bởi vì Nhiếp Sướng có thể giúp tôi thoát khỏi Bành Vi."

"Ý em là gì?"

Trình Hoan nhìn chăm chăm vào mũi giày của mình, bần thiêu và ghê tởm, hết như tâm trạng của nó. Nó nén cảm giác buồn nôn xuống, đáp: "Cô từng báo cáo cảnh sát và ly hôn là hai cách hữu dụng nhất. Phải, quả thực là thế. Nhưng cô ơi, sao cô không nghĩ tới chuyện mấy cách đây không thể áp dụng với gia đình tôi?"

"Từ trước tới nay mẹ tôi chỉ biết dựa dẫm vào đàn ông. Bành Vi có tiền nuôi bà, còn tôi thì không, sao bà ấy có thể nghe tôi chứ? Ngay cả mẹ ruột cũng không đứng về phía tôi thì nói gì tới chuyện ly hôn? Nói gì tới chuyện báo cảnh sát?"

"Nhưng bây giờ đã khác xưa rồi, chỉ cần lên giường với Nhiếp Sướng, tôi có thể khiến Bành Vi mất việc, có thể có một căn nhà của riêng mình, phí ngậm miệng dây như vậy... Cô thử nói đi, lý nào tôi lại không muốn?"

Trình Hoan càng kích động, trái tim Nhạc Dư càng lạnh lẽo: "Cô đã bảo là cô sẽ giúp em mà!"

"Ha, chúng ta đừng diễn kịch nữa được không?" Trình Hoan giữ vững thế cúi đầu, không chịu nhìn vào mắt Nhạc Dư, "Cô à, quan hệ giữa người với người có lạ có quen, ví dụ như bạn trai cô sẽ hết lòng giúp đỡ cô, còn cô lại chỉ có thể giúp tôi tới một mức nào đó. Nói trắng ra thì cô vốn đâu muốn giúp tôi, chẳng qua cô chỉ nói bùi tai thế thôi!"

Sự thất vọng trong Nhạc Dư biến thành một quả cầu tuyết, nó càng lăn càng lớn rồi tông thẳng vào người cô, khiến cô phải thoáng váng.

"Vậy tức là em cảm thấy, vì trước đây cô không giúp em nên hôm nay em mới ra nông nổi này?"

Trình Hoan cắn răng: "Phải."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngira Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 59: Vô tội

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Kể từ thời điểm xảy ra chuyện cho tới lúc đưa Trình Hoan đến bệnh viện, Nhạc Dư bận tới mất tới mũi. Đến khi cô có thời gian mở đi động ra, đã có hai mươi mấy cuộc gọi nhờ cùng mười tin nhắn ngắn tới từ Hoắc Tuấn. Trong tin nhắn cuối cùng, Hoắc Tuấn báo anh đã biết mọi chuyện, bao giờ cô xử lý xong thì hãy hồi âm cho anh.

Cũng đúng, nếu Hoắc Tuấn muốn biết chuyện gì xảy ra ở Bắc Hoài thì chỉ cần một cú điện thoại mà thôi.

Thật lâu sau, Nhạc Dư mới hồi âm: "Hôm nay em mệt rồi, ngủ trước đã, mai nói sau nhé."

Hoắc Tuấn đáp ngủ ngon, cô không trả lời lại. Chẳng những thế, cô còn ngồi ở hành lang bệnh viện cả đêm chứ không đi ngủ như đã nhắn.

Vì có gì chuyện lại ra nông nổi này?

Nhạc Dư ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào tay mình, dù biết Trình Hoan đang kích bác hòng chia rẽ, dù trong lòng cô vô cùng tin tưởng Hoắc Tuấn, nhưng hai câu nói cứ quẩn quanh trong miệng nhiều lần kia khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Tại sao Hoắc Tuấn và Trình Hoan lại có liên quan đến nhau? Có cứ nghĩ mãi, nghĩ đến đau cả đầu, đành chịu thôi, hể cứ dính tới Hoắc Tuấn là cô rất khó giữ vững thái độ bình tĩnh khách quan.

Nhưng đau đầu thì đau đầu, Nhạc Dư chưa bao giờ nghĩ sẽ nghĩ ngờ hoặc gọi cho Hoắc Tuấn để chất vấn, hay đúng hơn là cô không định giải quyết vấn đề qua đi động. Khi không mặt đối mặt với đối phương, có quá nhiều yếu tố không chắc chắn, ví dụ như mối nguy về niềm tin, ví dụ như không lựa lời mà nói... Cô không muốn phá hủy sự cân bằng giữa hai người chỉ vì chuyện con con này.

Về phần Trình Hoan, cô đã lựa chọn hoàn toàn "từ bỏ".

Nhạc Dư bước ra khỏi hành lang, dừng chân trên bậc thềm, ngẩng đầu nhìn sắc trời đang dần sáng. Bầu trời vào rạng sáng 4 giờ xanh ngắt, hòa cùng biển mây trắng, không khí trong lành như kẹo bạc hà đông lạnh, ngậm trong miệng là thấy mát rượi và tỉnh táo.

Nên về nhà đi thôi.

Có vẻ cũng là về khu chung cư Vọng Sơn chứ không phải tiểu khu Hạnh Kiều. Ít nhất trong khoảng thời gian này, cô sẽ không trở lại đó, bởi vì cô cảm thấy không thoải mái.

Hiện đang là giờ cao điểm, Nhạc Dư phải đợi nửa tiếng mới đón được một chiếc xe. Trời mùa đông hừng sáng rất nhanh, khi cô xuống xe, chân trời đã được màu trắng xóa.

Suốt một đêm không ngủ, thần kinh căng thẳng của Nhạc Dư dần dần thả lỏng khi trông thấy khu kiến trúc quen thuộc. Cô ngáp một cái, nước muối sinh lý hoen mờ tầm nhìn, khi lơ đãng đảo mắt thì chợt nhận thấy người đứng ở cửa có vẻ quen quen.

Cô cất tiếng gọi: "Lục Thương."

"Cò..." Lục Thương vừa nói được một chữ đã ngáp theo Nhạc Dư, cậu chớp mạnh mắt mấy cái, thoáng tỉnh táo trở lại, "Cô ơi, cô không sao chứ?"

Nhạc Dư không đáp mà hỏi: "Sao em lại ở đây?"

"Em đang đợi cô ạ." Lục Thương trả lời.

Chuyện của Trình Hoan chẳng mấy chốc đã truyền khắp trường cấp 3 Bắc Hoài. Lớp 11-6 như rần rần mất đầu, ngay cả lớp trưởng cũng ngồi lê đôi mách, cuối cùng Lục Thương phải đứng ra duy trì trật tự lớp. Sau khi tan học, tuy cậu lo cho Nhạc Dư, nhưng sợ tới bệnh viện tìm cô bị bắt gặp thì cô sẽ không vui, lại không biết địa chỉ cụ thể của cô, thế là cậu chỉ có thể ôm cây đợi thỏ trước cửa chung cư.

Ai ngờ lại phải chờ cả một buổi tối.

Nhạc Dư kinh ngạc: "Em đứng đây đợi cô suốt đây à? Bây giờ đang là mùa đông đấy! Em không thấy lạnh sao?"

Lục Thương gãi gãi đầu, "Em mới ra đây nửa tiếng thôi, trước thì chờ trong siêu thị ở phía đối diện ạ."

Nhạc Dư thờ phào: "Thế còn không quá ngốc." Cô dẫu môi, "Đi, cô mời em ăn sáng."

Trong siêu thị rất ảm áp, Nhạc Dư cời khấn quảng cáo, ngồi xuống vị trí sát cửa sổ cùng Lục Thương, vừa ngắm cảnh đầu hiu bên ngoài vừa ăn bữa sáng nóng hổi hổi.

"Em biết cô sống ở đây từ lúc nào thế?"

Lục Thương không giới nói dối, đối mặt với một Nhạc Dư đi thẳng vào vấn đề, tai cậu đỏ ửng vì căng thẳng, tay sờ gáy, chột dạ đáp: "Em từng thấy cô hai lần nhưng không dám gọi ạ."

"Em mà cũng có lúc không dám gọi cô ấy hả?" Nhạc Dư không tiếp tục hỏi, cô cười cười, quảng thâm mắt hiện rõ nhưng chẳng hề khó coi, "Lục Thương, giờ tâm trạng của cô đang không tốt lắm. Ăn sáng xong ai về nhà nấy ngủ một giấc nhé."

Lục Thương đang toan cắn sandwich khựng lại, cậu buông tay, không còn ngượng ngập như lúc phải nói dối: "Cô thích Trình Hoan quá ạ."

Hoắc Tuấn cũng từng nói thế. Nhạc Dư nhìn cậu với vẻ kỳ lạ: "Rõ đến thế sao?"

Lục Thương nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô: "Vâng, rõ lắm. Rõ tới mức em muốn chấm chỉ học để giành được hạng nhất."

Lời này tuy quanh co vòng vèo, nhưng Nhạc Dư lại hiểu ý cậu ngay tức khắc. Cô rời tầm mắt, uống một ngụm sữa rồi đáp: "Em thông minh mà, chỉ cần em cố gắng thì giành được hạng nhất không phải chuyện khó."

Đôi mắt sáng sao của Lục Thương ảm đạm đi, từ ô cửa thủy tinh, Nhạc Dư lại trông thấy vẻ mặt đã khiến cô mềm lòng vô số lần.

Nom vô tội biết bao.

...

Nhạc Dư lại một lần nữa từ chối đề nghị đưa về nhà của Lục Thương. Cô nói: "Lần trước em bảo có qua có lại nên chúng ta huê nhau. Lần này em mà lại đưa cô về thì sẽ không bao giờ có điểm dừng mắt."

Lục Thương hết sạch lý do, đành phải xua xua tay: "Vậy cô về trước đi ạ."

Nhạc Dư ý vị nhìn cậu, sau đó lập tức cười nói: "Bạn học Lục Thương đã tôn sư trọng đạo thế thì cô chiều, cô đi trước nhé."

Lục Thương chẳng hề cười: "Vâng, cô đi đi ạ."

Nhưng Nhạc Dư vừa đi được vài bước thì cậu gọi cô lại, "Cô ơi."

Nhạc Dư khịt khịt xoay người, "Sao thế?"

"Ngày mai cô có thời gian không ạ? Tâm trạng cô có vẻ không tốt nên em muốn đưa cô đi giải khuây ạ."

Nhạc Dư suy nghĩ rất lâu, lâu tới mức Lục Thương tưởng rằng cô đang lura lời từ chối.

"Được, mai cô rảnh." Sau giây phút tự hỏi, cô đã đáp như thế.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngáy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Dị dạng (Bất trùng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Sau khi tạm biệt Lục Thương, Nhạc Dư về nhà ngủ trọn ngày, lúc tỉnh giấc thì đã là 9 giờ tối. Cô đói đến choáng váng, lê lét vào phòng bếp ăn hai miếng bánh mì mới tinh tảo. Sau đó, cô gọi cho Hoắc Tuấn.

Cuộc gọi được kết nối, tiếng lật sách truyền đến từ đầu bên kia. Cô hỏi: "Anh đang bận hả?"

"Cũng không hẳn." Hoắc Tuấn khép sách lại, "Sao giờ mới dậy thế em? Đã ăn gì chưa?"

Nhạc Dư rót cho mình một ly nước, "Tỉnh vì đói, vừa ăn hai miếng bánh mì."

Hoắc Tuấn sợ bệnh đau dạ dày của cô tái phát nên cần dặn thêm vài điều rồi mới trở lại vấn đề chính hôm qua: "Có muốn nói gì với anh không?" Trước kia, hễ Nhạc Dư gặp chuyện thì anh sẽ là đối tượng lắng nghe đầu tiên.

"Có, nhiều lắm."

Sau một giấc ngủ, Nhạc Dư đã sáng suốt/mình mẫn hơn nhiều, "Hôm qua em đưa Trình Hoan tới bệnh viện, con bé ngã bài ngay tại trận với em luôn. Bọn em rạn nứt rồi." Tiếp đó, cô kể lại đoạn đối thoại ngày hôm qua, chỉ trừ hai câu nói cuối cùng của Trình Hoan.

"Sao lại là rạn nứt?" Hoắc Tuấn không hiểu nguyên nhân đằng sau những lời này, "Nhạc Nhạc, con bé chỉ là học sinh của em mà thôi."

"Con bé chỉ là học sinh của em mà thôi." Hoắc Tuấn đã từng nói câu này rất nhiều lần, mãi cho tới lúc này, Nhạc Dư mới nghe lọt. Cô háng giọng: "Lúc trước là em không biết nhìn người."

Hoắc Tuấn không mong cô cảm thấy mất mát: "Không phải em không biết nhìn người, mà là em dễ mềm lòng, con bé vừa khéo lợi dụng điều đó mà thôi, cuối cùng lại còn trách em chưa đủ tốt. Là con bé càng ngày càng tham lam, còn em thì vẫn trước sau như một."

Lời anh tựa như viên thuốc an thần, người khác có nói nhiều đến mấy cũng không thể bằng một câu an ủi của anh. Lỗ hổng trong tim Nhạc Dư lập tức lành lại, cô khẽ nói: "Cung à, cảm ơn anh nhé."

"Ha ha!" Hoắc Tuấn bật cười, "Em thừa biết anh thích hành động thiết thực đúng không."

Nhạc Dư sờ cái tai nóng bừng, dứt khoát lảng sang chuyện khác: "Trình Hoan và Nhiếp Sương gian díu cũng gián tiếp là do em. Hai ngày nữa em sẽ hẹn Cao Nhân Nhân để nói chuyện, coi như cho việc này một cái kết."

"Thảo luận điều kiện hả?"

"Ừm." Nhạc Dư không bằng lòng để Hoắc Tuấn can thiệp vào quá nhiều, "Thực ra còn một chuyện khác nữa, nhưng không thể nói rõ trong điện thoại, em muốn gặp mặt nói chuyện với anh, bao giờ anh về?"

Hoắc Tuấn lật bảng lịch trình: "Ba tuần sau."

"Lúc đấy đã là Tết rồi..." Bước sang năm mới là cô phải về Hôi Thành.

Hoắc Tuấn cam đoan: "Anh sẽ về trước lúc đó."

"Được." Tâm trạng Nhạc Dư tệ đi, nhớ tới Lục Thương, cô bèn bảo: "Đừng rồi, ngày mai em có việc phải ra ngoài, ban ngày chắc sẽ không rảnh, tối chúng mình video call sau nhé."

"Việc gì thế?"

Nhạc Dư: "Em muốn chuẩn bị một món quà 'đáp lễ' cho anh."

Lục Thương thường ghé hàng điện tử chơi game những lúc không vui. Nhưng với tư tâm muốn thể hiện về trưởng thành trước mặt Nhạc Dư, cậu quyết định từ bỏ con đường này, chọn đi dạo nơi nới, ăn uống giải sầu cùng cô.

"Ăn hết cả con phở này á?"

Lục Thương gật đầu: "Không có chuyện gì mà việc ăn không giải quyết được, một chầu không được thì làm hai chầu."

Sau khi hẹn hò với Hoắc Tuấn, Nhạc Dư gần như không còn ăn vặt ven đường nữa. Phải biết rằng ngay cả trà sữa cũng bị anh cấm cửa, chứ đừng nói tới những quán ven đường có thể khiến cô đau dạ dày. Trên thực tế, nếu bỏ qua chuyện hờ ra là phải vọt vào nhà vệ sinh khi xưa thì cô rất hoài niệm hương vị của những món này.

"Vậy thì chén thôi, lâu rồi cô cũng chưa ăn."

Nhạc Dư ăn chẳng hề yếu, nhưng vì có quá nhiều đồ ăn vặt nên mới đi được nửa con phố cô đã no bầy phần.

"Mới thế mà cô đã no rồi à?" Lục Thương nhìn chiếc bát nhựa trong tay cô, "Cô không ăn thêm chút nữa sao?"

Nhạc Dư vỗ vỗ bụng: "Ăn quá no thì sẽ bị béo."

Lục Thương xách hai bát oden[1] vừa mua lên: "Nhưng em trả tiền mất rồi, không thể lãng phí đồ ăn được."

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng chan hòa xua tan gió lạnh. Lục Thương và Nhạc Dư ngồi trên băng ghế cạnh lối ra vào của phố ăn vặt, ăn từng miếng cá viên, dù không nói chuyện cũng không thấy xấu hổ. Khi bát oden chỉ còn một phần ba, Nhạc Dư hơi ngồi thẳng dậy, cô có phần ăn không vào, đặt bát sang một bên, hà hơi: "Cô no rồi."

Lục Thương ngừng theo, cậu không có khái niệm no hay không, mà chỉ đang thuần túy ăn cùng Nhạc Dư. Cậu hỏi: "Cô ới, cô thấy vui hơn chưa?"

Nhạc Dư gật đầu nhưng không nói gì thêm, đưa mắt ngắm dòng người qua đường.

Khi đã ngắm nhìn về vợi vãi hay thong dong của mọi người đến thỏa con mắt, Nhạc Dư biết Lục Thương vẫn luôn nhìn mình. Cô đột ngột quay đầu, mắt đối mắt với cậu. Khuôn mặt đỏ bừng xen lẫn vẻ bối rối của Lục Thương khiến cô càng thêm kiên định.

"Lục Thương, cô và bạn trai đã yêu nhau được năm năm rồi."

"Cô rất yêu anh ấy, và cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện chia tay."

"Em hiểu ý cô không?"

Khoảnh khắc ấy, trái tim Lục Thương như lỡ nửa nhịp.

Cậu nghĩ, sự dịu dàng quả thực chính là một cây đao, vô tình nhất và cũng trí mạng nhất.

[1] Oden:

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngĩa Ngây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tiểu Minh (bắt trùng)

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Quá trình theo đuổi Nhạc Dư của Hoắc Tuấn kỳ thực chẳng hề dễ dàng.

Nhờ phúc của Hồ Đồng Du thay bạn gái như thay áo, Nhạc Dư nghĩ vật hợp theo loài, người chia theo nhóm, thế nên nhất định Hoắc tuần cũng chẳng phải "thứ tốt". Trong một khoảng thời gian rất dài, cô mang thành kiến với Hoắc Tuấn, cho dù anh làm gì, cô không thể hình dung được từ nào khác ngoài "lòng gian dạ dối."

Một khi Nhạc Dư đã ghét ai thì cô biểu hiện rất rõ, người thông minh như Hoắc Tuấn đương nhiên cảm thụ được. Nhưng kẻ khôn có cách của kẻ khôn, anh có rất nhiều chiêu để thay đổi cái nhìn của Nhạc Dư về mình. Ví dụ như Nhạc Dư không thích nợ người khác, thế thì anh càng muốn cô nợ, là cái kiểu mà tự tạo nợ rồi tự đi đòi. Thường xuyên qua lại, Nhạc Dư dần dần buông lỏng phòng bị.

Sau khi xóa bỏ định kiến, Nhạc Dư phát hiện vô số ưu điểm của Hoắc Tuấn, ít nhất anh không tệ như cô từng nghĩ. Thứ khiến cô thực sự động lòng là cảm giác an toàn mà Hoắc Tuấn có thể mang lại cho cô. Có một số người thích theo đuổi cảm giác mới mẻ và kích thích. Nhạc Dư thì khác. Cô chỉ mong sự ổn định. Mà phần ổn định này, Hoắc Tuấn vừa khéo có thể cho cô.

Một khi hiểu rõ lòng mình, Nhạc Dư lập tức gạt đầu với Hoắc Tuấn.

"Ở bên nhau càng lâu, bọn cô lại càng ít gần gũi." Nhạc Dư nhìn Lục Thương, "Thế nên mới nói, mọi tình cảm đều phải tích lũy qua thời gian, chứ không phải một sớm một chiều là có."

Lục Thương bỗng nhận ra sự chênh lệch giữa mình và Hoắc Tuấn. Vấn đề lớn nhất giữa cậu và Nhạc Dư không phải khoảng cách tám tuổi, mà là không địch lại nỗi năm năm của Hoắc Tuấn.

"Bối vì khó có được nên cô rất dễ ý đoạn tình cảm này, càng dễ ý tới cảm nhận của Tiểu Minh." Nhạc Dư không muốn để lộ danh tính của Hoắc Tuấn nên gọi anh là Tiểu Minh. Mà tuy Lục Thương biết Tiểu Minh chính là Hoắc Tuấn, nhưng cậu lại không bóc trần, bởi vì nghe như vậy thì dường như họ cũng không xứng đôi như thế.

"Thực ra người làm cô xoắn xuất hai ngày nay không phải Trình Hoan mà là Tiểu Minh. Tiểu Minh thường làm việc tốt không để lại tên, thế nên anh ấy đã bí mật làm rất nhiều chuyện vì cô. Cho dù cô có thể đoán được phần nào, cô cũng không rõ chi tiết cụ thể. Mới đây anh ấy đã làm một chuyện vì cô, về kẻ thứ ba."

Nhạc Dư lược bỏ tên của Trình Hoan, thay bằng từ "kẻ thứ ba": "Tiểu Minh lên từ chối kẻ thứ ba, nhưng vì suy nghĩ cho cảm nhận của cô nên anh ấy chọn giấu giếm. Lúc ấy... quan hệ giữa cô và kẻ thứ ba không tệ, lại còn rất coi trọng kẻ đó. Nếu lúc đó Tiểu Minh kể chuyện kia cho cô nghe, có khi cô sẽ làm ra phản ứng khó tưởng tượng."

Đây là những điều Nhạc Dư vỡ lẽ sau một giấc ngủ dài, Trình Hoan cố tình nói những lời ấy để cô hiểu lầm Hoắc Tuấn, nhưng con bé đã đánh giá bản thân quá cao, và đánh giá thấp Hoắc Tuấn. Nói dễ nghe thì là Nhạc Dư có đủ niềm tin vào Hoắc Tuấn; nói khó nghe thì... là Hoắc Tuấn coi thường Trình Hoan. Trình Hoan khích bác sơ dĩ vì quyền rũ thất bại nên thẹn quá hóa giận, bằng không con bé đã chẳng lên thuyền của Nhiếp Sướng.

"Một người ngay cả nước là cũng không nở hắt cô, cô có tài đức gì mới gặp được anh ấy chứ?" Nhạc Dư dần hạ giọng, "Tiểu Minh cự tuyệt kẻ thứ ba vì cô, cô cũng nên cự tuyệt người mình theo đuổi vì anh ấy."

"Lục Thương, vừa rồi em bảo em không hiểu ý cô, vậy bây giờ em đã hiểu chưa?"

Lục Thương buông mắt nhìn Nhạc Dư, thật lâu sau mới mở miệng: "Rồi ạ."

Lần này Lục Thương không hề nghị đưa Nhạc Dư về nhà nữa.

"Em về trước đi." Nhạc Dư nói.

Lục Thương bỗng cảm thấy gió hôm nay lạnh đến thấu xương. Cậu hỏi: "Cô ơi, lúc nào cô cũng phân chia rõ ràng với người khác như vậy sao?"

"Chỉ là thói quen thôi." Cô không thích nợ nần.

Lục Thương mỉm cười, thấu hiểu gật đầu: "Vậy em đi trước đây, hẹn gặp lại cô giáo."

"Hẹn gặp lại."

Đưa mắt nhìn Lục Thương rời đi, Nhạc Dư không lập tức về nhà mà ngồi trong vườn hoa nhỏ dưới lầu, ngắm nhìn mấy cái cây trụ lụi.

Lục Thương vẫn luôn là cái gai trong mắt Hoắc Tuấn, tuy nhỏ nhỏ nhưng vẫn khiến người nhói nhói. Nhạc Dư vốn tưởng Hoắc Tuấn nghĩ nhiều, nhưng theo thời gian, một người không ngờ như cô đương nhiên nhìn ra manh mối. Nhưng trong mắt cô, bảo Lục Thương thích cô còn không bằng nói là cậu bé ý lại cô. Sự ý lại ấy nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu cô không mau chóng xử lý sạch sẽ thì mai sau sẽ chỉ thêm muộn phiền

Cô không thích lằng nhằng, bởi vì như vậy không công bằng với bất kỳ ai.

Nhạc Dư ngồi đó rất lâu, lâu tới mức không chịu nổi cơn lạnh nữa mới bọc kín áo khoác, đứng dậy dậm dậm chân, sau đó rời khỏi vườn hoa.

Phải về hẹn gặp Cao Nhân Nhân vào ngày mai mới được.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ân tình (BT)

Raw: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Nhạc Dư hẹn gặp Cao Nhân Nhân tại một quán ăn Nhật, khi cô đến, Cao Nhân Nhân đã gọi một mâm sashimi.

Nghe thấy tiếng động, Cao Nhân Nhân cũng chẳng ngẩng đầu, chỉ lười biếng mở miệng: "Vào ngồi đi. Sashimi ở đây không tệ, rất tươi."

"Cô tới sớm thật đấy." Nhạc Dư cởi áo khoác rồi treo lên. Cô ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, đôi tay tế công mới từ từ phục hồi tri giác.

"Tôi sống ở ngay gần đây mà." Cao Nhân Nhân nháy mắt với cô, "Đây lười lắm."

Nhạc Dư cười cười, lại một lần nữa đảo mắt qua xương quai xanh tinh xảo của Cao Nhân Nhân, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Cô không thấy lạnh à?"

"Lạnh á?" Cao Nhân Nhân không ngờ đó lại là câu hỏi đầu tiên của Nhạc Dư, cô ta cúi đầu nhìn chiếc váy len bó mềm mại của mình, "Lạnh chứ, nhưng đẹp quan trọng hơn. Hoắc Tuấn không cho cô mặc ít chứ gì?"

"Hả?" Nhạc Dư ngừng một chút rồi giải thích: "Tôi vốn sợ lạnh." Còn Hoắc Tuấn chủ yếu sợ cô bị cảm

Cao Nhân Nhân bĩu môi, chẳng mấy tin lời cô: "Ham muốn chiếm hữu của đàn ông khó nói rõ lắm. Mà sao tôi phải để ý tới sắc mặt của bọn họ chứ, tôi thích mặc thế nào thì sẽ mặc thế nấy."

Nhạc Dư chẳng tỏ ý kiến, lẳng lặng ăn một miếng sò đó dai dai giòn giòn ngọt ngọt, mù tạt là do chủ quán tự pha chế, không cay mà đậm đà, sự kết hợp của hai món ngon khiến cô hơi nheo mắt, đây là thói quen khi được thưởng thức món ngon của cô.

Giọng điệu của Cao Nhân Nhân nhẹ nhàng hơn: "Nói đi, hôm nay cô định thảo luận thế nào?"

Nhạc Dư vừa định mở miệng thì cô ta gờ tay ngăn lại: "Nói trước nhé, tôi chắc chắn sẽ không tha cho Trình Hoan đâu. Chưa tính tới việc tôi có bằng lòng để nó ở lại Bắc Hoài hay không, chỉ riêng trường cấp ba Bắc Hoài, đó là trường cũ của tôi, nó xứng chắc? Cô chỉ cần thảo luận với tôi xem nó sẽ chủ động thôi học hay là muốn bị đuổi học là được."

"Không phải." Nhạc Dư lắc đầu, "Tôi không định nói về con bé, mà muốn nói về chuyện ân tình giữa hai chúng ta."

Cao Nhân Nhân lộ vẻ hoảng hốt hiếm hoi, bởi vì cô ta phát hiện Nhạc Dư luôn mang lại kinh hi cho cô ta. Cô ta nờ nự cười chân thành, "Được thôi, thế thì ta bàn chuyện ân tình."

"Nói thế nào nhỉ, tôi biết mình và Nhiếp Sướng sẽ không nắm tay tới già, nhưng cũng không ngờ sẽ ằm ĩ tới nước này chỉ vì một con nhóc miệng còn hôi sữa như Trình Hoan."

"Chắc chắn chắc, Nhạc Dư ơi," Tật nghiện thuốc lá lại quấy Cao Nhân Nhân, cô ta lật áo khoác, rút ra một chiếc kẹo que, vừa bóc kẹo vừa nói tiếp, "Sao cô lại đưa một con bạch nhãn lang tới chỗ tôi thế?"

Nhạc Dư nhìn kẹo que tiến vào miệng Cao Nhân Nhân rồi mới nói: "Người đứng là do tôi giới thiệu, điểm này tôi nhận. Nhưng..."

"Chuyện ngoại tình không thể chỉ đổ lỗi cho một phía. Tuy tôi không quá hiểu cô, nhưng dựa theo tính cách của cô, tôi nghĩ tôi tuyệt đối sẽ không để bản thân thua thiệt. Nếu có lỗi chuyện Trình Hoan ra để nói lời chia tay với Nhiếp Sướng, anh ta sẽ thấy hổ thẹn, có đồng ý cũng sẽ cho cô điều cô muốn."

Cao Nhân Nhân ngoài cười nhưng trong không cười: "Nói tiếp đi."

"Cô làm ằm tới tận trường cốt để tôi thấy đúng không? Thực ra hôm ấy cô vốn không định làm lớn chuyện, Trình Hoan mới chỉ là trẻ vị thành niên, Nhiếp Sướng sẽ không ngã một vỏ đau như thế, mà cô vẫn còn muốn anh ta nhớ kỹ lòng hổ thẹn với cô, sao cô có thể để anh ta chịu thiệt được?"

Nhạc Dư khát nước, uống cạn chén trà, "Mục đích của cô chính là muốn tôi thiếu cái ân ấy thay Hoắc Tuấn, như vậy cô mới có thể dễ bề giải thích và chặn họng gia đình cô lại."

"Cao Nhân Nhân, đã như vậy rồi thì cô không thể đổ hết mọi lỗi lầm lên người tôi chứ? Không những lợi dụng mà còn muốn đào khoét tôi, tôi sẽ không vui đâu."

Cao Nhân Nhân yên lặng thật lâu mới sự tỉnh, bị nói trúng tim đen, cô ta chẳng những không giận mà còn cười, khề chun mũi, mặt mày nhuốm vẻ đáng yêu: "Này, sao cô lại thông minh tới mức khiến người ta phải thích thế? Đúng là nổi nào vùng này, bảo sao Hoắc Tuấn thích cô."

Nhạc Dư cười, không phản bác. Trước kia Hoắc Tuấn từng bảo cô nghĩ chuyện gì cũng rất cứng nhắc, nhìn chuyện chỉ biết nhìn bề ngoài, thế là lần nào anh cũng tính kế cho cô, để cô không phải im im chịu thiệt thòi. Sau này từng trải hơn, mưa dầm thấm đất, dưới sự chi bảo của Hoắc Tuấn, cô cũng chỉ rên được chút bí kíp như vậy.

Không phải là cô vốn tốt đẹp, mà là Hoắc Tuấn giúp cô càng trở nên tốt hơn.

"Ta xi xóa chuyện cô tặng bạch nhãn lang cho tôi nhé." Cao Nhân Nhân đưa đi động qua, trên màn hình là mã QR trong phần mềm mạng xã hội của cô ta, "Nhưng chuyện ân tình, cô nợ tôi. Yên tâm đi, tôi sẽ không yêu cầu chuyện gì quá đáng đâu, càng lắm là vớt vát chút lợi ích vào lúc cần thôi. Chuyện Trình Hoan thì cô không cần hỏi nhiều, không làm nó cút ra khỏi mảnh đất này thì tôi thực sự sẽ không thoái mái nổi."

"Hơn nữa," Cao Nhân Nhân ra hiệu cho cô mau chóng quét mã QR, "Tôi thay cô giải quyết cái đinh trong mắt, mà cô lại chỉ nợ tôi một ân tình, thế là cô lời đầy chứ."

Nhạc Dư quét mã QR, nhấn thêm bạn bè, đoạn đáp: "Cô cũng đâu có lỗ."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Giữa Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.